

ROJIK TAMÁS
Árulás

© Orchard Literary Agency

ROJIK TAMÁS
Árulás

© Orchard Literary Agency

ISBN 978-963-410-787-3

Megjelent a Tilos az Á Könyvek kiadásában 2021-ben.

www.tilosazakonyvek.hu

<https://www.facebook.com/tilosazakonyvek>

https://www.instagram.com/nem_tilos_olvasni/

Szöveg © Rojik Tamás, 2021

Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2021

1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a

Borítókép: Adobe Stock

Borítóterv: Kelényi Gabriella

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András

Felelős szerkesztő: Kovács Eszter

Szerkesztette: Grancsa Gergely

A szöveget Lehotka Gábor gondozta.

Műszaki vezető: Pais Andrea

Tördelő: Gráf Dóra

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.

Produkciós vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Alföldi Nyomda Zrt.

Vezérigazgató: György Géza

www.anyrt.hu

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

ELSŐ RÉSZ

© Orchard Literary Agency

I.

Élvezd a napsütést, ahogyan még sohasem!

Ússz kedvedre egyedül, vagy hozd el a barátaid, és béreljétek ki az egyik privát medencét!

A Strand védett környezetben nyújtja a teljes feltöltődés élményét kicsiknek és nagyoknak egyaránt!

Ne a napi gondokban merülj el!

Öt medence és egy hatalmas csúszdapark vár az ország legmenőbb strandján!

Ugorj fejest még ma!

(A Strand reklámja)

A pokróc alatt puha volt a fű. A kellemes, délutáni napsütés simogatta Anikó bőrét, a levegőben rengeteg illat úszott. Napolaj, frissen nyírt gye, a saját és Dani izzadsága, a medence vize és valami, amit néhány órája még nem ismert: hamburger. Anikó próbálta mindet külön-külön azonosítani. Ezután a hangok következtek: a fürdőző gyerekek zsivaja, a felnőttek beszélgetése, a sörösüvegek koccanása, a madarak éneke, és a legérdekesebb, a méhek

zümögése. A színes virágokat körbejáró, bűgő kis rovarok. Annyira tökéletesnek tűnt minden, hogy Anikó végül igazat adott a szüleinek: ha már lehetőséget kaptak, el kellett jönniük a Strandra.

– Nagyon klassz, nem? – fordult a fiúhoz.

– Klóros víz. Csípi a szemem. Sok ember. Hango-sak – sorolta lassan tagolva Dani, és még biztosan folytatta volna, de akkor a lány megsimogatta a kézfejét.

– Tökéletesen magunk vagyunk. Hetek óta nem voltunk kettesben – súgta mosolyogva.

A szavai hatására úgy tűnt, Dani is ellazul, pedig a fürdőnadrágban teljesen meztelennek érezte magát. Soha nem viselt eddig hasonlót. Idegen volt az anyaga meg a pálmafás mintája. Anikónak viszont nagyon jól állt a fekete bikini. A fiú félszegen, lopott pillantásokkal mert csak ránézni, pedig a lány egyáltalán nem bánta. Újra hosszú volt a haja, talán még hosszabb is, mint eddig bármikor, és Dani is engedett végül, egészen kócolható frizurája lett.

Anikó lassan közelebb csúszott a fiúhoz, amíg össze nem ért a karjuk, és finoman megcsókolta. Nem volt náluk telefon vagy óra, amin elérhették őket, nem kellett Dénes aggódó kérdéseire válaszolni, hogy a lánynak mitől emelkedett meg a pulzusa. Néhány méterrel arrébb mások is csókolóztak a leterített

fürdőlepedőkön, az utakon kézen fogva mászkáltak az emberek, és ez a légkör egyre közelebb sodorta őket egymáshoz. Anikónak a csend tűnt fel legelőször. Elfordult Danitól, felnézett, majd azonnal hátrébb is húzódott a fiútól.

Mindenki őket nézte, vagy pontosabban, kifejezés-telen arccal bámult rájuk. A gyerekek abbahagyták a jégkrémek majszolását, a felnőttek öklei megfeszültek, még az ágakon ülő madarak csőre is fenyegetően meredt feléjük. Anikó ösztönösen közelebb akart bújni a fiúhoz, de Dani intett neki, és óvatosan elhúzódott. Lassan a takaró két oldalára kúsztak. Aztán, mintha egy gombot nyomtak volna meg, a gyerekek újra jégkrémet faltak, mások boldogan ugráltak a medence széléről, az úszómester esztelenül fújta a sípját, mintha semmi nem történt volna.

– Menjünk! – jelentette ki a fiú.

– Csak most jöttünk – felelte csalódottan a lány. – Nem akarom, hogy mostantól mindig ez legyen. Rohadt drága egy jegy, ráadásul engedély is kellene hozzá, nekünk meg simán megengedték. Sőt, ők ajánlották fel.

– Regenerálódás.

– Persze, de szerintem másoknak is nehéz volt az elmúlt pár hét, mégsem látsz itt közülük senkit.

– Kiváltság.

– Ezt mondom én is. Nem kaptuk ingyen... – kezdett bele a lány, de el is harapta azonnal a mondatot. Az utóbbi időben már nem először.

– Gyere a vízbe! – próbálta menteni a helyzetet Dani.

– Komolyan? – kérdezte meglepetten Anikó, és egy pillanatra még el is mosolyodott.

– Próbáljunk úszni!

– Te tudsz?

– Dehogy.

– Tesin láttam tavaly egy videót, azon nem tűnt nehéznek.

Dani és Anikó magabiztosan mentek az úszómedence felé. Az osztály, sőt az évfolyam két éltanulójának, akiket ösztöndíjjal előre felvettek az egyetemre, nem lehet akadály az alig kétméteres vízmélység. Az egész tulajdonképp fizika és biológia. Nagy levegő, mozog a kar és a láb, szinte megy magától.

– Hideg – fintorodott el a fiú, ahogy beletette a lábát a medencébe.

A semmiből két kislány jelent meg mellettük, vidáman trappoltak lefelé a lépcsőn, fröcskölve vetették bele magukat a vízbe, a hűvös cseppek teljesen beterítették a fiút. Anikóból kitört a nevetés, ahogy Dani összerezsent, és a tenyerével próbálta lesöpörni magáról a nedvességet. A fiú igyekezett nem mutatni,

mennyire sértőnek találja az egészet, hősiesen haladt tovább a medencében. Percekbe telt, mire leértek a lépcső aljára.

– Most? – bizonytalanodott el a lány, amikor már csak a fejük látszott ki.

– Passz – didergett Dani, majd csapkodni kezdett a kezével és a lábával, hogy ne fázzon.

Próbált a felszínen maradni, amivel csak még beljebb sodorta magát, az erőlködéstől azonban kifáradt, és süllyedni kezdett. Hiába kapálózott, a feje nem került újra a víz fölé. Kinyitotta a szemét, homályosan látta mások lábát, szépen, egyenletesen rúgtak. Anikót kereste, de már nem látott mást maga körül, csak apró buborékokat. Egyre csak nyelte a vizet, telement vele az orra, a szája, majd a tüdeje, és egyre fogyott az ereje.

Egy pillanatra elsötétedett a világ.

Amikor magához tért, köhögve, összegörnyedve próbálta kiköpni a vizet, de hiába.

– Nyugi, megmaradsz! – nevetett az operátor.

A nő a karjába épített képernyőn nyomkodott valamit, mire Dani lassan ereszkedni kezdett. Az operátor strandszólót viselt, aminek programozható kijelzője volt. Így könnyedén megváltoztathatta a feliratot, ha valaki másik programra fizet be. A bejelentkezéskor úgy beszélt Danival, mintha ő lenne az

úszómester, pedig valójában csak a program működéséért felelt. Aztán amint fulladást jeleztek a műszerek, leállította a szimulációt.

A teremben, ahol Dani a program használata során tartózkodott, minden a valóság imitálását szolgálta. A pánton kívül egy speciális öltözetet kellett felvennie, ami egyrészt továbbította a mozgását a szimulációba, másrészt a virtuális térben ért ingereket jelezte a testének. A helyiségben egy minden irányba működő futópád közepére kellett állni, ami a használó mozgásától függően indult el. Ezenkívül Danit a mellkasára csatolt hám rögzítette, ami a virtuális medencébe lépéskor felemelte a futópadról, hogy könnyebben imitálja az úszást. Most ezen át engedték le, és amikor földet ért, a nő kibontotta a drótokból. Levette róla a pántot, az érzékelőkkel ellátott ruha csatlakozóit, végül a hámot is.

– Anikó? – kérdezte azonnal.

– A csaj, akivel beléptetek? Ő jól van, bár úszni neki sem sikerült. Miért nem kértétek az úszómester-program segítségét? Direkt mondtam, hogy megtanít, ha akarjátok!

– Azt hittem, megy.

– Senkinek sem megy elsőre – okoskodott a nő, de Dani nem nagyon figyelt rá.

– Bent még?

– Nem, ilyenkor automatikusan őt is kilépteti a rendszer. De jeleztem a pécsi kollégának, hogy jól vagy, láttam, mennyire megrémült, amikor elmerültél.

– Végig figyelt?

– Persze, ez a munkám – mondta az operátor. – Mindent követtünk a monitorokon.

– Pécsen is?

– Persze, össze vagyunk kötve.

– Hálózat.

– Igen, az.

– Az feltörhető – bólintott Dani, és már kezdte érteni a dolgokat.

– Ki törne fel egy strandprogramot?

– Senki – legyintett gyorsan a fiú. Jobbnak látta nem firtatni, miért bámulta őket mindenki a strandon, amikor csókolózni kezdtek. A nő egyébként sem tudná. Valószínűleg a titkosszolgálat ajándéka volt, hogy annyira felhőtlen azért mégse legyen az ingyenes szolgáltatás.

– Beírhatlak benneteket két hét múlva a következő időpontra? Előbb sajnos nincs hely – szabadkozott az operátor.

– Ne!

– De van még két alkalmatok. Ki van fizetve.

– Mondtam.

– Nem erőszak, de pénzre nem válthatjátok be – győzködte a nő.

– Hazamegyek – közölte Dani, és az öltöző felé vette az irányt.

Még sosem volt rajta teljes szett szenzoros ruha, de ha tudja, hogy ilyen nehezen jön le, talán fel sem veszi. Ahogy a nadrágot rángatta magáról, azon gondolkodott, ezek az érzékelők vajon milyen adatokat tudtak róla megszerezni. Végül elhessegette a válaszokat. Talán igaza van Anikónak, nem érdemes mindig ezen rágódni.

Anikó még mindig a hámon lógott. A pécsi operátor alacsony, zömök fiú volt, legfeljebb öt évvel idősebb Anikónál, zavarában csatakosra izzadta a pólóját.

– Szóval, jól van a barátom? – nyomta meg az utolsó szót Anikó.

– Megerősítették, hogy minden rendben – próbálta összeszedni magát a srác.

– Kilépett, igaz? – vont fel a szemöldökét a lány, bár sejtette a választ.

– Már leszerelték róla az érzékelőket.

– Foglalt új időpontot?

– A kolléganőm szerint elviharzott az öltözőbe – felelte kisvártatva a fiú, aki beletemetkezett a kijelzőjébe, amin a másik operátorral levelezett.

– Jellemző, meg sem kérdezett, mielőtt döntött – dörmögte az orra alatt Anikó.

– Tessék? – nézett fel a srác.

– Mikor lehet jönni legközelebb?

– Két hét múlva lesz egy szabad kétórás sáv.

– Kérem.

– Egyedül vagy szóljak a pesti központnak?

– Hagyd, csak én jövök!

– Ahogy gondolod – vont a vállát a fiú, és nyomogatni kezdte a karjába épített képernyőt. – Van még negyvenhét perced, vissza szeretnél menni?

– Mindenképp, de előtte kérek néhány változtatást! – közölte Anikó, majd miután mindent felsorolt, visszatette a pántot.

Egy pillanatig fekete volt minden, aztán a program újra betöltött, és Anikó megint a medence előtt állt. A forróság, amit valós hőmérsékletre állította, perzselte az arcát, a homlokáról szinte azonnal verítékcseppek indultak meg a halántéka felé.

Végigsimított a kopasz fején. Amikor néhány hete levágatta, még szokatlannak érezte, de azóta megszokta. Jobban is illett a tervéhez. Az előző

belépéskor csak Dani kedvéért állította hosszúra. Vajon tényleg tetszett Daninak?

A bikini helyett most úszódresszt kért, és az operátorral az oktatón kívül az összes embert kikapcsoltatta a programból.

A fiatal, jóképű férfi ruganyos léptekkel indult meg felé, fedetlen felsőtestén megcsillant a napfény.

– Operátor! Női oktatót kérek! Legyen kopasz, harminc körüli, viseljen úszódresszt, és a stílusa legyen semleges. Javítás. A stílusa legyen határozott. Hajtson, de ne legyen goromba! Javítás. Ha kell, lehet bunkó is.

Az oktató egy pillanattal később beállította a kívánt paramétereket. A szikár nő várakozva méregette a lányt.

– Most mire vár? Mossam meg a hátát? Tessék fejest ugrani azonnal! – utasította Anikót.

– Még nem tusoltam, felhevült testtel tilos a medencébe ugrani – akadékoskodott a lány, de azonnal megbánta, és már lépett is az ugrókőre. – Nem tudok fejest ugrani – suttogta jóval bátortalanabban.

– Majd megtanulja – enyhült meg az oktató. – Ugorjon úgy, ahogy tud! Nem lesz baja, ez csak egy úszóprogram.

Anikó egy csattanós hasassal esett bele a medencébe.

Még soha nem próbált hasonlót. Azt hitte, a víz puhán fogadja majd magába, mint egy jókora paplan, és körbeöleli, mint a bársonyszövet. Ehelyett azonban az egész testét égető, csípős érzés járta át, ráadásul egy csomó vizet is nyelt. Mielőtt az operátor leállította volna a programot, a lába pont a medence aljára ért, és egy nagy rúgással kint is volt a feje a vízből.

– Azt nem mondta, hogy még soha nem látott vizet! – kiabált a nő egy másik ugrókőről.

– Csak úszómedencét nem – magyarázkodott vizet köpködve a lány.

– Hol élt maga? Mindegy. Lássunk neki!

Az oktató nem tévovázott sokat, amikor látta, hogy teljesen kezdővel van dolga, maga is beugrott. A mozdulatsor szabályos volt és gyönyörű, Anikó később elkérte az operátortól ennek a résznek a felvételét, és otthon ezerszer is megnézte.

Nem tanult meg negyvenhét perc alatt úszni, viszont a végén egészen elfogadható fejest tudott ugrani, és ügyesen siklott anélkül, hogy elsüllyedt volna.

Amikor lejárt az ideje, elszántan és boldogan szedegette magáról az érzékelőket. Az operátornak nem engedte meg, hogy hozzáérjen, épp csak a hám levételekor fogadott el némi segítséget.

– A legtöbben szórakozni járnak ide – jegyezte meg a fiú.

– Remekül szórakoztam – felelte harciasan Anikó, és a tekintete azt üzenete, nem akar tovább beszélgetni.

Amikor az öltözőben végre egyedül maradt, megállt a tükör előtt, és méregetni kezdte magát. Vékony, állapította meg. Túlságosan vékony. Igaz, a szeletek szabályos fogyasztásával szinte lehetetlen elhízni. Eddig nem érdekelte, hogy felbír-e emelni egynél több vizespalackot, vagy tud-e segíteni cipekedni otthon. Hiszen erre valók a robotok és a munkagépek.

A májusi vízhiány során átéltek után viszont másként látta magát: egy lány, aki tehetetlen, ha bajba jut. Aki legfeljebb elbújni képes, mások segítségére szorul, meg kell menteni. Ezt a kiszolgáltatottságot nem akarta többé átélni. Minden lehetőséget meg fog ragadni, tökélt el. Edzeni fog, eljön a két úszóórára, még ha nem is tanul meg többet, mint a felszínen maradni, és közben keresni fogja a lehetőségeket, hogy megerősödjön.

Újra végigsimított a három milliméteres haján. Mindenki ilyet hordott, legfeljebb kétszer ilyen hosszú. Egyeseknek jól állt, másoknak gombócféje lett tőle, Anikó leginkább jelentéktelennek érezte tőle magát. Most mégis tetszett neki, edzéshez valónak találta.

Még percekig állt volna a tükör előtt a gondolataiba mélyedve, de közben betrappolt a következő vendég.

Egy tízévesforma lány, hosszú szőke tincseit kihívón dobálta, mintha provokálni akarná a másikat.

– Én amúgy imádok úszni, minden héten járatnak anyáék. Ha megunom, majd lovagolni megyünk, állítólag itt azt is lehet. Apa azt mondta, ha akarom, veszekem otthonra egy póniprogramot, meg szimulátort is hozzá – csacsogta köszönés nélkül.

– Aha – mondta Anikó, és sebesen öltözködni kezdett.

Az óráját vette fel utoljára, a kijelző három nem fogadott hívást jelzett. Vett egy nagy levegőt, és kifújta magából a feszültséget. Nem volt biztos benne, hogy Dani jól reagálna, ha így hívná vissza.

Zoli jelzett az emberének, hogy kiléphet a Strand rendszeréből.

– Tüntesse el a nyomokat, zászlós! A hivatalos jelentésébe csak annyit írjon, hogy nyomozati anyagok rendezése, vagy valami hasonló! Volt már fedett bevetésen, igaz?

– Igenis, uram! – pattant fel szalutálva a fiatal zászlós. Zoli bólintott, majd intett neki, hogy elhagyhatja az irodát.

A tágas helyiségben kellemes volt az idő, a többretegű egyenruha sem okozott gondot. Magában hálát

adott, hogy nem kellett a hivatalos ranglétrát végigjárnia: őrijítő lehet odakinn a hosszú ujjú öltözetben. De a többi irodában sem könnyebb, az alacsonyabb rangú tiszteknek szinte semmi hűtés nem járt.

Kért a titkárnőjétől egy kávét és egy kancsó jeges vizet, majd parancsba adta, hogy további utasításig ne zavarják. Ehhez is könnyen hozzászokott, a parancsokat már többször adta, mint kapta. És a valódi kávé ízét sem cserélte volna vissza arra, amit korábban a peremen ivott.

Tudta, mit fog kívágni a videóból. A csókjelenetet a program minden szereplőjének a szemével rögzítette. Kis híján balul sült el, hiszen azonnal lebuktak, de a két fiatalnak úgysem lehettek illúziói a lehetőségeikről.

– Ne is legyenek! – dörögte maga elé. Amióta nem az volt a feladata, hogy mindenkivel szóba elegyedjen a peremen, akit információforrásnak gondol, sokkal magányosabbnak érezte magát. Rászokott, hogy akkor is beszéljen, ha senki sem hallja.

Anikó magányos úszásóráját egyelőre félretette. Érdekes, de önmagában még nincs jelentősége.

Végül kiválasztott a csókról három, jó szögből elkapott fotót. Egy távolit a büfé felől, egy közelit a nem messze ülőktől és egy madártávlatot az egyik galamb szemével. Írt hozzá pár sort, és már küldte

is a kormány sajtósának, aki szintén teljes titoktartás mellett vett részt az akcióban.

A videó nehezebbnek tűnt. Nem akarta, hogy az egész anyag idegen kezekbe kerüljön, csak annyit akart megosztani az unokaöccse életéből, amennyit feltétlenül elvártak tőle. Nem értett jól a szerkesztő-programhoz, a peremen az ilyesmi luxuscikknek számított, csak régi, elavult technológiához férhettek hozzá. Egy órán át kereste a megfelelő részeket, amiből majd a szakemberek összeállíthatják a mindenki számára elfogadható anyagot.

A parancs szerint olyan képsorokat is kellett volna küldenie, amiket akkor használnak fel, ha Dani és Anikó engedetlenné válna.

– Rendellenes viselkedést nem találtam – olvasta fel elégedetten a levele utolsó mondatát, mintha bárki is hallaná.

Amikor elküldte az anyagot, egy kicsit kifújta magát. Azt tervezte, átolvassa még a folyamatban lévő ügyek összefoglalóit, azután hazamegy, de a karjába épített képernyő olyan erősen villogott, hogy átütött a zubbonyán. Utálta ezt a vacakot, de a munkakörével járt a kötelező implantátum. Csak ritkán világított vörösen, kizárólag akkor, ha vészhelyzet miatt keresték. Gyorsan feltépte a tépőzár mentén a ruha ujját.

– Jelentést! – utasította a monitoron megjelenő arcot.

Dongó hadnagy nézett vissza rá, az egyik legjobb embere. Nemcsak kiváló eszé és fizikumú rendőr, de ráadásul még politikailag is megbízható. Szélsébesen menetelt előre a ranglétrán, mindenki borítékolta, hogy egyszer még a legnagyobbak közé kerül.

– Öt perce érkezett a jelentés, kapitány, hogy engedély nélkül aktiváltak egy fényszobrot a kerület határában. Erősen megalapozott a gyanúm, uram, hogy egy lázadósejt műve a peremről. Küldöm a koordinátákat és a bűncselekményt felfedező járőrdron fotóit. A környéket lezárattam, a szobor szétszerelését már megkezdték, a kihallgatáshoz odarendeltem egy furgont.

Zoli megnézte a képeket, mielőtt válaszolt volna. Azt hitte, csak a szokásos amatőr alkotások egyike, és Dongó ezúttal túl hevesen reagált. Azonban amint meglátta a fotókat, belátta, hogy a hadnagy nem véletlenül küldte a vörös jelzést.

A fényszobor profi munka volt, egy ötemeletes háztömb aljától a tetejéig ért, tehát vagy alpinistákkal, vagy dronokkal helyezték el. Mindenképp profi technika kellett hozzá. De ki támogathatta őket? Az ilyesmit odaát csak a feketepiacon lehet beszerezni, ott pedig elképesztő árat kérnek érte.

A szobor középpontjában egy széles vállú, középkorú férfi állt, fenyegetően emelve kemény öklét előre, a háta mögött elnyűtt ruhákban egy vékony nő, aki két kisgyereket tartott. A férfi láthatóan őket védte, értük harcolt. Felettük egyszerű, vörös felirat: *Áttörünk!*

– Kapitány? – zökkentette ki Dongó.

– Hadnagy, első körben szedje össze a környék összes biztonsági őrét! Ha jól látom, ez egy bontásra ítélt, régi épület, de úgy emlékszem, van mellette egy bank és egy szálloda is. Tudni akarom, hogy az ott dolgozó biztonságiak miért nem vették észre, hogy egy ekkora szobrot telepítenek az orruk előtt. Legyen ott egy propagandacsapat, ilyen rövid idő alatt is rengetegen láthatták. Távolítsák el az internetről az összes fotót, amit találnak, vagy ha ez túl nagy feltűnést keltene, írjanak hozzá valami szlogent, mintha az egész egy reklám lenne, vagy tudom is én!

– Igenis, uram! Vegye úgy, hogy elintéztem. Várjuk, kapitány! – szalutált Dongó, majd bontották a vonalat.

– Terepre megyek, legközelebb holnap leszek elérhető, ha bárki keres, hagyjon üzenetet! – mondta Zoli a titkárnőjének. Ahogy kilépett a hűvös irodából, a folyosón megcsapta a hőség és elvakította a fény.

Korábban, a peremen ez meg sem kottyant neki, de a kényelemben eltöltött hetek elpuhították. Boszszankodott, érezte, ahogyan az átizzadt ing a hátához tapadt, és megszaporázta a lépteit, hogy hamar az önjáróhoz érjen.

– Áttörünk – motyogta maga elé a kocsiban. Kivételesen hagyta, hogy a robotpilóta vezessen, túlságosan elmerült az emlékeiben.

Ismerte ezt a jelszót, rengeteget nyomozott utána régebben. Egy nagy hatalmú, erős vezetője volt annak az ellenálló sejtnek, amelyik használta, kiemelkedtek a többi, néhány hétig fennálló csoport közül. Egy másik informátor buktatta le végül őket, a vezért tűzharcban iktatták ki. Zoli úgy hitte, mindenkit lecsuktak vagy megfélemlítettek, és a csapat már nem létezik. Ehhez képest egy ütős jelentkezéssel hallattak újra maguk felől, amit nem lehetett semmibe venni. Dongó már biztosan mindenről gondoskodott, de a nyomozást a kapitány kivételesen saját maga kívánta vezetni. Személyes ügyként kezelte, és nem akarta, hogy a fiatal hadnagy valamit tönkretegyen. Egyedül akarta megtalálni az új ellenállást.

II.

Az Egységes Felhasználói Fiók (továbbiakban EFF)

Egészségügy, oktatás, barátok, szórakozás: mindez egyetlen fiókkal elérhető!

A Privát üzemmóddal csak az láthatja az adatlapod, akivel megosztod. Az EFF állami céggént teljes garanciát vállal az ott tárolt adatokra, azokat harmadik fél számára nem adja ki.

(Részlet az EFF GYIK bevezetőjéből)

Amikor Anikó felébredt a rémálmából, még javában sötét volt. A lakásban rekedt hőség ellenére rázta a hideg, a könnyű takaró nyirkosan csavarodott a dereka köré. Zihált, alig kapott levegőt, még mindig az álom és az ébrenlét határán imbolygott. Próbálta felidézni a támpontokat, amiket néhány hete állított össze magának a sokadik rémálom után.

Bizonyosodj meg róla, hogy a szobádban vagy!

A szeme lassan megszokta a sötétséget, lassan el tudta különíteni egymástól a nagyobb tárgyakat.

Látta az asztalt, a ruhásszekrényt, érezte maga alatt az ágyat a kifeküdt matraccal.

Ellenőrizd, hogy szabad-e a mozgásod!

Csulók, bokák rendben, állapította meg némi kalimpálás után. A száját nem peckelték ki, a feje forog, akár fel is kelhetne.

Fülelj egy teljes percen át, nem törtek-e be a házba!

A csendet csak az apja távoli, ütemes horkolása törte meg. Ezenkívül csak a saját lassuló, egyre egyenletesebb lélegzetvételét hallotta.

Csak egy újabb álom volt – mondta magában. Ráadásul nem is volt benne semmi új: környezetvédelmisek kergették, el kellett bújni a üvegházban, aztán hirtelen újra a szobájában állt, az anyja a kezét fogta, együtt figyelték az ablakból, hogyan lövik le a kutyákat. Mindig ennél a résznél ébredt fel, a lövések hangjára.

Miután sikerült kicsit megnyugodnia, megpróbált visszaaludni, de hamar feladta. Felkelt, halkan téblábolt egy darabig, hátha a teste mégis jelez, hogy inkább a kispárnát kellene választania, de éber maradt, tele energiával. Az asztalon hagyott óráján látta, hogy nemrég Dani is írt, a fiú biztosan megint egész éjszaka rajzolt. Általában ő sem bírt aludni, ugyanúgy rémálmok gyötörték. Most viszont nem volt türelme ezzel foglalkozni. Valami szokatlant akart csinálni, kihasználni a frissességét. Ekkor

jutott eszébe az öltözőben támadt ötlete.

Ahogy kinyitotta az ablakot, lágy, balzsamos levegő áradt be a szobába, a csillagok beragyogták az eget, és végre tisztán hallotta a saját gondolatait. A gyerekek beköltözése óta állandó volt a nyüzsgés, ami élettel töltötte meg az egész birtokot, ugyanakkor néha borzasztóan fárasztó volt, az ember soha nem lehetett hosszan egyedül.

Anikó a lehetőségein gondolkozott. Ha nekiáll tornázni, a dübörgéssel mindenkit felébreszt. A város messze volt, hogy edzőterembe menjen, mindeképp az udvaron kellett megoldania a mozgást. Rövid tépelődés után úgy döntött, futni fog.

A tesicucca még mindig azon a polcon várta, ahová az anyja behajtogatta. Nem voltak igazán jó minőségű holmik, eddig nem érdekelte a sport, az órák helyett többnyire az iskola könyvtárában lógott. Kifigyelte, milyen indokokkal maradnak távol az osztálytársnői, és hamarosan kifogások változatos tárháza állt a rendelkezésére. A tanárok elnézték neki, mivel soha nem a büfébe rohant, mint a többiek, és egy idő után már azon lepődtek meg, ha nagy ritkán átöltözött. De az idei évtől ez másként lesz. Megdolgozik az ötösért, amit korábban csak azért kapott, hogy ne rontsák le a kitűnő átlagát.

Amikor felvette a tornaruhát, hirtelen feltűnt neki, mennyire megnyúlt az elmúlt hetekben. Kilógott

a dereka, és szorította a cipő. De bízott benne, hogy kezdésnek ez is elég lesz. Az is lehet, hogy utálni fogja a futást, és akkor legalább nem került semmibe.

Óvatosan leosont a lépcsőn, az apja horkolása egyre erősebben hallatszott, már majdnem kint volt, amikor eszébe jutott, hogy ha nem figyel, a karjába épített chip abban a pillanatban jelezni fog, amint futni kezd.

Minden tizenhét évén alulinak volt ilyen chip a karjában, de azt már a szülők döntötték el, mennyire legyen érzékeny. Dénes, Anikó apja hiperérzékenyre állította, és amint a lány pulzusa megemelkedt, a férfi már hívta is.

Ahogy remélte, az apja egyik tablete a konyhaasztalon hevert, ki sem jelentkezett belőle. Soha senki nem élt még vissza vele, így nyugodtan elöl hagyott bármilyen holmit. Anikó ezúttal gond nélkül elalatta a lelkiismeretét, és könnyedén belépett a felügyelőrendszerbe, ahol a saját chipje érzékenységét átállította a legmagasabbról a legalacsonyabbra. Minimum kínzásnak kellett volna ezután alávetni, hogy jelezzon.

Amint a szabad ég alatt volt, rátört a szabadság érzése. Utoljára akkor volt ennyire a maga ura, amikor Danival menekültek a környezetvédelmisk elöl. A maguk furcsa módján hiányoztak azok az idők. Az izgalom, a váratlan helyzetek, a fiú magabiztos

érintése. Napközben néha az egész inkább kalandnak tűnt, mint borzalomnak.

Próbált erről beszélni a barátjával, Danit azonban minden alkalommal csak a hideg rázta, és nem értette, miért kell folyton felemlgetni. Ilyenkor elhúzódt tőle, és még a szokásosnál is kevesebbet beszélt.

Ahogy elindult, a teraszon majdnem felbukott Maszatban, a legelső lépcsőn alvó kölyökmacskában. Aloé szoktatta magukhoz az előző héten, és bár az anyjuk először azt mondta, nem akar még egy éhes száját, látva a gyerekek boldogságát, megenyhült. Bár a macskáknak jó ideje nem volt már mire vadászniuk, Maszat mégis úgy tett, mint aki hatalmas zsákmányok elejtésére készül. Napközben lesben állt, és a legváratlanabb pillanatokban ugrott elő, hogy elkapjon egy-egy védtelen bokát. A gyerekek sikítózva futottak előle, a cica pedig utánuk. Nehéz volt elhinni, hogy ez az állandóan elevennek tűnő kis jószág most ilyen békésen alszik.

Amikor kiért az útra, kocogni kezdett. A futás sokkal könnyebb volt, mint képzelte, és a kezdeti kényelmes tempó után egyre növelte a sebességét. Hamarosan úgy érezte, száguld, bár a száján át kapkodta a levegőt, és hamar fáradni kezdett, mégis jókedvvel folytatta.

Pár száz méter után azonban szűrni kezdett a tüdeje, és az egyik térdébe éles fájdalom nyilallt.

Kénytelen volt megállni és kifújni magát. A fájós térde fölött teljesen bemerevedett a combja, és rövid pihenő után leverten sétált haza. Közben lassan a nap lilás-aranyos fénye elöntötte az udvart, és mire belépett a kapun, Dénes már a teraszon várta. Az egyik alkarján Maszat aludt békésen kiterülve.

– Nem melegítettél be, igaz? – kérdezte a férfi, amikor Anikó a közelébe ért.

– A futáshoz is értesz? – vágott vissza sértődötten a lány, de hamar megbánta. – Nem hát.

– Láttam, elállítottad a jelzőt.

– Mert mindig mindent tudni akarsz! Hamarosan tizenhét leszek, és nem csókolhatom meg a barátomat anélkül, hogy fel ne hívnál – szakadt ki Anikóból. A futástól, még ha fájdalommal is járt, erősebbnek, magabiztosabbnak érezte magát.

– Nem állítom vissza – bólintott Dénes, mint aki már régóta rágódik ezen. – Dani egész jó srácnak tűnik. És nem akarom tudni, mikor mit csináltok – tette még hozzá kissé élesebben, de a lány ezúttal nem szólt közbe. – Beállítom a javasolt érték fölé egy kicsivel – ajánlotta az apja, mire Anikó feje megint vörösdni kezdett. – Rendben, legyen a javasolt érték, de az alá egy szintet sem megyek!

– Megegyeztünk – mosolyodott el a lány. – Megölelnélek, de rettenetesen leizzadtam.

– Mész még máskor is?

– Mindennap szeretnék. De előtte elolvasom, hogyan kell futni.

– Könyvből akarod megtanulni?

– Ne szólj bele!

– Oké – hátrált meg újra a férfi, és a zsebéből egy apró fejlámpát húzott elő. – Legalább ezt vidd magaddal, nehogy nekiszaladj egy fának! Az enyém volt régen. Amikor megszületté, én is gyakran futottam azon az úton.

– Köszönöm! – hökkent meg a lány, és elvette a lámpát. – Sose mesélted.

– Ki emlékszik már rá – legyintett Dénes, és a váratlan mozdulattal felébresztette az alvó Maszatot, aki felháborodott nyávogás közepette ugrott le a karjáról, hogy visszaosonjon a kényelmes lépcsőre.

Anikó most már szívesen követte volna a példáját, de ilyen izzadtan nem feküdhetett be az ágyba. Az új vízkvótának és a rövid hajának köszönhetően mindennap két perccel több ideje volt tusolni, mint korábban. Eddig nem nagyon foglalkozott vele, de most áldotta az országszerte telepített lepárlófákat, amik miatt reggel is tudott venni egy gyors zuhanyt.

Mire végzett, a gyerekek már felébredtek, az anyja pedig a reggelit készítette elő. Úgy tűnt, senki sem lesz tekintettel arra, hogy Anikó inkább aludni szeretne.

Szerencsére az egész reggeli nem tartott sokáig. Mindenki kapott egy fél almát, amit Dénes kimentett

az eladásra szánt termésből, és hozzá egy-egy szeletet. Amikor végeztek, Anikó megvárta, hogy az apja és a gyerekek a dolgukra menjenek, majd az anyja mellé osont, mintha csak az asztalt segítene leszedni.

– Gondolod, hogy esetleg kaphatnék ezentúl reggelire magasabb fehérjetartalmú szeletet? – nézett rá óvatosan – Tudom, hogy egy kicsit drágább, de szeretném, ha nem gond. Csak a következő hétig, amíg nem megyek vissza az iskolába. A koleszban, azt hiszem, ingyen kapjuk.

– Te sportolsz? – hökkent meg a nő, és alaposan végignézett a lányán.

– Csak most kezdtem, de félek, hogy a hagyományos szelettel nem jutok előrébb.

– Ahogy gondolod, persze. Ennyi belefér – bólintott mosolyogva az anyja.

Amióta Anikó hazajött a kórházból, valami megváltozott. Nem csak a gyerekek örökbefogadása és a ház újjáépítése miatt, valahogy a szülei máshogy kezdtek viszonyulni hozzá. Nem kezelték egyenrangúként, de sokkal nagyobb teret adtak neki. Azért sem szóltak, hogy a reggeli után bezárkózott a szobájába. Megegyeztek, hogy amikor a szünetekben vagy hétvégén otthon van, a szobája csak az övé lehet. Aloé addig Pónival és Hercegnővel osztozott, Kaktusz és Gépkalóz pedig egy másik szobában aludtak.

Amikor végre magára csukta az ajtót, Anikó gyűjteni kezdte a futásról szóló cikkeket. Videókat nézett a helyes technikáról, a bemelegítésről és a nyújtásról, és hamarosan azt is megtudta, hogy a cipője sem a legalkalmasabb.

Az állótükre elé lépett, és utasítani kezdte:

– Mutass futócipőket, az ár nem számít! – mondta, hogy felmérje, egyáltalán mit lehet kapni.

Az első találat, ami a tükörképe lábán megjelent, egyedi készítésű modell volt. A cég azt ígérte, a kamerafelvételek és az Egységes Felhasználói Fiókjában tárolt adatok alapján személyre szabott futócipőt tudnak küldeni.

– Kérem az árát! – Amikor a tükör kiírta az összeget, Anikó eltátotta a száját, és gyorsan kilépett az oldalról, nehogy véletlenül megrendeljen valamit. Ez olyan csúcskategória volt, amit egy éven át tartó spórolással sem engedhetett volna meg magának.

– Mutasd a legolcsóbbat! – mondta csüggedten.

Ez a modell kéthavi zsebpénzébe került, a reklám azt ígérte, kényelmes, és a kezdők számára kiváló, de az előzőhöz képest bőségesen látszottak a különbségek. Mindenesetre úgy döntött, kezdetnek jó lesz. Ha megmutatja a szüleinek, mennyire kinőtte a régi tornacipőjét, és beszáll a zsebpénzével, talán meg tudják venni. Ha nem is csúcskategória, de Anikó már előre

örült az új cipőnek, és alig várta, hogy egyre nagyobb távokat fusson benne. Bár egyelőre alig egy kilométerig jutott, fejben már a maratonra készült. Ekkor jutott eszébe Dani. A fiú valószínűleg a célban fogja majd várni egy önjáróban ülve, de legalább majd nem kell a busszal hazabicegnie, nevetett magában, és gyorsan megnyitotta a barátja éjszakai levelét. Szó-
kás szerint csak néhány szót írt: *Küldöm a legújabbat.*

A támadás után Daniéknál is teljes lakásfelújításra volt szükség. A fiú szobájában mindent kicseréltek, hogy semmi ne emlékeztesse a betörésre, még egy új széket is kapott. A legkényelmesebbet vették meg, amit csak árultak, állítani lehetett a magasságát, a támláját, a karfáját, de még a huzat alatti szivacs keménységét és a hőmérsékletét is. Danit azonban nem volt könnyű felvidítani, mindennap szomorúan jelentkezett be. Anikó alig bírta kiszedni belőle, mi bántja. Kiderült, hogy azon túl, hogy nagyon hiányzik neki a lány, az automata szobafestő, mielőtt átfestette a falat, minden régi képet leszaggatott róla, amit közösen készítettek, és egy újrahasznosító zsákba gyűjtve kidobta őket.

Anikó megígérte neki, hogy majd megint kiszínez egy rakás képet, csak annyit kért, hogy ne virágokat rajzoljon, mert azokat már egy kicsit unja. Dani egy napig nem jelentkezett, a lány meg is ijedt, hogy

megsértette, de aztán három gyönyörű rajzot kapott tőle. Először meglepődött a témán, de hamarosan nagyon inspirálónak találta.

A fiú ugyanis bolygókat kezdett rajzolni. Némi-
lyiknek gyűrűi voltak, másokra földrészeket helyezett el, de a legjobban Anikó azokat szerette, amik nem magukban álltak, mint a magány üvöltő szimbólu-
mai, hanem Dani rajzolt hozzájuk holdat, napot vagy más égitesteket. Ezúttal is ilyen érkezett, és a lány tudta, hogy ez most egy bocsánatkérés a Strandon történetek miatt. Pedig már rég nem mérgeződött miatta.

Daninak nehezen ment a távkapcsolat. A fiú na-
gyon szenvedett Anikó hiányától. Amióta megszok-
ta, hogy rendszeresen együtt vannak, nehezen talál-
ta fel magát egyedül. Többnyire csak játszott, hogy
múljon az idő, és már nagyon szerette volna, hogy
újra egymás mellett ülhessenek a padban. Mivel
a középiskolákban egy hónappal előre hozták a tan-
évkezdést, erre már nem is kellett sokat várniuk.

Zoli nagyon keveset aludt, a kihallgatások alapo-
san belenyúltak az éjszakába. Reggel mégis az első-
között ért be az irodába, és mire a titkárnője meg-
érkezett, már kávé is főzött. Bár a látszat kedvéért

megjátszotta, hogy gondterhelt, valójában majd kicsattant az örömtől, hogy újra terepen dolgozhat. Hamar elege lett a sok papírmunkából és az állandó hivatali mosolygásból. Utólag nagyon elcsodálkozott, hogy régebben mennyire vágyott erre.

Most volt igazán elemében. A munkaállomása képernyőjét hatalmasra húzva ott álltak előtte a nyomozati anyagok, a tanúvallomások, a fotók, minden apró részlet. Dongó hadnagynak az ilyesmihez nem volt türelme, azt szerette, ha a dolgok azonnal összeállnak előtte. Vágott az esze, és kisebb ügyeket azonnal meg is oldott, de nem tudta, hogyan kell hosszú játékot játszani, hogyan kell az olyan ügyekhez nyúlni, amelyek elsőre értelmetlennek tűnnek. Amit Zoli a monitoron látott, szinte teljes egészében használhatatlan volt.

Minden részlete hazugság. Hazugság az összes tanúvallomás, a biztonsági őrök, akik aznap éjjel a bankban vagy a szállodában szolgálatban voltak, vagy nem akartak, vagy nem mertek igazat mondani. Ha elmesélik, hogy mindent láttak, de nem jelentették, az legalább olyan rossz, mintha azt mondják, semmit nem láttak, és az egész észrevétlenül történt, tőlük alig száz méterre. Manapság, amikor mindenki drónokkal és robotokkal dolgozik, nehéz biztonsági őrként állást találni. Már csak az ilyen eldugott sarkok maradtak, mint ez, ahol egy frissen alapított

bank vagy egy kis költségvetésű szálloda még spórol a technikán. És hazugság volt a jelentés nagy része is, hiszen nem derülhetett ki, hogy ekkora rés van a rendvédelem pajzsán.

A franc egye meg, ezek kiválóan ismerik a kerületet! – villant át Zoli agyán. Kell lennie egy belső emberüknek, aki a tippet adta, töprengett.

A biztonsági személyzet többféle mesével próbálkozott, hogy biztosan kihasználták az őrségváltást, vagy még korábban, az előző műszak idején telepítették a rendszert, hiszen biztosan csak azt lehetett tudni, mikor kapcsolták be. Zoli inkább elengedte őket, látszott rajtuk, hogy féltik az állásukat, beszélni pedig nem fognak. Szinte kizárt, hogy ne ismernék az ellenállókat, viszont ha így van, nem akart előttük tanácsalannak mutatkozni. Hadd higgyék csak, hogy nem gyanúsítja őket! Egy-egy drón azért figyelni fog ezentúl a fejük felett, döntötte el a kapitány.

A másik kérdés még mindig a pénz volt. Egy kisebb szoborhoz való vetítőre még egy peremkerületi gyerek is össze tudott spórolni, Zoli hallotta, hogy mostanában divat lett köztük. De egy teljes háztömb oldalához legalább ötven ilyen kell, ráadásul összehangolhatók. Ki támogatja őket? Az nem létezhet, hogy egy közösség összedobjon ekkora összeget, majd az egészet teljes titokban tartsa. Ráadásul egy ilyen mértékű anyagmozgásnak a feketepiacon is

hamar híre megy, a beépített informátorok jeleztek volna. Vagy mégsem? Zoli tudta jól, hogy sok ügynök áll át a peremlakókhoz, miután velük tölt pár évet. De Dongóval ellentétben a kapitány azt is tudta, honnan érdemes az egészet megközelíteni. Meg kell tudnia, hogyan jutottak át a lázadók a kerülethatáron. Embercsempészéssel nagyon kevesen foglalkoztak a peremen, és ők is felosztották maguk között egész Budapestet. Vidéken egységesebb volt mindez, egy-egy csapat tartott a kezében mindent, de a főváros el tudott tartani több bandát is. És Zoli pontosan tudta, kit kell keresnie.

Dani délben ébredt. Amióta nem kellett készültségben lenniük az építőmesterek és a felújítórobotok érkezése miatt, végre valóban élvezhette a nyári szünetet. A szülei sem háborgatták, a hétköznapiakon ugyanúgy dolgozniuk kellett, ráadásul a nyár eleji leállás miatt szinte ki se látszottak a munkából, állandóan a gép előtt ültek.

A földszinti félszobába az anyja zárkózott be nyolctól, a konyhát vagy a nappalit pedig az apja uralta. Állandóan gépeltek, vagy pánthallással a fejükön vettek részt fontos megbeszéléseken. Otthon voltak, de mégsem lehetett velük mit kezdeni. Úgy kellett

őket kerülgetni, mint egy rosszul berendezett lakás bútorait.

Amikor Dani kinyitotta a szemét, kipihenten és elégedetten nézett ki az ablakon. Az üvegen nem állított be semmilyen szimulációt, a kék eget mutatta, a szűrők barátságos meleget engedtek az arcára, még az izzadság sem zavarta. Hogyha végig tudta rajzolni az éjszakát, minden rendbe jött egy kicsit.

A fürdőszobába slattyogott, és belenézett a tükörbe. Kisimult arc nézett vissza rá, a bőre végre étellel telinek tűnt, a szeme tisztán csillogott. Bekapcsolta a tükröt, és azonnal bejelentkezett az EFF-ébe. Nem kapott új üzenetet, ezek szerint Anikó még nem színezte ki a bolygókat. Ezen meglepődött, a lány délre általában legalább néhány sort írt. Dani máskor tépelődött volna, hogy biztosan megsértette valammal, de aznap csak megnyomta a Tovább gombot, ami a rendszerüzenetekre vitt. Az anyja nem szeretete, hogy a tükröket sem a hangvezérléssel irányította. Állandóan ott maradtak a fiú ujjlenyomatai, és persze soha nem törölte le maga után.

A rendszer gyors szkennelést végzett, mint minden reggel:

Vérnyomás: 122/75, rendben.

Szívritmus: egyenletes.

Testhőmérséklet: 36,2 fok, rendben.

Testsúly: 52 kg, átlagos.

Testmagasság: 165 cm, átlagos.

A rendszer az összes értéket elfogadhatónak találta, egészen addig, amíg el nem ért a hajhosszhoz. Kötelező hajvágást írt elő, amit Dani máskor csak boszszankodva fogadott el, ez is egy feladat, amit el kell végezni. Most mégis örömmel nyomott a rendben gombra.

Ritkán ébredt ennyire optimista hangulatban, a rajzolásán kívül valószínűleg a közelgő iskolakezdés hozta meg a kedvét, és a tény, hogy két nap múlva Anikó is tartósan berendezkedik végre az új kollégiumi szobájában.

Beállt a zuhany alá, hogy majd azonnal le is tudja mosni magáról a hajszálakat, és kivételesen szavakkal kezdte irányítani a berendezést.

– Nyíró! – mondta, és a tükör kinyílt, felfedve a mögötte lévő polcokat. Az egyikről egy apró szerkezet, egy hajnyíró drón reppent fel, és megállt a fiú feje fölött. Régebbi modell volt, nem kapcsolódott az EFF-hez, saját szkennelést kellett végeznie a fiú fejéről. Miután végzett, Dani feje tetején landolt, és kiengedte a lábait. Néha végtelenül hosszú időnek tűnt kivárni azt az öt percet, mire végez, és utána folyton gyözködte a szüleit, hogy vegyenek egy gyorsabb, hatékonyabb gépet, de most örült a régi modellnek.

Olyat tudott, amit az újak már nem: a landolás után apró lábakon mozgott, hajvágás közben masszírozta a fejbőrt. Dani élvezte, ahogy az apró lábak kellemesen végigjárják a fejét, és a kicsi, éles pengék pedig folyamatosan dolgoznak. Amikor a gép végzett, a kuka felett megtisztította magát, majd visszaparkolt a tükrösszekrény polcán lévő dokkolóra.

A hosszabb tusolási lehetőséggel Dani szinte soha nem élt, ez az egy nem hiányzott neki a tudósokkal töltött időszakból. Bár azóta átragta már magában, és Anikóval is, hogy a Mecsek tetején lévő táborban valójában foglyok voltak, és Zoli az utolsó pillanatban mentette meg őket, mégis időnként vágyakozva gondolt vissza ezekre a napokra. Főleg a lánnyal töltött idő tűnt pótolhatatlannak, a közös alvás, a rajzzal töltött végtelen órák, a szabadban ücsörgés, de sokszor még a friss gyümölcs íze is hiányzott. Szinte kínzásnak tűnt visszatérni a szeletekre. Irigykedve gondolt a barátnőjére, aki legalább egy-egy falat gyümölcsöt kap időnként.

Amióta hazaértek a kórházból, és látta, mit tett Zolival a hirtelen jött hatalom, a tőle kapott karórát az asztalfiókjában tartotta a kacatok között. Most mégis elővette, és alaposabban szemügyre vette. Korábban hordta is, mert Anikónak tetszett, de különösebben nem foglalkozott vele. Még a beállítás után is úgy érezte, lóg egy kicsit a vékony csuklóján, a fémszíj

pedig nehezezként húzza le a karját. Felvette, és a nap fényében nézegetni kezdte. Elegáns darab, erőt és megbízhatóságot sugárzott. Svájcban készült, akkor ez még pontosságot jelentett. Ma már mindenkinek csak a megújuló energiaforrások jutnak eszébe az országról. Semmi atomerőmű, csak a hatalmas szélerőműparkok, napenergia-mezők, mindenki őket akarja utolérni az Európai Környezetvédelmi Unióban, általános iskolai tananyag.

Úgy döntött, újra hordani fogja az órát. Nem a nagybátyja miatt, akármit is fog gondolni Zoli, ha meglátja rajta, hanem azért, mert szép. Különbösen sem baj, ha jóban marad a férfival, most hogy vélhetően minden szavát lehallgatják, és minden rajzát kamerák lesik, arra várva, mikor szólja el magát, mikor bukik le. Legalábbis Dani így érezte. Amióta visszatértek a tudósoktól, Anikón kívül senkiben sem bízott igazán.

Az apja kivételesen a nappaliban rendezte be magának a dolgozósarkot, úgyhogy kényelmesen letelepedhetett a konyhában. Levitte magával a munkaállomását is, mert minden percben arra várt, hogy a lány jelentkezzen. Elővett egy reggelire és egy ebédre való szeletet a fiókból, hiszen két étkezést kellett bepótolnia, és amilyen éhes volt, úgy érezte, még a vacsorát is előre hozná. Töltött hozzá egy nagy pohár vizet, majd az egészet maga elé pakolta, és bekapcsolta a gépet. Nem kért billentyűzetet vagy rajzpadot, úgyis csak

útban lett volna, a képernyőt pedig közepes méretűre állította.

A vizet egy hajtásra megitta, már kicserepesedett a szája a szomjúságtól. Nem jött új üzenete, hiába várta, viszont a rendszerüzenetek között megjelentek a napi hírek. Korábban nem foglalkozott velük, a hírekkel törődjenek a felnőttek, gondolta, de amióta találkozott a belügyminiszterrel és a tudósokkal, na meg a peremen tett látogatás után sokkal tisztábban látott az ország valódi működésével kapcsolatban, és kritikus szemmel figyelte, milyen információkat osztanak meg a nyilvánossággal. Minden alkalommal próbálta kitalálni, mi lehet a valódi hír, milyen elhallgatott igazságok rejlenek egy-egy frappánsan megfogalmazott mondat mögött.

Szokás szerint minden tökéletes volt. *A lepárlófáknak hála megteltek a raktározótartályok, helyreállt a közbiztonság*, Dani fordított: a peremet újra lezárták. *Az AndrEA nevű robotot sikeresen elemezték*, tehát darabokra szedték, *és az így tanultakat beépítették az új modellekbe*, vagyis a katonai robotokba.

Dani unottan rága a reggelire való szeletet, aminek szinte semmi íze nem volt, a déli legalább majd sósabb lesz, legalábbis a csomagolás ezt ígérte. A falat azonban kis híján a torkán akadt a záróhír láttán.

– Nem szabad elfeledkeznünk azokról, akiknek mindezt köszönhetjük! A bátor Anikónak és Daninak

mindig nagyon hálásak leszünk a tetteiért. A fiatalok háromalkalmas strandbelépőt kaptak ajándékba az iskolai ösztöndíjuk mellé, hogy az állam ezzel is segítse a felépülésüket. Láthatóan nagyon jól érezte magát a szerelmespár – duruzsolta vidáman a bemondónő, majd elkezdődött az összevágott videó:

Anikó és Dani egymásra mosolyognak a parton. Anikó kacag a vízben. Dani első karcsapásai a vízben, a fuldoklását persze kivágták, és végül a katarzis: hosszú csókjelenet a takarón. Az egész egy idilli, harminc másodperces anyaggá összegyúrva. Profi munka, villant át a fiú agyán. Azonnal hívta a lányt, de az nem válaszolt. Pedig muszáj lett volna beszélnie Anikóval.

Zsebre vágta a szeleteket, és átrohant a nappaliba.

– Az önjáró kell? – kérdezte az apját.

– Dolgozom, Dani, nem tudok most ezzel foglalkozni! – válaszolta a férfi.

– Elviszem. Sokáig.

– Nagyfiú vagy, menjél! – mondta idegesen Bálint.

Dani ezek után nem tétozott, kivett egy palack vizet a hűtőből, ezt még a legnagyobb ijedség közben sem felejtí el az ember, főleg, ha többórás útra indul, és már ment is az autóhoz. Azzal sem törődött, hogy az udvaron arcon ütötte a forróság, szinte érezte, ahogy perzseli a bőrét a meleg. Ilyenkor legalább

senki nincs kint, még autóba is alig ül valaki, nem lesz forgalom, jutott az eszébe.

Az önjáróban gyorsan megadta az úti célt, és amint elindult, hívni kezdte Anikót. Kilenc nem fogadott hívás után végül írt egy üzenetet: *Fél háromra nálatok vagyok. Baj van.*

III.

A központi kerületek meghatározása:

– Központi kerületnek minősülnek Budapest kijelölt részei (3. sz. melléklet) és az ország további kijelölt városai, települései (4. sz. melléklet).

Az ezeken kívül eső kerületek határán a közbiztonságot őrző fegyveres testület felállításáról a rendőrség külön egységek kiképzésével gondoskodik. A központi kerületeken kívül élő polgárok jogait és kötelességeit a vonatkozó törvényekben leírtak szabályozzák.

A nevezett kerületek közötti szabad mozgás a következő dokumentumok felmutatásával lehetséges:

– A központi kerületekbe a perem területéről: a kötelező oltásokat igazoló dokumentum; három napnál nem régebbi egészségügyi igazolás egészséges állapotról; folyamatban lévő tanulmányok vagy minimum érettségi bizonyítvány; befogadó nyilatkozat a központi kerületben élő rokontól vagy a központi kerületben lévő munkáltatótól.

– A központi kerületekből a perem területére: a helyi önkormányzat által elfogadott és lepecsételt szándéknyilatkozat az úti cél részletes leírásával; orvosi igazolás az életfunkciókat és a tevékenységet követni tudó chip

beültetéséről; hozzájáruló nyilatkozat, hogy a chipből nyert adatokat az állam öt éven át szabadon felhasználhatja, szükséges esetben pedig nyomozást rendelhet el azok alapján.

(Részlet a belügyminiszter 25/2041. (XI. 5.) számú, ki- és beutazást szabályozó rendeletének kivonatából)

Dani legutóbb az éj leple alatt, világítás nélkül, lopakodva közelítette meg a Pécs melletti birtokot. Félt, hogy útközben majd visszatérnek a rossz emlékek, azonban a napsütés ezúttal még az UV-szűrős ablaküvegen át is égette az arcát, minden fénypárban úszott, semmi sem emlékeztette a korábbi eseményekre.

Dunaújvárost úgy kerülte el az önjáró, hogy a fiú kis híján észre sem vette. Átvillant az agyán, hogy be kellene ugrania Alihoz, de valószínűleg a városba sem engednék be. A megerősített őrség nem csak a peremen lakókat tartotta bent, a kapcsolatfelvételt mindenki számára ellehetetlenítették.

Paksra most sem tért be, bár közvetlenül a város mellett hajtott el. Hosszan bámulta az erőműveket, ahogy elhaladt mellettük a kerülő úton, majd egy közeli töltőállomáson még kényszerpihenőt is tartott. A doboz formájú kiszolgálórobot mindent elvégzett, néhány perc alatt elkészült a gyorstöltéssel, az

összeget pedig automatikusan levonta az apja számlájáról. A fiúnak meg sem kellett szólalnia, az autó számítógépe kommunikált a robottal, neki csak meg kellett várnia, hogy újra elinduljanak.

Ezek után hamar Pécsre ért, a város azonban kihaltnak tűnt. Az utcákon nyoma sem volt a bandáknak, néhány járőrdrón körözött csak a házak között, alig emelkedve fejmagasság fölé.

Dani azonban nem nagyon foglalkozott a látnivalókkal, többnyire a saját őrsemét figyelte. Budapest határában szegődött hozzá, amikor kiért a városi kamerák által lefedett zónákból. Az önjáró ugyan végig a peremtől elzárt, védett útvonalon haladt, mégis külön felügyeletet kapott. A rakéta alakú gép csendesen suhant az önjáró felett, folyamatosan alkalmazkodva annak tempójához. A drónon keresztül még azt is hallották, ahogyan levegőt vesz. Meg sem próbálták álcázni, az alján könnyedén kiolvasható volt a Rendőrség felirat.

Az autó fedélzeti számítógépe nem tévedett, fél három után két perccel könnyedén gurult be Anikóék kocsifeljárójára. Új kapu fogadta, kevésbé szép, mint a régi, viszont sokkal masszívabb, még egy felkészült környezetvédelmis osztagnak is feladta volna a lekét. A tartóoszlopokba épített szenzorok azonosították az önjárót, és zöld utat adtak a behajtásra. A kapu

lassan, méltóságteljesen nyílt ki, és Daninak most először jutott az eszébe, hogy talán nem számítanak az érkezésére.

Az udvar üresen állt. A háttérben látszott a helyreállított üvegház, az ólakból azonban hiányoztak az állatok. A környezetvédelmisek a betöréskor mindet lemészárolták, még a kutyákat is agyonlőtték, márpedig az élő állathoz nehéz hozzájutni. A birtok valódi tulajdonosa szerencsére nem ment tönkre, a biztosító és az állam is fizetett kártérítést, egyébként is két tucat ilyen farmja volt szerte az országban, sőt, még hét a határon túl, meg tudta várni, amíg Dénesék mindent helyreállítanak.

Az önjáró egyeztetett a birtok területére telepített ellátórendszerrel, ami párhuzamosan felügyelte a ki- és belépőket, a növények vízellátását, az állatok takarmányozását és az ivóvíz szennyezettségét. Az információk alapján a kocsit beparkolt az univerzális földmunkagép mellé, amit a kárpótlás részeként küldött a Környezetvédelmi Minisztérium. A multifunkciós gép vetett, permetezett, aratott, csak programozni kellett. Olyan erőt sugárzott, mint egy tank.

Leállt a motor, de Dani még mindig bent ült.

Néhány héttel ezelőtt ebbe a házba hozta be az ájult Anikót, itt találkozott Alexszel, majd innen menekültek a hegyre. Dani előtt filmként pörögtek

az események, és mintha felvette volna a teljes szimulációs ruhát, újra a bőrén érezte a rettegést.

Valaki az oldalablakot kopogtatta az ujjával. A hang annyira ismerősen csengett, még a ritmusa is ugyanaz volt, mint amikor felébredt Dunaújváros mellett, hogy azt hitte, Ali az. Boldogan kapta oldalra a fejét, ezernyi kérdés jutott eszébe, de már annak is örült volna, ha a lányt életben látja. Amikor azonban Anikó arcát pillantotta meg, a mosolya zavarttá vált. Egy pillanat volt az egész, de a lány észrevette a kihagyást.

– Másra számítottál? – kérdezte felvont szemöldökkel.

– Emlékek – felelte gyorsan Dani, és kinyitotta az ajtót.

Kiszállni azonban nem bírt. Anikó arcáról a házra, majd az udvarra tévedt a tekintete, és egyre a különbségeket kereste. Újraüvegezett ablakok. Fából készült bejárati ajtó, körülötte frissen festett fal. A földszinthez toldott új helyiség falai, talán a gyerekek számára. Alvó macska a verandán. Korszerűbb kutak.

– Kiszállsz? – zökkentette ki a lány.

– Fogok – bólogatott a fiú, de még mindig a kormányt szorongatta.

Az udvaron Anikó körül felbukkantak a gyerekek is, akik először harsogó örömmel futottak felé, majd megálltak, ahogy meglátták a jelenetet. Az ikrek

zavartan néztek Aloéra és Kaktuszra, akik a kezükkel intettek, hogy várjanak még.

– Alex – mondta ki Dani suttogva. Szinte újra hallotta a lövéseket. Különös, jutott eszébe, azóta szinte nem is gondolt a férfir. Most pedig olyan volt, mintha mellette ülne az autóban.

– Megijeszted őket – mondta a lány szelíden, miközben a válla fölött az ikrekre nézett.

Aloé és Kaktusz úgy tett, mint akiket nem visel meg igazán Dani állapota, de érezni lehetett a feszültséget a levegőben. A szülők még nem kerültek elő, Anikó anyjának a városban akadt elintéznivalója, Dénes pedig hátul dolgozott a földeken.

– Mondd meg apának, hogy ne aggódjon, estére itthon vagyok! – nézett hirtelen a lány Aloéra, majd megkerülte az önjárót, és beült Dani mellé.

– Mi nem mehetnénk veletek? – kérdezte Kaktusz, de Anikó határozott fejrázása után nem próbálkozott tovább.

– Dani, én nem adhatok utasítást az autónak, jogosim sincs, de szeretném, ha elmennénk valahová.

– Hová? – kérdezte a fiú még mindig maga elé meredve, mint aki valahol egészen máshol jár.

– Bízol bennem?

Dani bólintott.

– Akkor add meg a legutóbbi irányt, amikor a Mecskebe mentünk! – kérte a lány.

A fiú hirtelen észhez tért, és elkerekedett szemekkel nézett a barátnőjére.

– Figyelnek – mutatott a feje felett köröző rendőrségi drónra.

– Igen, láttam. Engem is, csak az enyém többnyire úgy tesz, mintha a környéken járőrözne, és időnként elbújik a fák közé. Nincs abban semmi rossz, ha kirándulunk egyet. Szeretnék megbizonyosodni valami felől, és ehhez te is kellesz. Kocsi nélkül sosem jutok oda, apát pedig nem akarom megkérni, nagyon sok a dolga. Segítesz? – kérdezte, és finoman megsimogatta a fiú karját. Az érintéstől Daninak újabb emlékek jutottak eszébe, de ezek sokkal kellemesebbek voltak.

– Korábbi úti cél. Mecsek. Utolsó út. Kiválasztás. Indulás! – adta ki az utasításokat, majd fáradtan hátradőlt, és behunyta a szemét.

Ahogy suhantak, Anikó a kopár tájat figyelte. Az apja mesélte neki, hogy korábban erdővel szegélyezett út vezetett a hegyhez, de erre már csak néhány kiszáradt fa emlékeztetett. Ide még nem ért el a vízlepárlófák telepítésének programja, és ahogy a híreket figyelte, még évekbe telhet, mire a lakatlan területeket is felélesztik velük. A lány nehezen tudta elképzelni, hogy felnőttként talán újra láthatja azt a vadregényes tájat, amelyről Dénes fényképeket mutatott neki gyerekkorában.

Az autó csak addig ment, ahol Alexékkal bujkáltak annak idején.

– Itt találkoztunk először a gyerekekkel – suttogetta Anikó.

– Rejtekhely – nézett körbe lassan Dani.

– Igen, itt állt. Emlékszel, milyen nehezen pakoltuk ki a vizeshordókat? – mosolygott a lány, de a fiú nem felelt. – Itt aludtunk egymás mellett – folytatta Anikó, és a fákat figyelte, amiknek a tövében első éjjel letáboroztak.

– Miért jöttünk?

– Nem jut eszedbe, merre mentünk tovább?

– Alig.

– Akkor majd vezetek – mosolygott Anikó, és kiszállt az autóból. Dani némi hezitálás után követte.

Ugyanazon az úton mentek, mint legutóbb, amikor a hordókat görgetve, keservesen haladtak előre. Ahhoz képest ez most könnyed sétának tűnt, mintha csak túráznának.

A barlanghoz érve Dani újra megdermedt.

– Alex. Itt.

– Igen, itt halt meg – horgasztotta le a fejét a lány. – Nem vagyok benne biztos, innen hogy mentünk tovább – gondolkodott, és körbekémlelt.

A fiú viszont már nem nagyon figyelt rá, mindenütt csak idegenek mozgását leste, mintha újra a rajtuk üő

csapat érkezését látná. Szinte hallotta Alex utasítását, hogy fussanak. Dani önkéntelenül elindult felfelé a meredek csapáson. Anikó mondott neki valamit, de meg sem hallotta, csak ment előre. Újra megfogta ugyanazokat a sziklákat, mint legutóbb, a lábát megtámasztotta ugyanazokban a gyökerekben, és haladt tovább. Időnként behúzta a nyakát, mintha lövésektől tartana. Egészen addig ment, ahol a múltkor elsötétült előtte a világ.

– Jól vagy? – kérdezte lihegve Anikó, amikor végre utolérte.

– Tovább? – kérdezte Dani.

– Ne aggódj, innentől mutatom az utat!

Hamarosan elértek a tudósok egykori menedékhéhez. Dani egy időre megnyugodott, ehhez a szakaszhoz nem kötődtek emlékei. Amikor felértek a tisztásra, döbbenet néztek körül.

– Kitakarítottak – állapította meg a fiú. Nyoma sem maradt a házaknak, a lepárlófáknak vagy a védernyő jeladóinak. Hogy valaha élet volt itt, arra csak a száradásnak indult fák és a kiégett fűcsomók emlékeztettek.

– A környezetvédelmisek semmit sem hagytak hátra. Még egy rohadt téglát sem – fakadt ki Anikó, mit sem törődve a két rendőrségi megfigyelővel, amik egyre közelebb köröztek a fejük felett. – Mintha meg sem történt volna az egész.

Dani közben újra megpróbálta felépíteni magában a helyszínt. Körbejárta az egykori kisház helyét, ahol aludtak, az asztalt, ahol ettek, és lassan igyekezett felidézni magában mindent. A hetek óta elnyomott emlékek hatalmas erővel törtek rá. Andrea a gyerekekkel játszott, a tudósok figyelték minden mozdulatukat, folyamatosan dolgoztatták őket, mégis az egész hely adott valami reményt. Rajzolhattak, együtt lehettek, és valódi ételleket ehettek. A szabadság egy addig nem ismert foka, amit lehetetlen volt elfelejteni.

A fiú felnézett a két rendőrségi megfigyelőre, és eszébe jutott a kimenekítésük néhány pillanata. Lassan újra végiggondolta, mi történt velük, és ahogy egyben látta az egészet, megnyugodott. Ha azokat a heteket túléltek, meglesznek ezután is.

– Jobb lett – nézett Anikóra.

– Nem voltam benne biztos, hogy használ. Azt hiszem, nekem is látnom kellett újra – mosolyodott el a lány. – Mi az, amit feltétlenül el akartál mesélni? – jutott hirtelen az eszébe.

– Kocsi! Vissza! Megmutatom – felelte komoran Dani, és visszaereszkedtek oda, ahol az önjárót hagyták.

Ahogy beszálltak, a fiú a szája elé tette a mutatóujját. Amikor a lány bólintott, Dani utasította az önjárót, hogy sötétítsen el minden ablakot, és váltson át érintőképernyős vezérlésre. A szélvédő alatti monitor

bekapcsolt, és várta a további parancsokat. A fiú ki-kereste a híreket, és a róluk szóló részhez tekert. A lejátszás mellé pántokat kért. A képernyő alatt kinyílt egy kis fiók, amiből kivettek egyet-egyet. A legújabb technológiával készültek, láthatóan alig használták még őket. Anikó használt már pántot korábban, de ezt a verziót eddig csak reklámokban látta. A hangot nem a fülbe sugározta, hanem a jeleket egyenesen az agyba küldte, így tényleg olyan volt, mintha a használatával az ember szinte jelen lett volna a videóban. A lányt először elvarázsolta az új eszköz, de ahogy meglátta magukat csókolózni a videón, ugyanúgy elborzadt, mint a barátja néhány órával korábban.

– Ezt nem tehetik... – kezdte, de Dani csendre intette, és a drónok felé mutatott.

Anikó döbbenten nézett fel a tetőablakon át a fejük felett lebegő drónokra. Akár azt is közvetíthetik a híradóban, hogy visszamentek a korábbi helyszínekre. Azt is, hogy egy elsötétített autóban ülnek kettesben. Olyan képeket és videókat válogatnak össze róluk, amilyeneket csak akarnak, és olyan szöveget találnak ki mellé, ami csak tetszik.

– Sztárok vagyunk – mondta suttogva, inkább a megilletődöttségtől, mint a drónok miatt. Azok még azt is hallják, ahogyan levegőt vesznek.

– Tetszik? – lepődött meg Dani.

– Nem, úgy értem, jó színben vagyunk feltüntetve. És erre vigyáznunk kell – nézett újra a megfigyelőkre. Nem tudta eldönteni, hogy csak képzelet, vagy a két drón valóban bólogat.

Késő délután értek vissza a birtokra, Dénes már a kapuban állva várta őket.

– Szerintem mára elég volt az izgalmakból – mondta Anikó. – Behívnálak, de apa mérgesnek tűnik, inkább elviszem a balhét egyedül. Biztos téged is várnak már.

– Nem hiszem – felelte csalódottan Dani.

– Sajnálom. Biztosan sokat kell dolgozniuk mostanában – vigasztalta a lány, de közben ő is haragudott Bálintra és Nórára. Úgy tűnt, ahogy a fiú nőtt, a szülei egyre kevesebbet figyeltek rá, és egyre többet foglalkoztak a munkával. Daninak mindent megvettek, hogy jobban legyen a kalandok után, csak éppen azt nem kérdezték meg tőle, mire van szüksége.

– Hamarosan találkozunk – ígérte Anikó.

– Iskola. Hétfő – mosolyodott el Dani is, és megfogta a lány kezét.

A lány kihasználta, hogy az önjárót még mindig képernyőn keresztül vezérelték, és megnyomta az ablaksötétítő gombot. Amikor már biztosan tudta, hogy az apja nem lát be, Danihoz bújtt, és hosszan megcsókolta.

Zoli hiába ment haza, otthon is tovább dolgozott.

A kapitányi fizetéséből nagyobb lakást is megengedhetett volna magának, mégis inkább a szobakonyhás lakást választotta. A lehető legegyszerűbben rendezte be, mindent egy személyre, mint aki nem igazán számít vendégekre. Így is hatalmasnak érezte a perembeli lakásához képest, ahol hárman osztoztak két szobán. Gyerekkorában a konyhában el kellett férnie a sütőnek, a mosogatónak, egy hosszú szekrénynek, amiben a tányérok és a poharakat tartották, sőt még egy mosogatógépnek is, jutott eszébe, amikor három hónapra előre kifizette a bérleti díjat. Ezen a konyhán biztosan elcsodálkoznának a szülei, gondolta, amikor először mérte végig. A csap fölötti szekrény alig volt nagyobb egy fióknál. Egyetlen pohár volt benne és egyetlen tányér a hétvégére, amikor a reggeli szeletet nem munkába menet ette meg. Nem volt szüksége gépekre, edényekre vagy evőeszközökre, főtt ételt legfeljebb a nővérénél evett, évente egy-két alkalommal. A konyha többi részét így könnyedén dolgozósarokká alakíthatta, az étkezőasztal helyett is íróasztalt vásárolt.

A hálósobába csak aludni és öltözni járt be. A helyiségben nem volt semmilyen elektronikus szerkezet, ezeket mind a konyhában és a fürdőben tartotta.

Tudta, hogy minden tükör és a legtöbb elektromos berendezés megfigyelőeszközzé válhat egy ügyes hacker számára. Abból pedig nem volt hiány sem a rendőröknél, sem a másik oldalon. Számított rá, hogy valószínűleg azt is ellenőrzi valaki, hogy ott honról folytatja a nyomozást. Mivel mindezt a saját szakállára tette, megpróbálta magánéleti programnak álcázni.

Külső szemmel úgy tűnt, Zoli az EFF tagjainak nézegetése közben csak a magányát próbálja enyhíteni. Szándékosan végignézte több nő adatlapját is, mire a célszemélyén megállapodott. Egyébként sem árt, ha az őrsön azt hiszik, hogy próbál társat találni, még a végén rosszindulatú pletykák indulnának el róla.

Annak ellenére, hogy épp a szabadidejében dolgozott, el kellett ismernie, Sforza Katalin oldalán keresgélni nem volt kellemetlen. Az olasz apától és magyar anyától származó, Milánóban született szépség szerencséire aktívan használta az EFF-et. Zoli hosszan időzött a képeknél, és nem csak azért, hogy az esetleges kémeket félrevezesse. A nő derékig érő, csillogó fekete hajával még az alacsony termete ellenére is kitűnt a kopasz emberek tömegéből. Drága ékszereket viselt, gyönyörű ruhákat hordott, a tekintete pedig a képeken át is megigézte a férfit. Hihetetlennek tűnt, hogy ez ugyanaz a nő, mint akire emlékezett, de anyyira azért nem lepődött meg. Higgadtan nyugtázta

azt is, hogy a fotókon fegyveres testőrök állnak mellette. Korábban ezeken talán át sem juthatott volna, de a rendőrkapitányi rang birtokában ez már nem okoz problémát.

Sforza Katalin az EFF szerint éppen egy menő luxushotelban vett részt gálavacsorán, az Országos Emberbarátok Egyesületének éves díjátadóján, ahol őt is jelölték a Perem Legjobb Barátja díjra. Zoli csak magában horkant fel, megszokta, hogy teljesen kifejezésten és hangtalan maradjon még az otthonában is.

A hotel nem volt messze, önjáróval legfeljebb negyedóra. Felvette a díszegyenruháját, és ellenőrizte a bankszámláját. Rengeteg pénz maradt még rajta, hiszen beépített ügynökként a peremen alig költöhetett a fizetéséből, hogy ne keltsen feltűnést. Gond nélkül áldozhatott most nagyobb összeget arra, hogy egy komoly adománnyal belépőt vásároljon magának a gálára. Hezitálás nélkül átutalta a pénzt, és már meg is kapta a megerősítő levelet és a vacsorameghívót. Az esemény alig fél órája kezdődött, kis szerencsével még rákot is tud enni a svédasztalról. Nem azért ment, hogy jól érezze magát, de ha már ott lesz, nem fogja kihagyni.

A kék rendőrségi jármű önmagában is nagy feltűnést keltett, amikor leparkolt vele a Duna-parti szálloda előtt. Amikor azonban kiszállt, egyre többen sügtak össze a háta mögött. Élénken élt még az

emberek fejében a néhány hete közvetített kinevezés, és az összeszokott, gazdag társaság most érdeklődve figyelte az esetlenül forgolódó tisztet.

A friss regisztráció ellenére az ajtónálló nem lepődött meg Zoli érkezésén. A vendégeket fogadó kapuőr egyenruhája még a kapitány ünnepi öltözetén is túltett, egyenes tartása pedig a legfiatalabbakat is meghazudtolta.

– Üdvözlöm, kapitány, örömkre szolgál, hogy a gálán köszönhetjük! Az ünnepséget a tetőtéren találja, a hozzá vezető felvonót pedig a folyosó végén – magyarázta az elegáns férfi. Zoli közben ügyetlenül próbálta visszahúzni a zakója ujját, ugyanis a karjába épített képernyőn át meg akarta mutatni a meghívóját. Nem volt rá felkészülve, hogy felismerik. Az ajtónálló a jelenetről diszkréten tudomást sem vett.

Zoli már az aulában elképedt a látványtól. A kristálycsillár fénye beragyogta az arannyal futtatott falakat, a vendégek körül pedig egy hadseregnyi személyzet sürgött. A férfi a legmodernebb robotokra számított, ehelyett a kényelemről és a kiszolgálásról mindenütt emberek gondoskodtak. Van a jó modornak és az eleganciának egy olyan foka, ismerte el, amire még a legérzékenyebben megtervezett gépek sem képesek. Vagy talán az öreg is robot, és ez már a legújabb technológia, fordult hátra hirtelen, hogy újra megfigyelje a kapuőrt. Nem tudta eldönteni.

– Nem számít – motyogta maga elé, és a lifthez indult.

A tetőn valamivel hűvösebbnek érezte az estét, az arcát jólesően simogatta a lágy szellő.

Amikor a peremen szolgált, mindig tudta, kihez hogyan szóljon, mikor mit tegyen, hogyan reagáljon. Most mégis elefántnak érezte magát egy nagyon drága porcelánboltban. Mivel nem ismert senkit, a legbiztosabbnak a svédasztal melletti hely tűnt. Megállt mellette, mint aki őrségben van, és egy hófehér tányért alaposan megpakolt lazacos, garnélás, libamájás és kaviáros falatokkal. Éppen beleharapott egy libazsírral kent pirításba, amire valaki nagy műgonddal libamájszeletet helyezett, amikor búgó női hang szólította meg a háta mögött.

– Nem is tudtam, hogy a rendőrkapitányokat érdeklik a játékonysági gálák. Vagy talán hivatalos ügyben látogatott el hozzánk?

Zoli kis híján félrenyelt, de végül sikerült megőriznie valamennyit a méltóságából. Amikor megfordult, nem sikerült ellenállnia, alaposan végigmérte a nőt.

Sforza Katalin a haját ezúttal befonva viselte, a nyakába fehér igazgyöngyökből készített láncot tett, a ruhája tűzpiros volt, az illata pedig bódító. A mögötte álló két testőr látványosan unatkozott, de Zoli biztosra vette, hogy szükség esetén gondolkodás nélkül rántaná a fegyvert.

– A szívemen viselem a perembéliek életét – próbálta felvenni a ritmust a férfi.

– Ha jól hallottam, ott szolgált, mielőtt kapitány lett. Hol is? A hírszerzésnél?

– Beépített ügynök voltam – köhintett Zoli, aki nem szerette, ha emlékeztették a korábbi munkájára.

– Egyesek szemében áruló lehet – folytatta csevegve a nő.

– Másokéban talán hős – felelte a férfi, hogy provokálja vele a másikat, de Katalinnak a szeme sem rebbent.

– Úgy látom, igazi ínyenc. A peremen bizonyára nélkülöznie kellett a finom falatokat – nézett a nő a tányérra.

– Megvallom, a feléről azt sem tudom, micsoda, vagy hogy milyen íze lehet – válaszolta Zoli, aki úgy döntött, taktikát vált, és inkább hozza az egyszerű rendőrt.

– Csatlakozzon inkább az asztalomhoz, az egyik hely úgyszólván üresen maradt! Hamarosan találják a vacsorát, egyen velünk. Ne lakjon jól az előétellel, állítólag még nyolc fogás vár ránk a díjkiosztóig.

Zoli próbálta leplezni a megdöbbenését. Nyolc fogást három nap alatt szokott elfogyasztani. Vajon hogy maradnak ilyen vékonyak ezek az emberek?

– Azt hittem, a szeletek óta az ilyesmi már nem szokás – mondta ki, ami eszébe jutott.

– Felejtse el a szabályokat, kapitány! Legalább egyetlen estére.

Sforza Katalin asztala az egyik legjobb helyen állt, közel a színpadhoz, de elég távol a vonósnyegyestől ahhoz, hogy beszélgetni lehessen. Ennek ellenére a nővel alig tudott szót váltani, mivel az asztal két, egymástól legtávolabb eső pontján ültek. Katalint azonban láthatóan érdekelte a férfi, folyamatosan kereste a pillantását.

A nőt egy idős gyárigazgató asszony foglalta le, aki folyamatosan a szárazság és a hőség miatt panaszkodott, majd a fiatal korát emlegette, amikor még fürdeni lehetett a Balatonban.

– Ettél te már, drágám, tejfölös lángost? Ilyesmit ma már nem lehet kapni. Pedig mit meg nem adnék érte! Lángost akarok, és azt, hogy a megolvadt sajt és a tejföl ráfröccsenjen a ruhámra, miközben habzsolom – harsogta nevetve, majd nagyot kortyolt az édes pezsgőből.

Zolit a pénzügyminiszter találta meg.

– Jó érzéssel választott esti szórakozást, kapitány. Itt igazán befolyásos barátokra tehet szert. Ha engem kérdez, ismerve a mostani rendőrfőkapitányt, keményebb kezű emberre volna a szükség, aki tudja, hogyan kell a perembéli zavargókkal bánni. Ne is mondjon semmit, tudom, nem lehet rá jól válaszolni! De én mindenesetre figyelni fogom a pályáját.

Melegedjen meg egy kicsit az irodában, ismerkedjen, építsen kapcsolatokat, én pedig suttogok pár jó szót az érdekében a belügyminiszter fülébe. Csak aztán később se felejtse majd el, kik a barátai! – mondta nevetve a szakállas férfi, és boldogan nekilátott a második fogásnak.

A levesben bőségesen volt zöldség és hús, puhára főzve, izgalmas fűszerekkel megszórva. A harmadik, negyedik és az ötödik fogás is kitűnő volt, de az igazat megvallva, Zoli már unta a folyamatos dözsölést és a terjengős felszólalásokat. A miniszter és a többiek közben szép lassan lerészegedtek, és egyre harsányabban viselkedtek. Csak Katalin őrizte meg a józanságát, és persze Zoli, aki nem mondott le róla, hogy még egyszer szóba elegyedjen a nővel. A díjak átadása a vacsorához képest lendületesen zajlott, addigra már mindenki azt várta, hogy végre felállhasson a helyéről. Kiderült, hogy a peremnek látszólag számtalan támogatója van, a beszédekben mindenki mély együttérzéséről tett tanúbizonyságot, és fogadkoztak, hogy a díj átvétele után is mindent megtesznek, hogy az ország szerencsétlenebb részére születettek is megfelelő színvonalon élhessenek. Végül Sforza Katalint szólították, aki hatalmas taps közepette vonult a színpadra.

– Rövid leszek, már bizonyára mindenki szeretné kinyújtóztatni magát – kezdte, és a mondatát

általános elismerés övezte. – Szeretném megköszönni, hogy eljöttek a jótékonysági gálára, aminek a teljes bevételét a peremen élő gyerekek ellátására és iskoláztatására fordítjuk. Az Együtt a Perem Gyermekeiért Alapítvány elnökeként garantálom, hogy a most felnövekvő generáció új világot fog elhozni mindannyiunk számára.

Bár hangos taps követte, Zoli elgondolkodott egy pillanatra. Az ígéret inkább tűnt fenyegetésnek, mint boldog álomnak.

Ahogy véget ért a díjkiosztó, Katalin még elérhetlenebbé vált. A nőt körülvették a gratulálók, és hamarosan el is tűnt a férfi szeme elől.

Zoli zavartan bolyongott a tömegben, időnként a sikereihez gratulálva megszorította a kezét egy-egy férfi, megsimította a karját egy-egy nő. Lassan úgy érezte magát, mint gyerekkorában a bólogató kutyák az autók hátsó ülésén. Már épp feladta volna, és a kijárat felé indult, amikor Katalin egyik testőre lépett mellé. Erős tenyerével olyan határozottan fogta meg a rendőr vállát, hogy Zoliban azonnal beindultak az önvédelmi reakciók, ha nem egy gálán vannak, biztosan átdobja a vállá fölött a szekrény nagyságú fegyverest.

– Sforza asszony a 846-os lakosztályban várja – közölte a férfi, és már el is tűnt a tömegben.

Zoli azonnal a szobák szintjére sietett. Későre járt, a folyosón senkivel sem találkozott. A lépteit puha szőnyeg nyelte el. A 846-os feliratú ajtó előtt megállt, igazított egyet az öltönyén, és diszkréten bekopogott. A másik testőr nyitott ajtót, beengedte a kapitányt, majd azzal távozott is, kettesben hagyva a kapitányt és Katalint.

A nő az ablak előtt állt, látszólag teljesen lefoglalta a Dunára néző kilátás.

– Itt nem tudnak lehallgatni – mondta némi hatásszünet után.

Zoli hezitált egy darabig, várt még valamilyen jelre, de ahogy haladt az idő, egyre kínosabbá vált a csend, így közelebb lépett, és finoman megérintette a nő vállát. Katalin azonban sértetlen elhúzódott.

– Kata, én... – kezdte volna a férfi, de a másik már is a szavába vágott.

– Mit képzelsz te magadról? – csattant fel dühösen a nő.

– Nézd, én tudom, hogy Fállábúként ismertél meg, de... – próbálta folytatni, de ismét nem tudta végigmondani.

– Ne fállábúzz meg katázz itt nekem! Azt hiszed, nem tudtam már akkor, amikor először megcsókolalak, hogy az, akit mindenki Fállábúként emleget, a rendőrség legügyesebb informátora? Mindent

tudtam rólad már azelőtt, amikor hagytam, hogy elcsábíts.

– Akkor miért akadtál ki?

– Két hónapja itt vagy, és meg sem kerestél. Pedig tudad, hogy itt is vannak lakásaim. Hogy régebben a szabadnapjaidon nem jöttél, megbocsátottam. Fél-tetted az álcád, találkoztál a családdal, oké. De most, amikor már mindenki ismer, egy üzenetet sem vagy képes írni? Ezen a rohadt gálán meg felbukkansz a díszegyenruhában, nekem pedig egész este bohóckodnom kell, mintha nem is ismernélek. Biztosan akarsz valamit, különben meg sem keresel.

– Nem tudtam, hogyan fogadnál.

– Ugyan már! Szerinted a ruhák és a puccos száloda változtat valamin?

– Nekem elég nagy változásnak tűnik.

– Én viszont ugyanaz vagyok, aki odaát. És ha jól sejtem, te sem hivatalos minőségben jöttél, mert az embereim nem jelentettek rendőri jelenléteket rajtad kívül, kapitány. – Katalin az utolsó szót maró gúnynyal ejtette.

– Látni akartalak. De információra is szükségem van. Nem hivatalosan – vallotta be a férfi. – Mit tudsz a tegnapi akcióról?

– Mi ez, vallatás?

– Szükségem van a segítségedre.

– Cserébe mentességet kapok?

– Ha főkapitány lennék, akkor sem volna esélyem a hálózatod ellen.

– Csak ezért nem viszel be?

– Tudod, hogy nem. Szóval? Te csempészted be a csapatot, amely ezt művelte? – mutatta meg Zoli az alkarján lévő képernyőn a tömbház oldalára készített fényszobrot.

– Ha más hozta volna át őket, már rég nem élnének. Igen, az én segítségével jutottak be.

– Kik ezek? Azt hittem, az *Áttörünk!* már a múlté.

– Hát, most feléledt, és itt vannak. De nem segíthetek sokat. Ezek profik, Zoli. Összekötőkön át kommunikálnak, a tagok sokszor nem is ismerik egymást, fogalmam sincs, ki irányítja őket.

– Meg kell találnom a vezetőjüket.

– Legfeljebb elindítani tudlak. Az biztos, hogy nem Pesten kell keresned a bázist. Ha itt lenne, tudnám. Felírok neked néhány nevet. Velük beszélhetsz, de ha ebben a díszöltönyben parádézol előttük, neked véged. Fállábú Zoliként se próbálkozz, mindenki tud rólad.

– Akkor hogyan? Ez kényes, nem bízhatom másra.

– Találj ki egy új álcát, tegyél bajuszt, akármi. Te vagy a nyomozó, ne nekem kelljen megoldani az ügyedet.

– Köszönöm, már ez is több, mint amit reméltem.
– És akkor most mi lesz, mész is? – csattant fel a nő, amikor Zoli hátat fordított.
– Ha jól emlékszem, Kata, a Megtorló senkire sem pazarolt több időt öt percnél.
– Az lehet. De neked mindig csak Kata voltam. Másrészt pedig Sforza Katalin egész éjszakára lefoglalta a lakosztályt.
Zoli nem kérette magát. A nőt soha senki és semmilyen ügyben nem utasíthatta vissza.

MÁSODIK RÉSZ

© Orchard Literary Agency

IV.

Tisztelt Szülők, kedves Diákok!

A 2052/53-as tanévnyitót az oktatási miniszter utasításának megfelelően augusztus 5-én, hétfőn tartjuk. A korábbi évek gyakorlatával ellentétben az évnyitó ünnepséget a tanulók nem az osztálytermükben hallgatják meg, hanem az iskola udvarán, személyesen vesznek rajta részt.

A kerületi önkormányzat megfelelő nagyságú és minőségű védőponyvát biztosít a nap ellen, és elegendő vizet a várható hőség elviselésére. Az ünnepség a tervek szerint mindössze tíz-tizenöt percet vesz igénybe. Az igazgató asszony üdvözlő szavai nyitják meg, és egy meglepetésvendég beszéde zárja le.

Kérem, gondoskodjanak a tanulók ünnepélyes, de kelően szellőző viseletéről!

(Osztályfőnöki üzenet a szülőknek)

Dani utoljára áprilisban állt az iskolaudvaron, az azóta eltelt idő örökkévalóságnak tűnt, de legalábbis egy másik életnek. Három kör futás a pálya körül,

ez volt a szokott bemelegítés, azután foci csengőig. A játékot többnyire már rég elkezdték, mire ő befejezte a köreit, és csak oda állhatott be, ahol maradt hely, vagy ahol éppen megtűrték. Soha nem bánta, mert a körbe-körbe cammogás közben legalább gondolkodhatott a nyomozó történetén.

Nosztalgiával gondolt most azokra az időkre, nyár óta ugyanis egyáltalán nem tudott így kikapcsolni. Ha rajzolni kezdett, mindig csak a tudósokról, Alexről vagy az átélt kalandokról akart mesélni. Pót-cselekvésként kezdte el a bolygókat, és most, ahogy az osztályterem ablakából nézte a focipálya körüli rekortánt, arra gondolt, hogy a bolygók képernyőre rajzolt vázlatai ugyanolyan körök, mint amiket a bemelegítő futásnál róttak.

– Bolygók. Bemelegítés – közölte a padon mellette fekvő Anikóval.

– Mi? – kérdezte fáradtan a lány, alig emelve fel a fejét a karjáról.

– Lesz nagyobb. Képregény – felelte magabiztosan Dani, de Anikó nem reagált rá, csak visszadőlt a félálomba, amivel a forróságot próbálta átvészelni.

Már előző délután találkoztak, amikor a lány beköltözött a kollégiumba, és Dani segített neki a csomagokkal. Az intézmény igazgatója a fiúk közül egyedül Daninak engedte meg, hogy a közös

tereken kívül a lányok szintjére is felmelessen a cipekedés idejére. Anikó új szobáját össze sem lehetett hasonlítani a régi kollégiumi hellyel. Az emeletes ágyak karcolásmentes vázán megcsillant a napfény, a fahatású műanyag padlóról hiányoztak a megszokott sérülések és a bizonytalan eredetű foltok. A szobatársaknak egyelőre csak a nyomait látták, egy kicsomagolásra váró táska, néhány szépen összehajtogatott ruha, egy-egy ott-honról hozott figura, hogy otthonosabbá tegyék a szobát. A lány nagy változásnak érezte mindezt a szétdobált melltartók, a többhetes szeletmaradékok vagy a halmokban álló szennyes ruhák után.

– Újak a matracok – ült le az ágyára. A felső szinteket már elfoglalták, de ezúttal nem bánta, hogy lent kell majd aludnia.

– Minden új – bólintott Dani, és tovább bámészkodott.

– Nem puha, nincs kifeküdve. Pont jó – magyarázta tovább a lány, és látványosan arrébb ült, hogy legyen hely mellette.

Dani végre megértette a célzást, és leült mellé. A szobában a hűtőberendezés kellemes hőmérsékletet biztosított, jólesett nekik egymáshoz simulva csókolózni. Éppen végignyúltak szorosan egymás mellett az ágyon, amikor halk koppanást hallottak

az ablak felől. Összerezzentek, és a hang irányába kapták a fejüket. Az egyikük rendőrségi drónja ott lebegett az üveg túloldalán.

– Egyáltalán legális ez? – kiabált Anikó, és a kispárnáját az ablaknak hajította. A párna halk puffanással az üvegnek ütődött, majd a földre hullt, de a drón a helyén maradt.

– Francba! – mondta Dani, majd felült, és igazgatni kezdte a pólóját.

Ezután teljes csendben maradtak egész délután. Legfeljebb az időjárásról, a felújításokról vagy az iskoláról beszélgettek. Úgy tervezték, egészen a kimenő végéig, tízig együtt maradnak, ám a fiú végül már nyolckor hazaindult.

Másnap reggel, amikor kézen fogva az osztályba léptek, a többiek nem lepte meg, hogy együtt érkeztek. Mindenki látta már a hírekben a strandon felvett jeleneteket. Dani azt hitte, le sem szállnak majd rólu-
luk, de egy-két ötlettelen beszólást leszámítva békén hagyták őket.

Az osztálytársaik sokat változtak, mióta utoljára látták őket. Hasonló arcok, de a fiúk hangja mélyebbé vált, magasságban pedig utolérték a lányokat, sőt a legtöbben le is hagyták őket. Mind sokkal komolyabbnak tűnt az ünnepi öltözetben. A legfeltűnőbbek azonban a vastag csöndet időnként megtörő

beszédtémák voltak. Senki sem mesélt izgalmas nyaralásról, új holmikról vagy nyári kalandokról.

A hátsó padban halkan két srác beszélgetett:

– Nálatok volt valami?

– Mamánál voltunk végig, ott nyugi volt. De mire hazaértünk, teljesen kirámolták a lakást. Betörték az ajtót, vittek mindent – válaszolta a nyugább fiú, de nem bírta befejezni, mert elcsuklott a hangja. Megköszöri a torkát, mintha csak véletlen lett volna, és gyorsan visszakérdezett: – Nálatok?

– Mi megúsztuk, csak a kocsit szedték szét.

– Hogy érted, hogy szétszedték?

– Szó szerint. Ellopni nem tudták, de nem érdekelte őket, elvitték alkatrészenként. Nem siettek vele. Reggel elkezdtek, délben árnyékba húzódtak, estére befejezték. Az ablakból néztük, meg sem mertünk szólalni. Örültünk, hogy nem jöttek be.

Ehhez hasonló történetek repkedtek a teremben, úgyhogy Anikó és Dani jelenlétével senki sem törődött. Néhányan talán látványosan kerülték is őket.

Az osztályfőnök az évnitó előtt négy perccel ért be, loholt, de próbálta megőrizni a jókedvét, miközben folyt róla a víz. Az arcán mély ráncok húzódtak, amiknek tavasszal még nyoma sem volt.

– Itt vagyok, bocsánat, csak el kellett még intéznünk néhány dolgot! – magyarázta, és mögötte egy

kissé megilletődött fiú lépett be az osztályba. Ránézésre valamivel idősebbnek tűnt náluk, de talán csak azért, mert sokkal vállasabb volt, a fehér ing feszült a karján és a mellkasán, az arcán látszott, hogy frissen borotvált, míg a többieknek épp csak serkent valami az állán vagy az orra alatt, és ráadásul az alacsony tanárnő mellett elképesztően magasnak látszott.

– Ismerkedjete meg Rigó Áronnal, az új osztálytársatokkal! Áron majd később bemutatkozik nektek, de most rohannunk kell, nehogy lekéssük az évnyitót! – harsogta a nő. Az új srác épp hogy inteni tudott az őt méregető fiúknak és a kíváncsian felé tekintgető lányoknak. Csak Dani és Anikó nem mozdult, a termet is utoljára hagyták el.

A ponyva alatt jobb volt, mint várták. A hatalmas katonai sátorba befért mind a négy évfolyam, összesen nyolc osztály és a tanári kar, mégsem érezték levegőtlennek vagy forrónak, sőt, kimondottan hűvösnek tűnt a tantermekhez képest.

– Maradhatnánk itt egész nap, igaz? – kérdezte maga mögé kiáltva az osztályfőnök, de senki sem válaszolt. Régebben egy-két helyeslés biztosan érkezett volna, de most, úgy tűnt, nem volt kedve senkinek reagálni.

Alig foglalták el a helyüket, az igazgató máris a rögtönzött emelvényre lépett. Rettenetesen idegesnek tűnt, még soha nem látták ennyire feszültnek.

– Kedves diákok! Szeretettel köszöntelek benneteket ezen a rendkívüli tanévnyitón! Nemcsak azért különleges ez a nap, mert ebben a hónapban reggel nyolckor még kényelmesen fekszünk az ágyunkban, hanem azért is, mert ezúttal az udvaron állunk. Azon az udvaron, ahol az én diák koromban – hiszen tudjátok, én is ebbe a gimnáziumba jártam – minden szeptember elsején álltam. A hőség miatt jó tizenöt éven át nem volt példa ehhez hasonló évnyitóra Budapesten, de talán az egész országban sem. A jeles alkalomhoz meglepetésvendég is társul, aki nem más, mint Magyarország környezetvédelmi minisztere személyesen! – kiáltotta boldogan a nő, majd tapsolni kezdett, amihez kicsit késve, de csatlakoztak a kollégái és a diákok is.

Dani és Anikó rettegve nézett össze, vajon mit akarhat újra a miniszter? Kétségük sem volt, hogy miattuk érkezett. Tekintetükkel ösztönösen keresni kezdték a magas férfit, de csak a baseballsapkás propagandistánőt látták, akit még a kórházból ismertek. A nő közben elővette a zsebéből a kamerát, és elkezdte rögzíteni az eseményeket a híradó számára.

– Ezennel tehát a tanévet megnyitom, most pedig hallgassuk meg együtt a miniszter asszonyt! – fejezte be az igazgató a beszédet, majd lelépett az emelvényről.

– Új miniszter? – kérdezte meglepetten Dani.

– Kizárt, azt nem az évnyitón tudnánk meg – súgta vissza Anikó.

A pódiumon pillanatokkal később már egy alacsony, egyenruhás nő állt. Anikó azonnal az igazgató arcát kereste. Az igazgatónak, aki addigra elfoglalta helyét a tanárok között, épp a történelemtanár sügött valamit. Az igazgató egy pillanatra megdermedt, majd a pódium felé indult, de a kollégája megállította, és leintette. Anikó sejtette, mi történhetett. A környezetvédelmi minisztert az igazgató zavarában összekeverte a honvédelmi miniszterrel. Az egyenruhás nő úgy tett, mintha észre sem vette volna a tévesztést.

– Üdvözlök mindenkit! Farkas Olívia vagyok, Magyarország honvédelmi minisztere. Rövid leszek, nem akarom az oktatást sokáig feltartani. Azért jöttem, hogy bejelentsem a kormány új oktatási reformját, miszerint a Környezetvédelmi Gimnáziumot is bevesszük az Országos Katonai Programba. Ennek keretében az iskola utolsó két évében katonai előképzést biztosítunk diákjaink számára, a Környezetvédelmi Egyetem felvételijén pedig kötelezővé tesszük az erőnléti vizsgát és a jeles honvédelem-érettségit. Bízunk benne, hogy a reformnak köszönhetően néhány éven belül felelős, honvédelmileg is képzett szakemberek irányíthatják majd a magyar környezetvédelmi

programokat és a környezetvédelmi rendfenntartó egységeket egyaránt!

A diákok értetlenül néztek egymásra. Tapsoltak ugyan mind, ahogyan megszokták, de korántsem annyira lelkesen, mint az elvárható lett volna, a döbbenettől ugyanis a legtöbben alig tudták összeütni a tenyerüket.

– Biztosan rengeteg kérdésetek van – kezdte az osztályfőnök, mikor újra a termükben voltak.

– Maga tudta? – kérdezte dühösen egy lány.

– Csak két napja kaptunk információkat, de a legnagyobb titoktartás mellett kellett kezelnünk. A lakosság is csak a kilencórai hírekből tudja meg. Akartam is kérni, hogy ne üzenjen róla senki a szüleinek!

– Késő – vágott közbe egy dacos fiú, de a tanárnő csak vállat vont.

– Mindegy is. Már hivatalos.

– Át lehet iratkozni másik iskolába? – zokogott fel a madárcsontú, mindig kifestve érkező Barbara.

– Hová mennél, Barbikám?

– Akárhová!

– a Környezetvédelmi Gimnáziumot mától csak miniszteri engedéllyel lehet elhagyni, vagy a tanulmányok teljes megszüntetésével tizenhat éves kor után.

– De ha nem akarok katona lenni? – akadékoskodott a lány.

– Még mindig mehatsz érettségi után szakmát tanulni – sóhajtott a tanárnő.

– Ösztöndíj – szólalt meg váratlanul Dani, aki egyébként soha nem vetett közbe semmit egy ilyen beszélgetésen.

– Ne aggódj, Danikám! – mosolyodott el az osztályfőnök. – A ti ösztöndíjakat ez nem érinti, mentesültök minden vizsga alól.

– Hát, ez rohadt jó! – csattant fel Barbara, és mások is csatlakoztak hozzá.

– Figyelj, Dani! – szólt közbe egy Máté nevű fiú. Dani hátranézett rá, ahogy a nevét hallotta, és amikor meglátta az osztálytársát, megdöbbent. Nem is vette észre eddig, hogy Máté mennyire lefogyott, szinte behorpadt az arca. A többiekhez képest rettenetesen kopottnak tűnt, az inge szinte szürke volt, a cipője enyhén szakadt. Pedig mindenki úgy tudta, nem megy nekik rosszul.

– Máté, kérlek, nem Dani tehet a történetekről! – próbálta a helyzetet menteni a tanárnő, de már elkésett. Máté vörös fejjel indult Daniék padja felé. Senki nem lépett közbe, mindenki a fejleményeket várta.

– Amíg nektek ösztöndíjak van, és a képernyőkön parádéztok, mi mindent elveszítettünk!

Ez, mondjuk, nem került a hírekbe, de tudod, mit tesznek a tűzoltók, ha nincs víz a hőség közepén? Ha nincs az oltásra több használható por, mert kifogytak a készletükből? Nálatok voltak gyújtogató bandák? Olyanok, akik élvezettel nézik, ahogy leég az összes ház, miközben a lakói tehetetlenül állnak az utcán? Nem? A nagybátyád nyomoz már az ügyben? Én amiatt aggódom, Dani, hol fogok lakni, te pedig az ösztöndíjadat félted? – kiabálta Máté, de aztán elhalt a hangja, és mindenki megdöbbenésére zokogni kezdett, majd visszaült a helyére.

– Máté – szólalt meg halkán az osztályfőnök –, édesanyád felhívott a minap, és mesélt a helyzetről. Borzasztóan sajnálom, de bízom benne, hogy az állami kártérítésből ugyanolyan szép otthont tudtok majd találni, mint azelőtt.

A fiú válaszolni akart rá, visszavágni valamivel, de aztán annyiban hagyta, és csak mereven bámult maga elé.

– Szerintem tartsunk tíz perc szünetet! – mondta a tanárnő, és amikor kiment, magával vitte Mátét is. A tanácsadó szobában a pszichológus még szabad volt, csak tizenegyre várta az első diákot, úgyhogy az osztályfőnök addig a gondjaira bízta a fiút.

– Nem akarom ezt a tanévet – motyogta maga elé a tanárnő, miután rájuk csukta az ajtót.

A szünet után az osztályfőnök elejét akarta venni az újabb kérdéseknek:

– Áron, mondanál magadról pár szót a többieknek?

Hirtelen minden szem Áronra meredt, el is felejtették az új osztálytársat, pedig még soha nem jött át hozzájuk senki, amióta a gimnáziumba jártak. Az átjárás a környezetvédelmibe szinte lehetetlen volt, annyira magasak voltak a követelmények.

Áron próbálta a hosszú lábát kihajtogatni az alacsony pad alól, kicsit mintha rá is játszott volna az ügyetlenségére, majd ahogy felállt, felborította maga mögött a széket. Az addigi csendben először fülsértőnek hatott a robaj, de aztán meglátták a fiú grimaszait, és a jeleneten néhányan elmosolyodtak.

– Bocsánat, kicsik itt a padok – magyarázkodott hozzá.

– A régi iskolában nagyobbak voltak? – kérdezte a tanárnő, aki kivételesen hálás volt a műsorért.

– Minden jobb volt – vágta rá azonnal a fiú.

– Akkor mégis, miért jöttél át hozzánk?

– Sokkal kevesebb lány jár oda! – felelte azonnal Áron, mire többen nevettek is.

– Miért, hova jártál? – kérdezte valaki, mire Áron kísértalt a tanárnő mellé. Könnyű, hosszú léptei voltak, és a korábbi ügyetlensége ellenére lazán kerülte ki az útjába kerülő táskákat.

– Rigó Áron vagyok, a Budapesti Honvédelmi Gimnáziumból jöttem. Tavaly rájöttem, hogy mégsem szeretnék katona lenni, bár a szüleim is katonák, vagyis diplomatiszték, én azért jártam oda, mert már a nagyapám nagyapja is tábornok volt. A kérelmemet elutasították, aztán tegnapelőtt felhívtak, hogy itt ilyen vegyes képzés lesz, és átvesznek. És most itt vagyok – mosolygott Áron.

Volt valami Áron kisugárzásában, amivel mindenkit kíváncsivá tett. Még Dani és Anikó is érdeklődve hallgatták.

– Óra végéig lehet kérdezni Árontól, hogy jobban megismerjétek – ajánlotta fel az osztályfőnök, aki felismerte, hogy átmenetileg ez jobban enyhíti a feszültséget, mintha mindenki a nyári élményeiről mesélne.

Az osztály ennek hallatára kicsit felélénkült, és kérdésekkel árasztották el az új fiút.

– Hogy néznek ki a csajok a honvédelmiben?

– Úgy, mint én, széles a válluk, erős a karjuk, kopasz a fejük, csak kicsit máshol görbül a pólójuk – vigyorgott Áron, és vele nevettek a többiek is.

– Nálatok lehet tusolni tesi után?

– Nálunk mindennap két tesi volt, egy erőnléti és egy harcművészeti. Ha nem lehetett volna tusolni, megfulladtunk volna.

– Volt a kezekben fegyver?

– Az én kezemben minden fegyver!

A tanárnő fél füllel hallgatta a beszélgetést, és közben arra gondolt, hogy a diákok akaratlanul is a saját jövőjükéről kérdezősködnék. Hamarosan be kell jelentenie az új órarendet, amiben heti három erőnlét- és két harcművészetóra veszi át a focizós testnevelésórák helyét. Ráadásul az osztályt innentől szakasznak kell majd hívni, és az egyik tanulót pedig ki kell nevezni szakaszparancsnoknak. Hogy ez pontosan mit jelent, még ő sem tudta. Legszívesebben elment volna egy másik iskolába, de a diákjait sem akarta magára hagyni, és megalapozott indoka sem volt. Márpedig nem csak a tanulóknak volt szüksége miniszteri engedélyre, ha el akarták hagyni a gimnáziumot.

Zoli teljesen elkalandozott, észre sem vette, hogy már percek óta kopogtatás nélkül áll a nővére ajtaja előtt. Még mindig az járt a fejében, hogyan eredjen a lázadók nyomába. Beépüljön, vagy vigyen magával egy taktikai osztagot? Mennyi időre lehet egy kapitány elérhetetlen, ha magasabb szintről keresik? És kell-e mindehhez előzetes kérvényt benyújtania? Hogyan írjon kérvényt, ha talán téglák ülnek a főkapitány

körüli székekben is? Amióta kinevezték, folyamatosan csak kérdései voltak, pedig az első pillanattól válaszokat remélt. A hierarchia és a bürokrácia sokkal kuszább volt, mint ahogy a peremről elképzelte.

Amikor a testvére a kinti neszezésre ajtót nyitott, a férfi ösztönösen hátralepett egyet, és a karját védekező állásba emelte, de nem fejezte be a mozdulatot, hamar észrevette, hogy Nóra az.

– Minden rendben, Zoli? – kérdezte riadtan a nő.

– Persze, csak hosszú volt a nap – mentegetőzött a férfi.

Nem készültek különleges vacsorával, mindenki szeletet kapott, Zoli látogatása már nem számított annyira különleges eseménynek, mint régebben. Szinte minden héten beugrott hozzájuk. A kapitány próbálta ilyenkor a régi jókedvet feleleveníteni, de nem igazán járt sikerrel. A testvére és Bálint udvariasan mosolyogtak, a munkájukról beszélgettek, az új beosztásukról, ami sokkal magasabb fizetéssel, de rengeteg többletmunkával is járt. Dani apja folyton a hátára panaszkodott, és hogy nem jut el mozogni az éjszakába nyúló túlórák miatt, a feleségének pedig fáj a feje a sok monitornézéstől.

– Látom, újra hordod az órát – szólította meg Danit a kapitány. Örült, hogy végre talált egy semleges témát.

– Jól működik.

– Hallottam a hírekben, mi történt nálatok az iskolában!

– Hírekben? – vonta fel a szemöldökét Dani.

– Persze, nyilván nem hivatalosan már egy hete tudom.

– Kitől? – kérdezte a fiú, csak hogy kellemetlen helyzetbe hozza Zolit.

– Benneteket lehetett a legjobban látni a diákok közül, a központi hírekben külön ki is emelték, hogy ti is ebben a képzésben fogtok tanulni. Sok rajongótok van, tudtátok? – váltott témát Zoli, mintha meg sem hallotta volna a kérdést.

– Nem kértük – fintorgott a fiú. Inkább meg sem nézte az új videót.

– Ki lett a szakasziparancsnok az osztályban?

– Nem jelentették? Szavazunk. Holnap.

– Ne viccelj, Dani, nem vagytok bepoloskázva, nincsenek besúgóim! Hiszen az egy iskola – nevetett kényszeredetten Zoli.

– Miniszteri engedély. Ha váltanék.

– Igen, talán ez kicsit szigorúbbnak tűnik, de az iskolátok stratégiai jelentőségű helyé vált – húzta ki magát a férfi. Nóra és Bálint szótlánul néztek maguk elé.

– Híradó. Csókunk. Miért?

– Nincs hozzá közöm, de ne legyetek meglepve! Nyár eleje óta közszereplők vagytok, nem nagyon tehettek ellene semmit. Egyébként sem tudom, miért rossz az, ha látják, hogy boldogok vagytok. Anikó nagyon rendes lány, szép pár vagytok. Az embereknek kell valami, ami segít nekik ezekben a nehéz időkben – magyarázta Zoli. Olyan könnyedén hazudott, hogy Dani meg sem tudott szólalni a döbbenettől. Nem hitte, hogy a nagybátyja még erre is képes.

– Visszatérve a szakasziparancsnokságra – folytatta a férfi –, elintézzem? Szerintem jól tenne neked.

– Ne! – kiáltotta Dani, amivel mindenkit meglepett, majd felállt az asztaltól. – Szobámban – közölte, majd felrobogott az emeletre.

– Ne trappolj! – szólt utána reflexből az anyja. – Ne haragudj, Zoli, mostanában ilyen! Kamaszodik, meg hát tudod, azok után, amin keresztülment, nem csoda – mentegette Danit az anyja, és egy pillanatra maga sem tudta, hogy azért teszi, mert kínos volt a jelenet, vagy azért, mert félt a testvére hatalmától. De a férfi csak legyintett. Megivott még két pohár vizet, mondott néhány ostobaságot, majd elhajtott a rendőrségi önjáróval.

Dani aznap éjszaka nem bírt aludni. Rajzolni sem volt kedve, még ahhoz sem érzett erőt, hogy Anikónak

elmesélje a történeteket. Azon rágódott, hogy Zoli nehogy mégis elintézzze neki a szakasziparancsnoki címet. Talán Anikónak jobban állna a szerep – gondolta. Amikor a lány meghallotta, milyen kemény edzéseik lesznek, az arca a korábbi egykedvűség helyett kivirult, és úgy kezdett figyelni, mintha egy újabb nyári szünetet jelentenének be.

Ha legalább a szeletek ugyanolyanok lettek volna, mint korábban, a fiú talált volna egy kis kapaszkodót magának. De a tizenegyedikeseknek már proteinnel dúsított adag járt ebédre. Az ízmentes szeletekből ráadásul XXL-es méretet kellett magukba erőltetni. Áronon kívül nem bírta senki megenni elsőre öklendezés nélkül.

Másnap az első órájuk kémia lett volna, de mivel azt is az osztályfőnök tartotta, még mindig az új tanrendről beszéltek.

– Szeretném bemutatni nektek Gondos József alezredest, aki az elméleti honvédelmet fogja nektek tanítani. Ahogy láttátok az órarendben, hetente kétszer fogtok találkozni vele, ezenkívül ő felügyeli a teljes képzéseket. Szeretném elmondani... – folytatta volna a tanárnő, azonban az alezredes egy diszkrét intéssel beléfojtotta a szót.

A férfi kemény tekintete egyre lágyult, miközben körbenézett a megszeppent diákokon.

– Ahogyan az osztályfőnökük mondta, én fogok felügyelni magukra. Ez azt jelenti, hogy minden, a honvédelmet érintő kérdésükkel nyugodtan forduljanak hozzám. A katonák többségével ellentétben, a képzésük kedvéért, nyilvános az EFF-em, bármikor kereshetnek – mondta. A teremben még mindig csend volt, várakozva figyeltek, érezték, hogy még nem fejezte be. A hatásszünet után az alezredes folytatta. – Tudom, hogy most kellene szavazniuk a szakasziparancsnokról. Azonban a hadsereg, legyen az akár hagyományos, akár környezetvédelmi, nem egy demokratikus szervezet. Megvizsgáltam az osztály teljes anyagát, visszatekintve két év eredményeire és bejegyzéseire, és úgy döntöttem, Rigó Áront nevezem ki a pozícióra. Áron edzett, volt már tagja hasonló képzésnek, és mivel új az osztályban, pártatlan is – jelentette ki, és várakozón körbenézett. A tekintetét senki sem viszonozta, mindenki maga elé bámult, mégis érezhető volt a megkönnyebbülés az osztályban. Senki sem akarta az új pozíciót, és Áron egyelőre nem tűnt olyanoknak, aki a fejükre nő, az új fiú úgy nézett ki, mint aki nagyon meg van lepve.

– Vállalja a feladatot, Áron? – tette fel hirtelen az alezredes katonásan a kérdést. Áron reflexből ugrott fel, ezúttal nem ügyetlenkedett a székkal, azonnal

vigyázzba állt, és szalutált, ahogyan a katonaiskolában megszokta, ha magasabb rangú egyenruhás szólt hozzá.

– Igenis, uram! – jelentette ki egy egészen más hangon, mint korábban.

– Helyes. Most magukra hagyom önöket, biztosan sok a tennivalójuk. A kémia nagyon fontos tantárgy. Egy háborúban inkább állnék olyan mellett, aki tudja, hogyan készítsen a semmiből is bombát, mint olyan oldalán, aki csak azért lett katona, mert nem jutott jobb az eszébe – közölte, majd elhagyta a termet. Határozott lépéseitől még hosszan zengett a folyosó.

– Még egy dolog, mielőtt elkezdjük az órát – szólt meg az osztályfőnök. – Anikó, kérlek, ülj át Barbara mellé, Dani mellett ezentúl Áron fog ülni! Úgy hiszem, egymás segítségére lehetnek. Áronnak osztályozóvizsgát kell tennie év végén környezetvédelemből, és szeretném, ha a legjobb diák segítene neki a felkészülésben. Cserébe biztos vagyok benne, hogy Áron tud majd segíteni az edzésekben – mosolygott a nő, de a szavai után egyelőre senki sem mozdult.

Áron kelt fel elsőként. Nem olyan szolgáltkészen, mint amikor az alezredes szólította, de vonakodás nélkül, mint aki meg akarja oldani a helyzetet.

– Ígérem, nem nyúlom le a pasidat – mondta Anikónak, és a kijelentését általános röhögés fogadta.

A lány Danira nézett, fűz-e hozzá valamit, de a fiú megszeppenve bámult vissza rá, meg sem próbálta megakadályozni a helycserét.

– Sok szerencsét! – felelte dühösen a lány, és ott-hagyta őket.

Mindenki a mérges Anikóra és a fülig vörösödött Danira nézett, néhányan pedig huhogni kezdtek. Áron lehuppant a fiú mellé, és halkán, hogy csak ő hallja, odasúgta neki:

– Ne izgulj, aki haragszik, megbékél! És köszí, ha segítesz. Viszonozom, amint lehet – mosolygott barátságosan.

– Remek – közölte Dani. Áron egy pillanatra zavartan húzta fel a szemöldökét, hogy ez vajon mit jelent, de aztán bólintott, és az óra további részében békén hagyta az új padtársát.

V.

A Környezetvédelmi Egyetemre ezentúl kizárólag a Környezetvédelmi Gimnáziumból veszünk fel tanulót. A két iskola gyakorlatilag összefonódik, ez olyan elköteleződést jelent, amit tizennégy éves korától éreznie kell a tanulóknak. Hűséges, erős, okos szakembereket fogunk képezni. A gimnázium tanári karától, beleértve a honvédelmisket is, elvárjuk, hogy lemorzsolódás nélkül dolgozzanak az előre megválogatott diákanyaggal. Az egyetemre mindenkit fel kell venni, kevés az ember. Ez az információ államtitok, nem derülhet ki. Azt akarjuk, hogy a vizsgákra továbbra is mindenki a lehető legkeményebben készüljön.

(Részlet az új iskolareform titkos megbeszéléséből a környezetvédelmi, a honvédelmi és a belügyminiszter között. A felvételt egy EKV-n kívüli ország drónja készítette, és csak 2083-ban, egy információcseréről kötött egyezmény részeként került Magyarországra.)

Az első harcművészetórát az osztályteremben tartották meg. Egyelőre nem az oktató érkezett, hanem egy fiatal zászlós, aki hatalmas zsákokat hozó tehergéppel jelent meg.

Először nem tudták, hogyan viselkedjenek vele, de Áron gyorsan a katona elé lépett. Szalutált, bár sokkal lazábban, mint az alezredes előtt, és jelentette, hogy ő a szakaszparancsnok, hiányzó nincs, és szívesen segít kiosztani a gyakorlóruhákat.

– A fiúk nevét még tanulom, de a lányokét már ismerem – nevetett Áron, és Daninak feltűnt, hogy ez már a harmadik hangneme. Nem hasonlított sem a barátságos új tanulóéra, aki az osztálytársaival beszélt, sem arra, amivel a honvédelmi tanárnak válaszolt, inkább valami nyegle, bennfentes stílus volt, mintha csak ezeréves barátok találkoztak volna össze. A zászlós hálás volt a segítségért, még három másik osztályban is ki kellett osztania a felszerelést, úgyhogy gyorsan belevágott.

– A csomagját mindenki katonai hátizsákban kapja meg, rajta az iskola címerével és a magyar zászlóval. A méreteknak tökéletesen passzolniuk kell, mivel mindenkire az aktuális EKV-adatai alapján szabták. Kérem, most ne azt vizsgálják, hogy jól áll-e, hanem azt, hogy hiánytalan-e a csomag! – magyarázta fontoskodva. – A szett két rend gyakorlóruhát tartalmaz. Ezeket tartsák tisztán, és egy mindig legyen maguknál az órára. Ennek rendszeres elmaradása fegyelmissel, majd a tanulói jogviszony megszüntetésével járhat – sorolta, mintha csak olvasná. – Tartalmaz továbbá két rend névre szóló, terepmentés tornaöltözetet az

erőnléti edzésekhez, amelyekre a korábbi feltételek érvényesek – mondta, és az osztályban már többen suttozni kezdtek izgalmukban. Kicsit olyan volt az egész, mint karácsonykor ajándékot bontani. Még azok is lelkesen figyeltek, akik korábban kétségbeesve keresgéltek, hová iratkozhatnak át. – Akik jól teljesítenek, és felvételt nyernek a Környezetvédelmi Egyetemre, a ballagáson díszegyenruhában vehetnek részt – tette még hozzá a zászlós, amit általános lelkesedés követett.

Dani Anikóra nézett, hogy egy grimasszal jelezze, milyen érdekes, hogy egyeseknek az egyenruha már elég is, hogy ne kételkedjenek, de látta, hogy a barát-nője csillogó szemmel várja a saját csomagját.

A gyakorlóruhák kiosztása gyorsan ment, fél óra alatt végeztek az egésszel. Mindenki csak annyira nyitotta ki a zsákot, hogy megszámolja a terepszínű holmikat, beszippantsa az illatát, és megsimítsa a világoskék ruha durva anyagát. A zászlós ezután magukra hagyta őket.

– Srácok, nem baj, ha mondok pár dolgot? – kérdezte Áron, miután a katona kiment.

Újra a barátságos osztálytárs hangján szólalt meg, és azonnal el is nyerte a többiek figyelmét.

– Biztos fura így elsőre, de higgyétek el, nem lesz olyan vészes! Én lettem a szakaszparancsnok, de

szerintem nem tudjátok, hogy ez mit jelent – mosolygott, mintha zavarban volna. – Lehet, néha keményebben szólok majd hozzátok. Egy-két hét, és meg fogjátok szokni. Sőt, az lesz a fura, amikor mások nem így beszélnek veletek. Óra elején úgy kell jelenteni, hogy „Szakasz, vigyázz, tisztelegj!”, meg ilyesmi. És ha egy katona kérdez valamit, akkor mindig mondjátok, hogy „uram” vagy „asszonyom”. „Igen, uram!”, „Nem, asszonyom!”. Nem biztos, hogy elvárják majd, de szeretik.

– Minden óra elején tisztelegni kell? – kérdezte Barbara meghökkenve.

– Elvileg csak a honvédelmin, az erőnlétin és a harcművön, de szerintem jó, ha minden órán csináljuk. Így jobban meg lehet szokni, plusz a civil tanárok ki fognak tőle borulni, de nem mernek majd rá semmit mondani. Kicsit kiegyenlítjük az erőviszonyokat – nevetett.

A legtöbben helyeseltek, kicsit hangosabban is, mint kellett volna, de nem nyitott be senki. Pár fiú a vicc kedvéért „Igen, uram!”-mal felelt, de Áron elkomorult.

– Srácok, nekem ezt ne, jó? Ezt tartsátok meg a tiszteknek! Nem tudom, hogy volt eddig nálatok, de mostantól támogatjuk egymást. Nincs beszélgetés meg széthúzás. Én ezt már végigcsináltam, és

nem vicces, amikor eldurvul a helyzet egymás között. Innentől bajtársak vagyunk, és segítünk a másiknak – fejezte be, és úgy tűnt, a legtöbben egyetértettek az ötletekkel. A nehéz hetek után jólesett az összefogásról hallani. A bajtársiasságról szóló részt Áron szinte végig Danira nézve mondta, mintha ezzel is üzeni akarna neki. A fiú bólintott a rend kedvéért, de még nem tudta, mit gondoljon. Volt valami furcsa az új padtársa simulékony modorában, ami nem hagyta nyugodni. Jó lett volna megbeszélni Anikóval, de a lány láthatóan elégedetten tartotta az ölében a zsákját.

Iskola után Anikó gyorsan kimentette magát Daninál. A fiú rajzolni szeretett volna, bár sok ötlete nem volt, de abban bízott, majd együtt kitalálnak valamit. A lány azonban azt mondta, szeretné egy kicsit egyedül megemészteni a dolgokat, ráadásul ott vannak az új lakótársai is, őket is jó lenne megismerni. Nem ez volt a szintisza igazság, de a valódi okot nem akarta megosztani Danival. Furcsán érezte magát, hogy kifogásokat kell keresnie, korábban mindent meg tudtak beszélni. Korábban nem kellett minden szavukra vigyázni. Nem vették kamerák, ha egymáshoz értek, és nem álltak közöttük falakként

az átéltek. Dani mindent a rajzain keresztül próbált megoldani, de ez szinte megoldhatatlannak tűnt, mivel közben állandóan attól rettegett, kik láthatják meg azokat a képeket, és mit fognak majd tenni velük. Anikó ezzel szemben a színezést már szinte csak a fiú kedvéért folytatta. Kikapcsolta és megnyugtatta, ahogyan régen is, de közben folyamatosan az új cél lebegett előtte, és úgy érezte, az edzéstől veszi el a bolygók színezésével töltött időt. Amióta futni járt, nem akadt gondja a rémálmokkal. Egyre jobban hitt abban, hogy ha megedzi a testét, akkor nemcsak a korábbi önbizalmát sikerül visszaszereznie, hanem még ennél is többet nyerhet: ha meg tudja védeni magát, nem kell sodródnia az eseményekkel. Danival azonban egyelőre nem akarta megosztani mindezt. Nem akarta elveszíteni a fiút, és attól félt, hogy ha az egyik legerősebb szálát, a közös rajzolást elvágja, akkor valami jóvátehetetlenül sérülni fog közöttük. Jó lett volna, ha legalább az új szobatársai között akad valaki, akivel beszélhet erről, de már az első naptól egyértelmű volt, hogy erre nem lesz lehetősége.

Amikor Anikó visszaért a szobájába, üresen találta a helyiséget. A többiek régi lakók voltak, és mivel évek óta ismerték egymást, együtt töltötték az idejüket iskola után is. Anikót egyelőre nem vették be maguk közé. Udvariasan, de hűvös távolságtartással kezelték. Nem tudták igazán, mihez kezdjenek

a hírekben szereplő, kicsit furcsa lánnyal. Amikor kiment, összesúgtak a háta mögött, és Danit emlegették, akinek az arcát szintén az egész ország ismerte már, és a pletykák szerint még a lánynál is furcsább. Állítólag valami baja van, beszélni is alig tud, megsérték egymásnak. Anikó letette a katonai zsákot és az iskolatáskáját, majd gyorsan felvette azt a másikat, amit reggel már kikészített. A régi tornacucca volt benne, és egy új póló, hogy ne lógjon ki a hasa. A futócipő még mindig csak álom volt, a szülei csak ingatták a fejüket, amikor szóba hozta. Lement a kollégium konditermébe, átöltözött, és melegíteni kezdett, ahogyan az oktatóvideókban látta. Amióta visszaköltözött Budapestre, többnyire a futópadot használta. Hajnalban, a hőség előtt, szívesen futott volna a vékonyan csordogáló Duna mentén, a rakparton. Legalább nem egy kijelző mérné, hány méterrel jutott tovább, számontarthatná a távot a hidak segítségével is. Minden héten egy híddal tovább futna. Ráadásul a régi, megfeneklett hajókból kialakított bárók, hotelek állítólag nagyon jól néznek ki a nap első sugaraiban. Azonban egyelőre nem ismerte elég jól a portást, nem tudta, mennyire bízhat meg benne, nem akarta még ennél is jobban magára vonni a figyelmet.

Az edzőterem többnyire üresen állt, szinte senki sem használta, az edzés utáni tusolás ugyanis csak

más kedvezmények megvonásával volt lehetséges. Anikónak azonban nem volt szüksége semmire, legfeljebb a zeneszobát használta néha, hogy gitározzon kicsit. Bár magával hozta otthonról a hangszer, de alig gyakorolt, és ha őszintén feltette magának a kérdést, hiányzik-e, rájött, hogy nem is érdekli már annyira.

A futópad előtti hatalmas képernyőn beállított egy erdei tájat, zene helyett pedig gépekkel generált madárcsicsergést kért hozzá. Az apja biztosan morgott volna, hogy olyan madár soha nem volt, amit a gépből hallani, de Anikónak nem igazán volt összehasonlítási alapja. A futópadot hangvezérlésre kapcsolta, megadta a sebességet és a dőlésszöget, majd lassú, nyugodt tempóval nekivágott. Bár minden reggel izomlással ébredt, mégis érezte, hogy napról napra jobban megy, és ha kitart, kellőképp meg fog erősödni. Ha ehhez az kell, hogy időnként ne rajzoljanak Danival, meg tudja hozni érte az áldozatot.

Zolit egy android őr fogadta a peremhatáron. A robot arcfelismerő rendszere azonosította a kapitányt, majd felemelte a sorompót. A tiszt önjárója nyolc másik határőr tisztelgő sorfala között hajtott át a peremre. Az őrk között kemény tekintetű, vállas emberek és

kopott, de a célnak megfelelő robotok álltak vegyesen, és egy kutyaólszerű helyiségben még legalább három tucat drón is parancsra várt. A drónok kiszagolták a kábítószer, az élelmet, a fegyvert, gyakorlatilag mindent, amit át lehetett csempészni az egyik oldalról a másikra. Ha nem a kapitány lett volna, legalább kettő már átvizsgálta volna ezt az autót is.

Az úti célja nem volt messze a határtól, egy panelház előtt parkolt le a kocsi. Dongó a hátsó bejáratnál állt, és egyik lábáról a másikra állva toporgott izgalmaiban, miközben a kapitányt várta. Amikor meglátta Zolit, jelentősegteljesen kihúzta magát, és szalutált.

– Mi az a nagy fogás, Dongó, ami miatt személyesen kellett idejönnöm? – kérdezte a kapitány mérgesen. A harag álca volt csupán, Zoli remekül érezte magát újra a peremen. Csak az emberek hiányoztak az utcákról. Amint a rendőrök megjelentek, mindenki behúzódott a lakásába, hogy a rossz redőnyök és a foltos függönyök mögül figyelje tovább az eseményeket.

– Ilyen csempészárut, uram, még nem fogtak a kerület történetében – jelentette büszkén Dongó.

– Akkor mutassa, hadnagy! – szólt rá Zoli, mert az embere még mindig elállta a bejáratot.

– Uram, tudnia kell néhány körülményről.

– Először iderángat, most pedig mentetetőzik. Mi történt, Dongó? – kérdezte gyanakodva Zoli, de a zsaruszimata már jelezte is, mi hiányzik. – Hol vannak a foglyok? Már kihallgatáson? Átveszem az ügyet. Ha közük van az ellenálláshoz, elsőként akarom megtudni – jelentette ki.

– Nincsenek foglyok, kapitány.

– Hogy érti, mind elmenekült? Egy egész szakasszal fogták körbe őket.

– Tűzharc alakult ki, uram – magyarázta a hadnagy, és most először nem bírt a másik szemébe nézni.

Dongóról már az akadémián is azt beszélték, hogy kiváló nyomozó, de ha valami a karrierje útjába állhat, az a forrófejűsége és a vérszomja. Stresszhelyzetben is kiválóan célzott, és olyan emberekből állította össze a csapatát, akik szintén nem hibáznak.

Zoli tudta, hogy ezzel hosszabban kell majd foglalkoznia, de azt is látta, hogy nem ez az alkalmas pillanat rá.

– Mit foglaltak le? – kérdezte kimérten.

– Élelmiszert, gyógyszereket, fegyvereket és álcázó maszkokat. Utóbbiak katonai szintűek, uram.

– Mennyi fegyvert és maszkot? Elég egy kisebb csapatnak, hogy feltűnést keltsen, vagy felfegyverezhet vele egy osztagot, ami bajt okoz odaát?

– Még nem mértük fel teljesen, kapitány, önre várunk.

– Én számoljam meg? – kérdezte váratlan élességgel a kapitány. Remélte, hogy nem játszotta túl, egy terv kezdett kialakulni a fejében, és ehhez az kellett, hogy Dongó magától húzódjon háttérbe.

– Dehogy, kapitány. Én...

– Maga most megy, és elkezdí írni a jelentését. Nagyon kíváncsi vagyok, miért került ez a művelet peremlakók életébe, miközben a mieinknek haja szála sem görbült. Éppen elég nagy már így is a feszültség.

– Igenis, uram! – horgasztotta le a fejét a hadnagy, majd az emberei felé indult.

Amikor benyitott a pincékből kialakított raktárba, Zoli látta, hogy az embere nem tévedett, ez valóban óriási fogás. Gépfegyverek, amik átviszik a rendőrök páncélját, aknavető, amelyek kiiktatják az androido-kat, és annyi gyógyszer, amivel egy hadikórház is el lehetne látni néhány napig. Vajon hány ilyen raktár lehet? – jutott az eszébe.

Mikor meglátta a maszkokat, elégedetten bólintott. Dongó nem tévedett, a legújabb technológiával készültek. Ha az ember az arcára helyezi, a vékony szövet azonnal a bőrre simul, és programozhatóvá válik. Létező személyt vagy virtuálisan megformázott arcot is képes volt pillanatok alatt megjeleníteni, elfedve a valódi használatját. Ezzel be lehet épülni bárhová,

nyugtázta Zoli, és kettőt is zsebre tett, mielőtt össze-számolta volna őket a hivatalos jelentéshez.

Nagy volt a kísértés, hogy azonnal feltegyen egyet, és akcióba lendüljön, megszökjön a saját emberei elől. Azonban nem kelthetett feltűnést, mindent a legnagyobb titokban akart végrehajtani. Azt remélte, Kata is segíteni fog benne. Már csak azt kellett kiderítenie, megbízhat-e a nőben.

VI.

Arany Dani és Földi Anikó is a katonaiskolások között!

A Környezetvédelmi Gimnázium tanulói 2052 szeptemberétől katonai képzésben részesülnek. Így a gimnáziumból nemcsak a tudományos, közismereti tárgyakból, de honvédelmi ismeretekből is felkészült diákok kerülnek a Környezetvédelmi Egyetemre.

A képzést Gondos József alezredes vezeti, aki az elméleti tárgyakat oktatja, de a munkáját segíti Acél Ferenc őrnagy is, akinek sokéves tapasztalata van már a fiatal katonák kiképzésében.

A tanulók között elsőként kap erőnléti és harcművészeti képzést a nyár hősies párosa, Arany Dániel és Földi Anikó, akik a gimnázium 11. osztályos tanulói.

Sok sikert kívánunk a tanulóikhoz!

*(Részlet a Nemzeti Képes Magazin
szeptemberi számából)*

Dani kibámult a villamos ablakán. A reggeli csúcsgalambban zsúfolásig megtelt az összes kocs, az

utakon kígyózó sorokban araszoltak az önjárók. Ilyenkor az emberek gyakran ideges megjegyzéseket tettek, hogy a budapesti közlekedést soha nem fogják megoldani, hiába vannak az utakon összehangolt járművek. Ha pedig egyszer magánrepülővel is lehet dolgozni járni, nem lehet majd látni a napot.

Előző este hosszan beszélgettek Anikóval. Mint-ha nem is az a lány lett volna, mint akitől néhány órával korábban elköszönt. Anikó teljesen felpörgött, frissebbnek tűnt, mint napközben. Mosolygott, csevegett, Dani csak a fejét kapkodta, alig tudott értelmesen reagálni.

Valami történt délután, állapította meg magában, amiből Anikó erőt merített, és ami miatt nem rajzolhattak. Dani magát is meglepte, hogy először egy másik fiút sejtett a dolgok hátterében. Ezt azonban hamar kizárta, ennek semmi értelme, nyugtatta magát. A másik lehetőség, hogy a katonai képzésnek örül, de ez még valószínűtlenebbnek tűnt. Anikónak titka van, amit egyelőre megtart magának, de úgy döntött, megvárja, amíg a lány magától elmondja. Mégis, csak sokára tudott elaludni.

Most az arcát a tenyerének támasztva, félálomban zötyögött a villamoson. Szerencsére egyből talált ülőhelyet, és annyira álmos volt, hogy az sem zavarta, hogy körülötte idősek ácsorogtak. A mellette ülő lány egy darabig idegesen bámulta, hogy adja át a helyét

egy néninek, aki alig bírt kapaszkodni, de Dani észre sem vette.

– Tessék a helyemre ülni! – pattant fel a lány, amíg a néni hálásan elfoglalta a helyét. – Remélem, kényelmesen ülsz! – vágta még Dani arcába, majd elviharzott.

A fiú összerezzen, és felocsúdott a bámészkodásból, de válaszolni már nem volt lehetősége. Bátortalanul a nénire nézett, sejtette, hogy folytatódni fog a kioktatása, ám az új útitársa egyelőre nem szólalt meg, csak Danira meredt, mint aki gondolkodik valakin.

– Nem találkoztunk mi már valahol? – kérdezte a néni.

– Kizárt.

– De, szerintem az unokám barátja lehetsz.

– Nem. Téveszt. Más.

– Furcsán beszélsz – közölte az idős nő, mire Dani sóhajtott egyet.

– Tudom már! – kerekedett el a hölgy szeme. – Te vagy a fiú a hírekből!

– Dehogy! – mentegetőzött, és gyorsan a megállókat kezdte számolni. Még három maradt, az legalább öt perc. Vagy leszáll, és sétál. Talán úgy is beérne időben.

– De, de, te vagy Dani, a barátnőd pedig Anikó. Láttalak a hírekben benneteket! Legyőztétek

a tudósokat, csókolóztatok a strandon, és most meg a katonaiskolába iratkoztatok át – sorolta olyan lelkesen, hogy egyre többen állták körbe őket. Egy bácsi a fiú orra előtt kezdett mutogatni a hosszú ujjával, úgy vágott a néni szavába.

– Azért át kellett volna gondolni, hogy katonának mész, elég vékony gyerek vagy. De legalább ott embert faragnak belőled – magyarázta.

– Nem mentem. Muszáj. Törvény – hadarta Dani, miközben azt sem tudta, kire nézzen.

– Hagyják már azt a szegény gyereket! – szólt közbe egy középkorú nő. – Megmentette az életünket. Egy igazi hős!

– Én csak azt mondom, régen nem ilyen vézna gyerekek választották a katonai pályát – magyarázta a bácsi, és hamarosan az egész kocsi Dani tanulmányain vitatkozott.

– Annyira elegendem van, hogy mások egyedül csak a szalagcímeket olvassák el! – dörrent rájuk egy negyven körüli férfi. – A gyerek csak jó helyen szotyizott a nyáron, nem mentett meg senkit, ahogy katonának sem magától állt. Olvassanak már végig egy cikket! – kiabálta, és hamarosan az egész csapat egymást túlharsogva vitázott.

Dani kihasználta, hogy már nem rá figyelnek, és gyorsan leszállt a legközelebbi megállónál. Közben

gyorsan rákeresett, mit jelent az, hogy szotyizni. Tartott tőle, hogy valami nagyon csúnyát.

Az első óra erőnléti volt.

Daninak nem maradt igazán ideje, hogy feldolgozza a reggeli eseményeket, vagy arra, hogy megbeszélje Anikóval, igyekeznie kellett az öltözéssel. A többiekkel ellentétben otthon nem próbálta fel az új holmikat. Amikor hazaért, az egész csomagot a sarokba vágta, és reggelig hozzá sem nyúlt. Akkor is csak kidobálta belőle, amire egyelőre nem volt szüksége. A szüleinek sem mesélt róla, az anyja elkerekedett szemmel nézte a katonai hátizsákot, amikor a fiú lerobogott a lépcsőn.

Amikor beért az öltözőbe, általános zsongás fogadta. A fiúk igyekeztek mind feszíteni a testre tapadó, terepszínű pólóban és a bő hosszúnadrágban. Az öltözet a vártnál kényelmesebbnek tűnt, az anyaga a legújabb fejlesztés, a fekete sportcipő pedig kimonodtan könnyű volt.

Az egykori tornaterembe lépve viszont teljesen megdöbbenek. A terem a nyáron komoly átalakításon esett át. A régi parkettát valamilyen ruganyos anyagra cserélték, az egykor csupasz falak elé

gépeket halmoztak. Egy polcon pedig vadiúj pántok és más szimulációs eszközök sorakoztak. Az igazi sokk azonban a lányok jelenléte volt. Eddig külön tanárral tartották a testnevelésórákat, ezentúl azonban egy szakaszként, együtt lesznek minden erőnléti és harcművészeti órán. Lopva egymást bámulták, az egyenruhák mindenkinek jól álltak. Valahogy sokkal komolyabbnak, erősebbnek, szinte felnőttnek érezték tőle magukat. Anikó egyből Danit kereste a tekintetével. Hirtelen olyan egyformáknak tűntek, csak Áron lógott ki közülük. A lány irigykedve nézte a széles hátát és az izmoktól duzzadó karját. Az elmúlt napokban rengeteget olvasott a testépítésről, így most szakértő szemmel vizsgálta az új osztálytársát, mintha csak egy szobrot csodálna. Későn vette észre, hogy Áron elégedett vigyorral bámul vissza rá.

– Danit keresem, nem láttad? – kérdezte gyorsan Anikó, hogy elvegye valahogy a helyzet élet.

Mire Áron válaszolhatott volna, Dani már elő is került. Nem is volt olyan nehéz kiszúrni. Az egyetlen srác, aki csukott szemmel ül a falnak dőlve a padon.

– Nem hiszem el, hogy képes vagy aludni az első erőnléti óránk előtt – állt meg előtte a lány.

– Nehéz reggel. Kevés alvás.

– A mozgás majd segít. Ma este már úgy fogsz aludni, mint egy kismacska.

– Honnan tudod? – sandított fel rá a barátja.

Anikó egy pillanatra elbizonytalanodott, hiszen majdnem leleplezte a titkát.

– Onnan, hogy Maszat a betonon elnyúlva alszik, miután egész reggel a kertben rohangált – próbálta kívágni magát, de érezte, hogy elég ügyetlenre sikerült. Szerencséjére Daninak nem sok kedve volt további kérdéseket feltenni.

A sorakozónál mind esetlenül kerülgették egymást. Tavalý még gond nélkül álltak egymás mellett, most azonban a lányok igyekeztek arrébb húzódní, ha fiú mellé kerültek, de a fiúk is zavartan toporogtak, mint akik nem tudják, mi legyen. Már csak egy perc maradt a csengetésig, amikor Áron ismét a helyzet élére állt. Egy pillanat alatt sorba rendezte őket. A válluknál fogva mindenkit a helyére terelt, idejük sem maradt felfogni, mi történik, gépiesen engedelmeskedtek. Amikor végzett, szembeállt velük, gyorsan végignézett rajtuk, két embert megcserélt, majd a legelejére szaladt, mivel ő volt a legmagasabb.

– Ne felejtsetek el, amikor belép a tanár, álljatok vigyázzba, és minél hangosabban köszönjétek! – mondta még gyorsan, amikor becsengettek.

A csengő végével egy időben lépett be az oktató. A hatalmas férfit minta csupa izomból rakták volna össze. Az övékhez hasonló gyakorlóruhát viselt,

leszámítva a rangjelzéseket, csak hogy az ő pólóját szétfeszítette a karja és a mellkasa. A feje tetején félcentis haját hagyott, oldalt pedig kiborotvált. A bőre egészséges, napbarnított volt, szinte világított a sok sápadt diák között.

Az osztály döbbsenten bámulta, és mindent elfelejtettek, amit alig fél perce megbeszéltek. Hogy mentse a menthetőt, Áron kilépett a sorból, és elkiáltotta magát:

– Szakaszz, vi-igýázz! – harsogta, mire gyorsan észbe kaptak, és úgy-ahogy kihúzták magukat.

A katona elégedetten nézett végig rajtuk.

– Ez szörnyű volt – közölte. – Mégis a legjobb, amit eddig ezen a szeméttelenen tapasztaltam. Talán magukkal még kezdhétünk valamit – dörmögte. – Acél Ferenc őrnagy vagyok, én fogom kiképezni a szakaszukat. Ha katonák nem is lesznek a következő két év alatt, de ebből a nyeszlett bandából csapatot fogok kovácsolni. El tudom képzelni, mit csináltak eddig testnevelés címszóval. Nálam a focit meg a lógást elfelejthetik, mostantól az erőnlét és a harcművészet lesznek a legfontosabb tantárgyaik. Értették?

– Igen, uram! – vágta rá Áron, mire még néhányan bátortalanul követték.

– Maga a szakaszparancsnok, ha jól sejttem – mérte végig Áront az őrnagy.

– Igen, uram! – húzta ki magát büszkén a fiú.
– Katonai iskolába járt, igaz?
– Igen, uram!
– Az erőnléti óra megkezdése előtt tartsunk egy bemutatót, rendben? – kérdezte szinte barátságosan az őrnagy. Áron egyre magabiztosabban válaszolt, élvezte a kivételezett helyzetét.

Aztán Áron és az őrnagy a terem egyik, tatami-val leterített részére sétált. Az osztály némán követte őket.

– Itt fogjuk tartani a harcművészeti órákat is. Hogy meghozzam a kedvüket, megmutatom, mi mindent fognak tudni év végére – mosolygott az őrnagy, majd a fiúval kölcsönösen meghajoltak egymás előtt.

– Áron, támadjon meg! – utasította a fiút.

A többiek egészen elhűltek, amikor a fiú minden erejét összeszedve, teljes lendülettel indult a férfi felé, és öklével az arca irányába csapott. Mire felfoghatták volna, hogy Áron épp megüt egy tanárt, az őrnagy már félre is söpörte a fiú karját, a másik kezével pedig látszólag épp hogy hozzáért Áronhoz, de az már repült is, majd hatalmas csattanással ért földet.

Többen levegő után kapkodtak, azt hitték, az osztálytársuk minimum összetörte magát, de már fel is pattant, és ezúttal egy kemény rúgást intézett az őrnagy gyomra felé. A férfi azonban egy lépéssel félreállt, elkapta Áron lábát, egy kisebb mozdulattal

csavart rajta egyet, amitől a fiú megpördült a levegőben, majd újabb csattanással zuhant a földre.

– Ne színészkedjen, még bele sem melegedtünk! – nevetett a katona. – Áron valójában csak a karjával tompítja az esést, azt hallják. Meg fogják tanulni mindannyian, pár hét múlva már ugyanígy tudnak esni. Tovább! – utasította a fiút, és még négy-öt alkalommal a földre vitte.

A legutolsó öklöcsapást azonban egészen máshogy védte ki. Megfogta Áron csuklóját, majd keményen megcsavarta, amitől a fiú földre került, de a férfi nem engedte el, hanem a csuklóját kezdte feszíteni. Áron nem szólalt meg, nem nyögött fel, viszont a szabad tenyerével először a mellkasán, majd a földön kezdett dobolni.

– Ezzel most jelzi, hogy fáj, amit csinálok. Ilyenkor a másiknak illik elengednie, hiszen elérte a célját. Ha éles helyzetben vannak, ilyenkor lehet még csavarni rajta egyet – magyarázta a férfi, és hogy bemutassa, még keményebben fogta a fiút. Áron most már jól hallhatóan nyögni kezdett. – Persze most nem cél, hogy eltörjem a karját – mondta megvetően az őrnagy, és végre elengedte Áront. – Szóval katonaiskolából jött? – ismételte meg a kérdést az őrnagy, egyenesen a feltápáskodó Áron szemébe nézve.

– Igen, uram! – felelte a fiú, a korábbi lelkesedés nélkül.

– Lehet, hogy másoknál ez jó pontnak számít, de az én szememben maga is csak egy a többi diák közül. Ne számítson kivételezésre az óráimon!

– Igen, uram!

A történetek mindenkit megdöbbsentettek. Ha így bánik Áronnal, az ő gyenge karjukat minimum ketté fogja törni, futott át többek agyán a gondolat. Még Dani is úgy érezte, túlságosan durvára sikerült a bemutató.

Acél őrnagy azonban a továbbiakban nem keménykedett senkivel. Az óra java részében futottak, gyakorolták a vigyázzállást, fekvőtámaszokat nyomtak. Mindenki szenvedett, kivéve Áront, de a korábbi jókedve vagy szolgálatkészsége elmúlt, inkább elvegyült a többiek között.

Csak az utolsó tíz percben sorakoztak fel a pántok előtt.

– Ne mondják, hogy nem csinálunk izgalmas dolgokat! – vetette oda nekik a tanár.

Mindenkivel felvetetett egy pántot, de amikor bekapcsolták, semmi sem jelent meg rajta, továbbra is csak egymást látták a tornateremben.

– Húzzák fel a kesztyűket is!

A kesztyűük érzékelőkkel átszőtt darabok voltak, olyanok, mint amilyeneket Anikó és Dani a strand szimulációban használtak, de ezek sokkal finomabb,

vékonyabb anyagból készültek, nem izzadt bennük az ember keze.

Ahogy felvették, a pántok érzékelték és csatlakoztak hozzájuk, a képernyőkön pedig megjelentek a beállítási lehetőségek. Ezek közül a szemük mozgásával választhattak. Egykezes súlyzó, kétkezes súlyzó, medicinlabda és így tovább.

– Válasszák a kettlebellt! Egyelőre a négykilós súlyt. Igaz, hogy egy csecsemő is elbírná, de nem akarom, hogy lesérüljenek. Akkor csak lemaradnak.

A sok futás után jólesett, hogy nem a lábukat terhelték. Hamarosan mindenkinek megjelent a kezében a harang alakú, fogantyús súly, még a színét is be lehetett állítani. A pánton keresztül továbbra is látták a tornatermet, de a kettlebell a kezükben mind érzésre, mind látványra teljesen valóságosnak tűnt. Nemcsak a sajátjukat, de egymását is látták, így az őrnagyét is, aki megmutatta nekik, mi a feladat. Amikor a férfi csinálta, hiába használt tízszer akkora súlyt, nem tűnt nehéznek. Azonban ahogy nekiláttak a gyakorlatoknak, többen meghúzták a csuklójukat. Hiába volt a súly virtuális, a pánt minden érzést továbbított az agynak, így egy bizonyos szintig a fájdalmat is. Acél nem győzte kijavítani a tartásukat.

Dani bizonyult a legügyetlenebbnek, de szerencsére Áron hamarabb szúrta ki, mint az őrnagy.

– Nem csoda, ha nem megy – suttogta neki, és amikor a tanár nem figyelt, egy óvatos mozdulattal, kiigazította a másik mozdulatát. – Ez egy barbár. Képzettebbekhez van szokva. Először mindig igazi súllyal kell gyakorolni. Érzed rajta a fogást, szaga van, igazi tapintása. Ezek csak utánzatok.

– Itt nincs – mondta Dani.

– Dániel, ha kérdése van, nekem mondja! – szólt rájuk hirtelen az őrnagy, de aztán ment is tovább. Dani megijedt, hogy az új tanár már ismeri a nevét.

Amikor kicsengették, mint egy ázott massa, úgy vánszorogtak az öltözőbe.

– Ti nem tusoltok, srácok? – nézett körbe meglepetten Áron, amikor a frissen felújított vizesblokk felé indult.

– Régebben tilos volt, a zuhanyt is csak most építették.

– Viszont mostantól kéne, mert enélkül nagyon kemény napjaink lesznek – röhögött a fiú. – Holnaptól hozzatok törölközőt meg tusfürdőt, szerintem a lányok sem szívesen szagolnak titeket egész nap!

– Miért szívatott az Acél? – kérdezte tőle az egyik srác.

– Csak megmutatta, ki a főnök. Láttam már rosszabbat is. Majd összeszokunk – mondta mosolyogva, majd eltűnt a tusolóban.

A nap további részében fáradtan, szótlanul ültek az órákon. Még ahhoz sem volt kedvük, hogy vigyázz-állásban álljanak a jelentés alatt.

– Meg fogod szokni a terhelést, csak az eleje nehéz – magyarázta Áron az egyik szünetben Daninak. Neki persze meg se kottyant a reggeli edzés.

– Mikor?

– Pár hét. Legfeljebb egy hónap. Az új szeletek, amiket kaptatok, csökkentik az izomlázat, és segítik az izomépitést.

– Reklám.

– De ez kivételesen igaz. Ezen a vackon élek két éve.

– Gusztustalan.

– Az. De én már nem nagyon érzem az ízeket – mondta Áron, majd vállat vont. – Ennyit megér, nem? Dani nem felelt, csak meredt tovább maga elé.

– Egyetem. Kevés leszek. Kirúgnak.

– Csak ma kezdted az edzést. Nem vagy kevesebb, mint ők.

– Legjobb voltam. Vége.

– Furcsa srác vagy te, Dani.

– És nem csak ő – telepedett melléjük váratlanul Anikó.

– Ti olyan pár vagytok, akikkel csak csomagban lehet barátkozni, igaz? – röhögött az új srác.

– Láttam, hogy segítettél Daninak az órán. Engem se hagyj ki!

Áron mindkettőjüket alaposan végigmérte, az sem zavarta, hogy közben becsengettek.

– Gyertek át délután! Megmutatom, hogyan kell rendesen lenyújtani és bemelegíteni, meg a súlyokat fogni. Ti pedig lefordíthatnátok magyarra, amit a tanár környezetvédelmen magyarázott, mert semmit nem értek belőle – ajánlotta, és a kezét nyújtotta.

Dani hezitált, de miután Anikó elfogadta, ő is belement az alkuba.

A három osztálytárs jó ideje úton volt már.

– Mit is mondtál, merre laksz? – kérdezte Anikó.

– Húvösvölgyben van a házunk.

– Gazdag – közölte Dani, de Áron csak nevetett.

– Rendes apukádtól, hogy kölcsönadta a kocsit. Neki nem kellett? – faggatta tovább a lány.

– Ez az enyém. Apának és anyának külön van – mosolygott Áron.

– Három autótok van? – hűlt el Anikó. – Az rohadt sokba kerül!

– A szüleim diplomatajárgányokkal járnak.

Áronon nem látszott a jólét. Azok a diákok, akiknek a szülei igazán gazdagok voltak, divatos ruhákban

jártak, esetleg megnövesztették a hajukat, és egy különjáratral síelni jártak az Északi-sarkra, ahol még igazi hóból voltak a pályák. Ehhez képest a fiú a mindenkivel által viselt márkákat hordta, az autóval pedig direkt messzebb parkolt, hogy a többiek ne vegyék észre.

– Mit szoktatok egyébként csinálni délutánonként? – érdeklődött Áron.

– Semmit – vágta rá Dani. Még mindig kényelmetlenül érezte magát, amiért idegen helyre mentek.

– Csak nyugi, ez nem kihallgatás – tette fel a kezét nevetve Áron.

Amikor megérkeztek, Anikó és Dani nem hitt a szemének. Alaposan körbenéztek, hátha másik ház is látnak, de csak az az egy volt a környéken, aminek a kapujában megálltak.

– Nem állok be, este hazaviszlek majd benneteket – ajánlotta Áron, majd kiszállt a kocsiból.

A ház leginkább egy erődre emlékeztetett. A homlokzatot csak lőrészszerű ablakok törték meg, szabályosan meg kellett volna ostromolnia annak, aki engedély nélkül akart bejutni. Három drón folyamatosan az udvarban körözött, egy pedig az épület fölött járőrözött. A frissen nyírt gyep biztosan igazi volt, nem a szokásos műfű, és egy fán mintha érett gyümölcsöket láttak volna.

– Pontosan mit is csinálnak a szüleid? – kérdezte Anikó némi gyanakvással a hangjában.

– Mondtam, diplomaták. Most mindketten külföldön vannak kiküldetésben, hónapokba is telhet, mire hazajönnek. Nem mondhatták el, hova mennek, csak annyit, hogy valahová Nyugat-Európába.

– Hogy bírják ki? – szaladt ki a lány száján. – Biztosan nehéz lehet nekik. Ott alig van ivóvíz, iszonyat a közbiztonság, annyi a szegény, hogy együtt laknak a többiekkel! Remélem, őrzött helyen vannak! – sorolta Anikó, mintha a tankönyvet mondaná fel.

– Aha, persze kemény, de már hozzáedződtek. Különleges kiképzés, ilyenek – felelte Áron, és óvatosan a drónok felé nézett. A vendégei azonnal értették.

– És addig az egész ház a tiéd? – váltott témát Anikó

– Nem akkora kaland. Baromira magányos tudok lenni.

– Senki. Takarítás? Nagy kert?

– Persze van személyzet. A takarítást robotok végzik: porszívó, portörlő, a szellőztetőrendszer is automatikus, még arra is van egy kis gépünk, hogy elpakoljon utánam vagy bevesse az ágyat. A kertészünk viszont ember, ő tartja rendben a növényeket már vagy tíz éve. De ilyenkor nincs itthon senki – sóhajtott Áron.

– A volt sulim bentlakásos volt, megszoktam, hogy mindig van körülöttem valaki, úgyhogy most baromira örülök, hogy jöttök – tette hozzá.

– Magány – közölte Dani.

– Pontosan, iszonyú tud lenni – helyeselt a másik.

– Szerintem nem együttérez, hanem irigykedik – javította ki Anikó, mire a barátja bólintott. Áron továbbra is csak a fejét csóválva mosolygott.

Az ajtó mellett Dani retinaolvasót, tenyérskennert vagy legalább egy hangfelismerő rendszert várt, ehelyett azonban a négy drón szállt le körük.

– Rigó Áron, belépés engedélyezve. Arany Dániel és Földi Anikó azonosítva. Nem regisztrált vendégek. Feltételezett behatolók. Elkülönítés, további utasításig őrizetbe vétel. Rendőrség értesítése harminc másodperc késleltetéssel – közölte a vezérdrón, mire mind a négy gép oldalán fegyverek jelentek meg.

– Basszus, ne haragudjatok! – mentegetőzött Áron, amikor meglátta a többiek halálra vált arcát. – Elfelejtettek bejelenteni benneteket. Mindjárt elintézem! – hadarta, és látszott, hogy tényleg nagyon kínosan érzi magát.

Anikó és Dani meg sem mertek szólalni, de még összenézni sem. A fiúnak képek villantak be a nyári eseményekből, a lány attól félt, hogy a barátja összecsiklik, és a hirtelen mozdulatot a drónok esetleg támadásnak vélik. Áron folyamatosan pötyögött valamit a képernyőjén.

– Még tíz másodperc – közölte a vezérgép.

– Mindjárt, mindjárt! – kiabálta Áron.

– Belépési engedély megadva – hangzott a drón ítélete néhány másodperccel később. – Érezzék jól magukat a Rigó-villában! – tette hozzá, majd mind visszahúzták a fegyvereket, és elrepültek.

– Azonnal hazamegyünk – kiabálta dühösen Anikó.

– Persze hazaviszlek, ha ezt akarjátok – horgasztotta le a fejét Áron. – Ne haragudjatok! Pont az ilyenek miatt nincsenek barátaim. Szálljatok be, már indulunk is! – mondta, és a vállas fiú hangja mintha remegett volna.

– Várj! – mondta most már kicsivel nyugodtabban Anikó. – Csak megijedtem, oké? Dani?

A fiú remegése enyhült, és az emlékképek is kezdtek tovatűnni. De még egyáltalán nem érezte magát jól.

– Szomjas. Kiszáradt. Szám. Leülnék.

– Persze, gyertek be – lelkesedett újra Áron –, dobjátok le a cuccokat az előszobában, addig hozok innivalót – mondta, és az időközben kinyílt kapun előreszaladt. – Narancslé jó lesz?

Anikó és Dani összenéztek. A fiú szíve szerint hazament volna, de a narancslé miatt elbizonytalanodott. Utoljára a tudósoknál ivott ilyesmit.

– Nem is tudtam, hogy lehet még kapni – jegyezte meg halkán Anikó, de már meg is bánta. A drónok a legfinomabb neszt is meghallják és rögzítik.

A kíváncsiságuk végül győzött, és óvatosan beléptek a hatalmas erődbe.

Az előszoba akkora volt, mint máshol egy nappali. Odabent, a falakon meleg színek uralkodtak, amin a ház külseje alapján egészen meglepődtek. A cipőket kényelmes fotelekbe ülve vették le, és ahogy Áron mondta, már meg is jelent egy robot, hogy elvegye tőlük a holmijukat, és mindent szépen a helyére tegyen.

– Balra gyertek, itt van a konyha! – hallották a házigazda hangját. Ahogy beléptek, az ámulatuk folytatódott. A helyiség elképesztően fel volt szerelve. Az egyik hosszanti falon szekrényekben álltak az edények, egy sütő, egy mosogatópult és még két gép, amiről nem tudták, micsoda. A pulton egy tartóból kések nyelei álltak ki, egy kosárban pedig friss kenyér volt.

– Az mi? – kérdezte Dani az egyik gépre mutatva.

– Melyik, a mosogatógép?

– Az is. Másik.

– Ja, az? Elektromos kemence. Szoktunk benne néha pizzát sütni, meg karácsonykor kacsát, néha pedig malacot – vont vállat Áron, mintha mindez semmiség volna.

– Ti esztek? – döbrent meg Anikó. – Mármint a szleteken kívül. Esztek rendes ételleket, és isztok gyümölcslevet?

– Nem rendszeresen, de ha a szüleim itthon vannak, hetente egyszer-kétszer azért összedobunk valamit. Mondjuk, most elég üres a hűtő – nyitotta ki az egyik szekrény ajtaját a fiú.

A lány ösztönösen belenézett, és akkor egy húsdarabon meglátta az ismerős csomagolást. Lesütötte a szemét, mintha bűnt követett volna el. Áron elkapta a tekintetét.

– Földi Dénes felelős gazda termékei – mosolygott. – Mindig tőle rendelünk, bár az utóbbi hetekben akadozott az ellátás. Apa mondta, hogy volt valami balhéjuk a nyáron, de megmozgatott néhány szálát, hogy hamarabb helyreálljon a gazdaság. Imádja a steaket – nevetett. – Nem rokonod?

– Az apám – suttogta Anikó, aki először hazudni akart, de semmi oka nem volt, hogy letagadja a szüleit.

– Nem indítok valami jól mint házigazda, igaz? – csukta be az ajtót a fiú.

Dani közben a narancslevet kortyolgatta, és kezdett végre magához térni.

– Mehetünk az edzőterembe? – kérdezte gyorsan Áron.

– Edzőterem? – ámult el Dani, mint aki csak most ébredt fel.

– Gyertek!

A terem szó egyáltalán nem volt túlzás. A tágas szuterénből kialakított helyiség sarkában zuhanyzóval ellátott öltöző állt, mellette pedig gépek és súlyzók sorakoztak.

– Apa szereti a kézzel fogható dolgokat. Meg lehetett volna oldani az egésznet pánttal, kesztyűkkel, meg szimulátorokkal, de ragaszkodik a fém valódi szagához és a hangokhoz, amiket a gépek adnak ki, amikor használja – magyarázta Áron. – Átöltöztök?

– Mibe? Büdös – mondta Dani.

– Úgy érti, átizzadtuk órán a saját dolgainkat, nem lenne jó abban edzeni – tolmácsolta Anikó még mindig kissé bizalmatlanul. Nem tudta eldönteni, hányadán állnak Áronnal. Furcsa volt a közvetlen stílusa, dühítette a gazdagsága, de sajnálta is az ebből eredő esetlenségéért és a magányáért. Jó lett volna tudni, Dani mit gondol, de a fiú szokás szerint magában tartott mindent.

– Szerintem tudok adni valamit – morfondírozott Áron, és egy-két percre eltűnt az öltözőben. A többiek addig is tátott szájjal bámultak. A parketta valódi fának tűnt, de nem annak a régi fajtának, amit többnyire szintetikussal pótolgattak, és mindig újracsiszoltak az öreg házakban, hanem olyannak, amit legfeljebb néhány éve raktak le.

A házigazda hamarosan két fekete ruhadarabbal tért vissza.

– Méretre igazodó anyag mindkettő, a hátránya, hogy egyszer használatosak. Majd legközelebb hozzatok magatokkal fürdőruhát!

– Fürdőruhát? – képedtek el egyszerre.
– Van egy úszómedencénk. Láttam a hírekben, hogy voltatok a strandon, ezek szerint tudtok úszni is. Gondoltam, az ismerős terep jó kezdés.

Dani épp belekezdett volna, hogy elmagyarázza a félreértést, de Anikó, amint megtudta, hogy a medence igazi, és nem szimuláció, beléfojtotta a szót. A kételyei egy pillanat alatt elszálltak, már csak a lehetőségeket látta maga előtt.

– Nem tudunk úszni, de meg akarom tanulni – közölte, majd eltűnt az öltözőben.

A medence két méter széles és két méter hosszú volt, a mélysége pedig egy méter nyolcvan körül. Anikó gyanakodva állt fölötte. Kényelmetlennek érezte az Árontól kapott úszódresszt, de nem tette szóvá, Dani arcára így is kiült minden, amikor előkerült a saját úszónadrágjában. Hozzá képest Áron a saját szerelésében úgy nézett ki, mint egy görög isten.

A lányt azonban egyáltalán nem érdekelte a két fiú. Csak arra tudott gondolni, hogy ez inkább tűnik áztatómedencének, mint úszásra alkalmasnak. Ennek ellenére ennyi vizet egy helyen még soha nem látott.

– Hangvezérlésű – magyarázta Áron, és beleugrott a medencébe.

– Indítsd a haladó programot! – adta ki az utasítást, mire a víz áramlani kezdett a fiú mellkasa felé, Áron pedig kénytelen volt úszni, hogy a víz ne csapja

a falnak. Látszólag hatalmas energiát fektetett abba, hogy egy helyben maradjon.

– Olyan, mint egy futópad! – lelkesedett Anikó.

– Pontosan! – zihálta Áron, majd leállította a programot.

Amikor kiszállt, egy tárolóból egy övet és két, karra csatolható eszközt hozott elő.

– Tedd ezeket magadra, amíg nem vagy magabiztos, akkor nem sülyedsz el! Én is ezekkel tanultam – magyarázta. – Ha bent vagy, kérd a tanulóprogramot, az nagyon laza. Egy monitoron majd folyamatosan infókat kapsz, hogyan mozogj, meg mit csinálj – mondta, és felsegítette a lányra az eszközöket. Dani takarásban állt, így nem láthatta, ahogy Áron az ujjával finoman végigsimított Anikó karján, amikor a feltette rá a karpántokat. A lány nem is reagált rá, azt hitte, véletlen volt, minden figyelmét lekötötte a medence.

Óvatosan a vízbe ugrott, ahogyan a strandon tanulta, és elindította a programot. Áronnak igaza volt, ezekkel a beállításokkal tényleg egyszerűnek tűnt az egész. Sokkal könnyebbnek, mint a szimulációban.

Amíg Anikó a medencében gyakorolt, Áron félrevonta Danit. Pólókat is hozott, mivel a medencéhez aznap már láthatóan nem férhettek hozzá. Miután felöltöztek, Dani kezébe adott egy valódi kettlebellt. A súlyzók mögött húzódozó tükrök előtt megmutatta

neki, hogyan vegye fel a földről a súlyt, miként álljon vele, illetve mire figyeljen, amikor beállítja a tartását.

– Miért? – kérdezte Dani, amikor pihenőt tartottak.

– Mondtam nektek. Most már bajtársak vagyunk. Egy szakasz annyira erős, mint a leggyengébb katonája – felelte Áron a betanult szöveget.

– Nem az – rázta a fejét a fiú, de nem találta a szavakat.

– Miért barátkozom? – kérdezett vissza Áron.

– Miért velünk?

– Érdekesnek tűntetek. Ennyi – vont a vállát.

Áron jó tanárnak bizonyult. Dani észre sem vette, hogy rohant az idő. Anikó kiabálására kapta csak fel a fejét.

– Karúszó nélkül is megy! – nevetett boldogan a lány.

Hullafáradtan dőltek hátra az önjáróban, amikor hazaindultak. Mégis teljesen kisimultak voltak, és hosszú ideje először mosolyogtak. Áron egész délután szórakoztatta őket, odafigyelt rájuk, igazi házigazdaként viselkedett.

Anikó szállt ki először a kollégiumnál, hogy még időben beérjen.

– Jó lenne, ha máskor is átjönnétek még – mondta Áron Daninak, amikor kettesben maradtak. – Feldobtátok az üres házat.

– Nem tanultunk. Bepótoljuk – felelte biztatóan a másik.

– Gyertek bármikor! Még nem is láttátok a ház többi részét – lelkesedett Áron, majd óvatosabb hangon folytatta. – Figyelj, ha nem akarod, nem kell válaszolni, de nagyon durva volt a tudósoknál?

Dani egy pillanatra leblokkolt. Gyanakodva kezdte mérgetni Áront, de a fiú arcán nem látott mást, mint ártatlan kíváncsiságot. Talán egész nap ezen rágódott, csak eddig nem merte felhozni, nehogy elrontsa a délutánjukat. Dani végül nagy levegőt vett, megpróbálta összeszedni magát, de aztán meglátta az önjáró utastéri kameráját. Elvileg csak vészhelyzetben működött, de a fiú rég nem bízott már az ilyesmiben.

– Túléltek – felelte végül, és alig láthatóan a mutatóujjával a kamera felé bökött. Áron először nem értette, mire céloz.

– Ki van kapcsolva – mondta csodálkozva, amikor meglátta a kamerát. – Nem sok beleszólásotok van abba, hogy a hírekben legyetek, igaz? – tapintott aztán a lényegre.

– Minden rendben – suttogta bátoratlanul Dani, és érezte, hogy görcsölni kezd a gyomra.

Áron arca most először komorult el, mint aki, ha lassan is, de kezdi megérteni a másik viselkedését.

– Majd holnap beszélünk, van egy ötletem. Délután gyertek át megint! – kiáltott Dani után, amikor a fiú kiszállt az autóból.

Dani nem tudta, mit mondjon. Jobb lett volna veszélyes kérdések nélkül barátkozni.

VII.

A reklámok nemcsak az érdeklődési körhöz igazodnak, hanem az anyagi lehetőségekhez is. Egy peremlakó a reklámok alapján soha nem jön rá, mennyivel rosszabbul él a belső területeken lévőknél. Ahogyan az átlagos belső polgárok sem jönnek rá soha, mennyivel rosszabbul élnek a felső tízezernél.

Ezzel elkerülhető, hogy több társadalmi szinten összekapcsolódó lázadás jöjjön létre.

(Részlet Az online reklámok új generációja című előadásból. A jegyzet a kommunikáció- és médiatudomány szak kormányzati médiatanácsos szakirányán tanuló hallgatóknak készült)

Anikó és Dani egymásnak dőlve ültek az iskola folyosóján. Alig bírtak reggel felkelni, már iskolába menni is komoly feladat volt, azt pedig el sem tudták képzelni, hogyan fogják összeszedni magukat a harmadik órára, amikor a harcművészet lesz.

– Fáj – közölte a fiú. – Mindenhol.

– Nagyon – felelte a lány. Ráadásul ő előző nap három edzést is lenyomott a reggeli futással együtt. Aznap reggel is felkelt, hogy a futópadra álljon, de már az első mozdulat után tudta, hogy ki kell hagynia. Nemhogy a kollégium edzőtermébe, de a villamoshoz is alig bírt lemenni.

Áron a szokott jókedvével állt meg előttük.

– Izomláz?

– Hagyjál! – nyöszörgött Anikó.

– Hoztam nektek valamit – felelte lelkesen a fiú, és egy-egy szeletet nyújtott nekik. – Ilyet nem osztanak a suliban, de a boltokban sem. Amikor edzeni kezdtem a katonákkal, anya minden hét elején felszerelt vele. Nem tudom, a többiek hogyan éltek túl, nekem nagyon sokat segített.

– Mi ez? – kérdezte Dani.

– Kicsit meggyorsítja a folyamatokat. Ezt használják az élsportolók. Harcművre semmi bajotok sem lesz, ha most megeszitek.

Bátortalanul nyúltak érte, de valójában bármit elfogadtak volna, ha azt hallják, hogy segít. Dani nagy levegőt vett, mint aki felkészül egy újabb szörnyű ízre, és beleharapott a szeletbe.

– Finom – lepődött meg, ahogy rágni kezdte.

– Mi ez az íz? – kérdezte döbbenten Anikó.

– Vanília. De nem az az aroma, amit az édesített

szeletekbe tesznek. Igazi Bourbon vanília – magyarázta elégedetten Áron.

Hamar befalták a maradékot, és ahogy a fiú megjósolta, a harcművészeti órára mintha kicserélték volna őket. Az osztálytársaik, akik kevesebbet edzettek előző nap, csak nagy nehezen tudták végrehajtani Acél őrnagy gyakorlatait. Hozzájuk képest Anikó és Dani egészen ügyesnek tűnt. Az óra első fele nem nagyon különbözött az erőnlétitől. Bemelegítés, futás, fekvőtámasz, felülés.

– Azt mondják a mesterek, a harcművészetet bármilyen erőnléttel el lehet kezdeni. Én viszont azt mondom, amíg csak bőr van a csontjaikon, nem álunk neki – nevetett a saját bölcsességén a katona.

Az óra második felében aztán mégis leültette őket oda, ahol előző nap Áronnal tartott bemutatót.

– Dániel, jöjjön ki! – szólította meg a fiút, aki a döbbenettől mozdulatlan maradt.

– Ha hívom, gondolkodás nélkül pattan, megértette? – dörrent rá a férfi.

– Igenis, uram! – motyogta bátortalanul Dani, és feltápaszkodott.

Emlékezve Áron eséseire, rettegett. De nem csak ő. Az osztálytársai egy emberként aggódtak, mi fog történni. Azt persze kárörvendve várták, mit csinál a tanár Danival, de a múltkori óra óta nem éreztek

garanciát rá, hogy pár perc múlva nem közülük kerül-e valaki a fiú helyére a tanárral szemben.

– Üssön meg a mellkasomon! – utasította Acél Danit.

Dani tudta, hogy most tényleg ütnie kell. Áron előző nap hezitálás nélkül, teljes erőből nekiment a férfinak, mégsem rúgták ki az iskolából. Összeszedte a bátorságát, ökölbe szorította a kezét, és a tanár mellkasába boksztolt.

Várta, hogy a férfi félreugrik, ő pedig a földhöz csapódik. Ehelyett viszont, mintha falba ütötte volna a kezét. Éles fájdalom járta át a csuklóját.

– Úgy látom, még ütni sem képesek rendesen – közölte lemondóan az örnagy, aki meg sem moccant. Dani ökle tényleg úgy csattant az izmos testén, mint ha az betonból lenne.

– Már ahogy nekikezdett, láttam, hogy soha nem ütött meg senkit. Igazam van?

– Fáj – nyöszörgött Dani.

– Ne nyafogjon, majd elmúlik!

Danit hamar a helyére küldte, és amíg a fiú a csuklóját dörzsölve visszaült, Barbarát hívta ki a helyére. A lány halálra váltan lépett a férfi elé, de a tanár ezúttal taktikát váltott. Bemutatta, hogyan kell helyesen ütni, honnan indítsák a mozdulatot, hogyan tartsák a csuklót, és hogyan hajlítsák úgy az ujjukat, hogy elkerüljék a sérülést. Ezután párba álltak, majd

minden pár kapott egy hatalmas, párnázott pajzsot. A párok egyik tagja a pajzsot fogta, a másik pedig az előbb tanult módon a párnába boksztolt. Danihoz Áron szaladt oda, hogy a még mindig fájdalmakkal küzdő fiú partnere legyen.

– A jobb kezeddal csak játszd el az ütést, ne sérülj le jobban! Holnapra elmúlik, csak egy kis zúzódás. A ballal se üss teljes erőből egyelőre, jobb, ha nem erőlködsz!

– Tudni fogja. Csalok.

– Csak csináld! – mondta Áron, és Dani elé tartotta a pajzsot.

Minden ütésnél, amit a fiú az erejét visszafogva bevitt, Áron dobbantott a lábával. Így olyan volt, mint ha Dani tényleg rendesen megütötte volna a párnát.

Anikó folyamatosan figyelte őket. Nagyon szeretett volna odarohanni, megölelni a barátját, megnézni a fájós csuklóját, de nem lehetett. Tudta, hogy csak ártana vele. A tehetetlenségtől iszonyúan kínlódott. Viszont amikor látta, hogy Áron átmeneti megoldást talált rá, hogy törődjön a fiúval, megnyugodott valamennyire. Azon az órán teljesen a bizalmába fogadta az új osztálytársát.

A délutánt újra Áronnál töltötték. A fiú rutinosan kötött fáslit Dani csuklójára, majd úgy döntöttek, aznap inkább hanyagolják az edzést.

– Egyébként sem ártana elkezdenünk tanulni, hogy behozzuk a lemaradásodat – bólogatott fontoskodva Anikó.

– Ráér még, nem? – kérdezte fintorogva Áron.

– Késésben – értett egyet a barátnőjével Dani, mire Áron megadóan feltartotta a kezét, majd mutatni kezdte az utat a ház többi része felé. A nappaliba mentek a szuterén helyett, de ez a helyiség egészen elütött azoktól, amiket eddig láttak. A modern berendezések diszkréten bújtak meg a huszadik század eleji bútorok mögött, így az egész szoba hangulata leginkább egy történelemórán látott nemesi szalont idézett. Az egyik falon széles könyvespolc húzódott régi kiadványokkal, vele szemben vitrinekben állt a porcelán. A hatalmas ablakokon át beömlött a napfény, de valahonnan egy légkondicionáló jóleső, hűvös levegőt fújt. A helyiség közepét üresen hagyták, a tágas térben csak egy szőnyeg feküdt, körben pedig kényelmes foteleket helyeztek el. Áron az egyik sarokban lévő kártyaasztalhoz invitálta a vendégeit, amit körbe tudtak ülni a párnázott székeken.

Hamar kiderült, hogy Dani nem igazán tudja elmagyarázni a környezetvédelmi anyagot. Hiába volt

az egész a kisujjában, a megfelelő szavakat nehezen találta meg úgy, hogy a másik fiú is megértse. Anikó észrevétlenül vette át az irányítást. Eleinte csak tolmácsolta Dani gondolatait Áronnak, majd hamarosan egyedül magyarázott tovább. Dani látva, hogy megszabadult a tanítás terhétől, átült az egyik kényelmes fotelba, és hosszan bámulta az aranymin-tás tapétát.

– Munkaállomás. Szabad? – szólalt meg hirtelen.

– Persze, mindjárt odaadom – pattant fel Áron, és kiszaladt a nappaliból.

– Minden oké? – kérdezte Anikó a barátját.

– Akarok adni. Áronnak – felelte a fiú, és visszarevedt a tapétára.

Amint megkapta a munkaállomást, Dani teljesen kizárta a többieket. Egy dohányzóasztalra téve beállította a képernyőt a szokott méretre, és a billentyűzet helyett a rajzfelületre váltott.

Nem dolgozott hosszan, mire nekilátott, a fejében már minden készen állt, csak le kellett rajzolni. Amikor befejezte, először csak a lányt hívta oda.

– Min dolgozol? – kérdezte a kártyaasztal mellől Áron.

– Nincs kész. Színek. Anikó! – közölte Dani, majd várakozón a barátnőjére nézett.

– Ezt nem fogom tudni most megcsinálni, ne haragudj! Mindjárt mennünk kell! De este meglátom,

lesz-e rá időm, és akkor holnap odaadjuk, rendben? – magyarázta kedvesen a lány. Ahogy nézte az új rajzot, hirtelen újra nagyon hiányozni kezdett neki a közös alkotás. Rájött, hogy korábban sem azt szerette az egészben, hogy ő maga színezhessen, hanem a közös alkotás örömét. És rájött arra is, miért kezdte el vonzónak találni Danit. Amikor a fiú rajzolt, egészen átalakultak a vonásai. Szépnek találta, vonzónak, a legszívesebben azonnal megcsókolta volna. Persze ilyenkor nem lehetett zavarni, úgyhogy elraktározta a fejében a látványt egy későbbi időpontra.

Anikó lelkesedése kitartott hazáig, és a kollégium közös helyiségébe vonulva befejezte a színezést. Dani már hajnalban felébredt az izgalomtól, és boldogan nyitotta meg a levelet, amiben ott várta a kész mű. Elégedetten látta, hogy a lány is kitett magáért, egészen különleges színvilága lett a képnek.

Áronnak azonban csak délután adták oda az ajándékot, amikor újra a nappaliban ültek.

– Ez elképesztő! – mondta őszinte döbbenettel a fiú, amikor meglátta a rajzot. – Ezt ketten csináltátok?

– Így ismertük meg egymást – magyarázta Anikó. – Közös rajzoltunk.

– Ez hihetetlen! – folytatta a csodálkozást Áron.

A kép egy ismeretlen bolygó felszínét ábrázolta. Az egzotikus, éjszakai tájon a kékeszöld színben pompázó növények között egy kisebb tó vize visszatükrözte az égboltot. Három hold ragyogott az égen, szabályos háromszög formában. Mindhárom világított, de más-más színárnyalatban: az egyik kissé vörös volt, a másik lilás, a harmadik pedig ezüst.

– Három hold. Így ültünk. Tegnap. Asztalnál – magyarázta Dani.

– Meg sem beszéltétek, és mégis ilyen tudtok együtt csinálni?

– Jobbat is.

– Hogy érted? – ámult Áron.

– Történetek. Képregények.

– De már régen nem rajzoltunk olyat – szomorodott el egy pillanatra Anikó.

– Nincs ötletek?

– Van. Mindegy. Hagyjuk! – legyintett Dani is.

Áron félrerakta az ajándékát, és körbekémlelt a nappaliban.

– Van egy szobánk, ahová én be sem mehettem tizennégy éves koromig – mondta végül, és már vezetett is a többieket. A félreeső helyiség ajtaja fának

tűnt, de egy elég komoly szkennert volt mellette a falban. Miután azonosította Áron hangját, arcát és ujjlenyomatát, az ajtó kinyílt, és kiderült, hogy belül vastag, fémes anyag borítja.

Amikor beléptek, a szobában szokatlanul hideg fogadta őket. Nem voltak ablakai, minden fényforrás mesterséges volt. Csak egy asztal és négy szék volt közepén, a falak a barna festéket leszámítva csupaszon álltak.

– Mi ez, valami kihallgatószoja? – kérdezte Anikó, amikor beléptek.

– Ellenkezőleg – nevetett Áron, és gyorsan becsukta maguk mögött az ajtót.

Hirtelen nagyon szűknek tűnt a tér, és a két vendégben rossz érzések kezdtek kavarogni.

– A szoba falait különleges ötvözet borítja – magyarázta Áron. – A lámpán kívül nincs bent semmilyen technika, a falakon pedig nem hatol át semmilyen letapogató. Sem a hőkamerák, sem a lehallgatók. Nincs téroró sem, senki nem érhet el benneteket. A belénk ültetett nyomkövető jelét viszont egy, az ajtóba épített berendezés a folyosóra tükrözi.

– Miért van ilyen szobátok?

– Anya és apa gyakran beszélgetnek államtitkokról, sőt, van, hogy az egész Környezetvédelmi Uniót érintő dolgokról. Ezek nem szivároghatnak ki, ezért építették ezt a szobát. Itt biztonságban vagytok ti

is. Bármiről beszélgethetünk. Soha, senki nem fogja megtudni.

– Kockázatos – mondta Dani, bár nagyon szerette volna elhinni, hogy létezik ilyen hely a világban.

– Nem, dehogy. Például itt elmondhatom, hogy a szüleim teljesen biztonságban vannak külföldön. Teljesen mindegy, hol vannak, Franciaországban, Németországban, Angliában, mondhatnám akár melyik nyugat-európai államot. Náluk közel sincs akkora vízhiány, mint nálunk. Sőt, rendszeresen kapunk tőlük segélyszállítmányokat. Ez azonban például a peremig soha nem jut el. Ahogyan az élel-
adomány sem. Az, hogy ott minden rosszabb, csak a kormány állítja. A perem lakói viszont nálunk is sokkal rosszabb minőségű szeleket kapnak, de nem azért, mert nem telik rá az államnak. Hanem mert így az ott lakók sokkal gyengébbek, kisebb a lázadás esélye. Mondanom sem kell, hogy Nyugaton perem sincs. De nem azért, mert olyan sok a szegény. Ellenkezőleg. Rég felszámolták a nélkülözést. Egyáltalán nem olyan egységes a Környezetvédelmi Unió, mint amilyennek a hírekben látjátok. Azt is tudom, hogy az állam titokban androidhadsereget gyárt, és katonákat képez ki, ugyanis a lepárlók nem oldottak meg semmit. Azzal, hogy kiveszik a levegőből a maradék nedvességet, csak még szárazabbá teszik a Földet. Hamarosan olyan vízhiány lesz

Magyarországon, amelyet még nem látott Európa, és akkor kell majd az erő, hogy visszatartsák a peremet – mondta Áron. – Látjátok? Nem hallotta senki. Nem jöttek értünk a rendőrök. Biztonságban vagyunk.

– Amit mondtál. Igaz? – kérdezte Dani.

– Sajnos igen.

– Akkor valójában nem megmentettük az országot, hanem segítettünk tovább rombolni – suttogta összetörten Anikó.

– Nem a ti hibátok. A kormány az első perctől tudta, hogy ez lesz. Nyugat-Európában már rég bezúzták a sajátjaikat, pont azért, hogy ezt elkerüljék.

– Tönkre kell tenni az összes lepárlót, és elmondani mindenkinek az igazat! – fakadt ki a lány.

– Ehhez viszont emberek kellenek.

– Üzenni! Hogy?

– Szerintem kezdetnek nem lenne rossz egy képregény – vigyorgott Áron.

– Egyből lebuknánk vele – horgasztotta le a fejét Anikó.

– Ezzel a háromholdas képpel adatok egy ötletet – lelkesedett tovább a fiú.

Az ötlet nem volt bonyolult. Anikó és Dani kalandjainak a megrajzolása, kiegészítve azzal, amit Áron tudott a szülei révén. De az egész átültetve egy másik világba, mintha csak sci-fi volna. Egy távoli bolygón játszódna, a szereplők is idegen lények

lehetnének, a saját valóságuk épphogy megjelenne a kitalált környezetben. Arra pont elég lenne, hogy a hatalom tekintetét elterelje, viszont azok, akik vágnak rá, hogy megtudják az igazat, ki tudná hámozni a képregényből a mögöttes tartalmat.

– És van egy gépünk, amivel úgy tudok tartalmat feltölteni, hogy soha nem nyomozzák le – fejezte be büszkén Áron.

Anikó és Dani hezitáltak. A lány tartott tőle, hogy a barátja meghátrál a kockázat miatt, de aztán észrevette, hogy a fiúnak már jár az agya. Látszott rajta, hogy felvillanyozta a lehetőség, hogy szabadon rajzolhat. Végre kiadhatná magából a történetet, ami már hetek óta feszíti, és közben a bolygóit sem kellene teljesen elengednie.

– Megér egy próbát, nem? – kérdezte óvatosan Anikó.

– Meg – bólintott Dani.

VIII.

A városközi autóutakat szinte soha nem ellenőrzik. A peremen ugyanis nem lehet autót kapni, a lakók legfeljebb a régi buszokat, vagy ahol még működik, a villamosokat használhatják.

Nem is feltételezik, hogy valaki önjárót tud szerezni a peremen. Ha egy kis csapat át tudna jutni a központba, az autóban lakva napokig mozoghatna észrevétlenül.

(Részlet a lázadók tervéből. A szöveget egy fegyvercsempész farzsebében találták, akit Szeged és Budapest között fogtak el)

Zoli minden megtakarítását a szökésre költötte. A rögeszméjévé vált a lázadók keresése, de az okát sem magának, sem Sforza Katalinnak nem tudta megmagyarázni.

– Miért nem keresel egy rendes nőt magad mellé? Jó állásod van, magas fizetésed, megbecsülnek, néhány év, és akár főkapitány is lehetsz. Akár még politikus is. Minek pazarolod az energiádat erre

a halálra ítélt bandára? – kérdezte tőle komolyan a nő, amikor Zoli előadta a kérését.

– Amióta hazaköltöztem, nem találok a helyem – felelte őszintén a férfi. – Azt hittem, ha végre felvehetem az egyenruhát, és tiszta ágyban alhatok, értelmet nyerek a peremen töltött évek. De most pont az ellenkezőjét látom. Itt minden idegennynek tűnik. Amikor a legutóbb a peremre hívtak, úgy éreztem magam, mint aki hazalátogat.

– Terápiára kellene menned, Zoli – mosolygott a nő.

– Ebben a rohadt kerületben a te szobád az egyetlen, ami nincs bepoloskázva – horgasztotta le a fejét a kapitány. – Még a saját unokaöcsémmel sem lehetek őszinte. Úgy néz rám, mintha elárultam volna. Fogalma sincs, hogy az, amit nyűgnek érez, a kamerák, a lehallgatott beszélgetései, a nyilvánosság, mind annak az ára, hogy a lánnal életben maradhattak.

– Hogy érted? – vont a szemöldökét Katalin. – Ígérem, nem adom el senkinek az információt – tette a szívére a kezét, amikor Zoli gyanakodva nézett rá.

– Eredetileg meg akarták ölni őket. Annyian meghaltak abban a pár hétben, nem lett volna nehéz még két gyerek nevét a veszteségek közé írni. Akkor azt mondtam, ha ők meghalnak, akkor löjjenek agyon engem is.

- Hogyhogy nem végeztek ki mindannyiótokat?
- Egyre kevesebb a jó katona. Az újak lojálisak, de nem gondolkodnak. A régiek gondolkodnak, de fellázadnak.
- És te olyat nem tennél semmiképp, igaz? – nevetett a nő. Zoli csak legyintett.

Sforza Katalin furgonjának nem volt diplomatarendszáma, sem egyéb megkülönböztető jele, de ha meglátták a peremhatárokon a fekete kocsit, soha nem állították meg. A nagy autóra azért volt szüksége a hivatalos változat szerint, mert állandóan maga mellett tartotta a személyes tárgyait és a testőreit. Valójában az ülések alatt kialakítottak két üreget. Ezekben, ha összehúzta magát, elfért egy-egy ember vagy néhány lőfegyver, élelem, gyógyszer vagy más csempészárú. Zoli most egy ilyen üregben utazott, a másikban pedig a szerény csomagja kapott helyet. A férfinak eszébe sem jutott engedélyt kérni a beépülésre a főkapitánytól vagy bárki mástól, már maga a felvetés is az állásába kerülhetett volna. Így viszont semmilyen támogatásra nem számíthatott. Ha bajba kerül, nem kap erősítést, ha elfogják, nem mentik meg.

Egyetlen hét állt a rendelkezésére, ennyi szabadságot tudott kivenni egyszerre, ezalatt kellett elegendő

információt szereznie. Fogalma sem volt, Kata hogyan tüntette el a nyomait a rendőrség elől, és hogyan oldotta meg, hogy ne tűnjön fel senkinek a hiánya. A nőnek is megvoltak a maga eszközei és kapcsolatai, de jobb volt ezeket nem firtatni. Tovább tartott az út, mint Zoli hitte. Az alku szerint nemcsak kidobták a peremen, mint másokat, hanem egyenesen abba a városba vitték, ahol a legutolsó hírek szerint az ellenállás vezetői táborot vertek. Egy hét múlva ugyanitt veszik majd fel. Az egy hét alatt Zoli semmilyen módon nem léphetett kapcsolatba a nővel, az egyetlen reménye az volt, hogy mindketten ott lesznek a megadott helyen és időben.

– Az országban vagyunk még? – ropogtatta a csontjait Zoli, amikor kikászálódott.

– Alig egy órát töltöttél bent – csodálkozott Kata.

– Legalább háromnak tűnt.

– Még mindig túl csinos az arcod – közölte a nő, ahogy a Zoli által felvett, programozható álarcot vizsgálta. – De most már ne változtass, valamelyik helyi kiskirály kamerája már biztosan észrevett, gyanús lenne!

– Jelent valami védelmet, hogy te hoztál?

– Ebben a körzetben nincs hatalmam. Sok szerencsét! – sóhajtott Katalin, és visszaült a kocsiba. Egy perccel később már nem is látszott a furgon.

Zoli az arcát tapogatta. Ő nem érezte túl csinosnak.

Eredetileg mást állított be magának, de a nő szerint az túl jóképű volt, feltűnést keltett volna vele. Tettek rá még néhány heget, egyhetes borostát és táskásabb szemeket. A ruháit is mind szakadtabbra cserélték. A férfi évek óta nem hagyta el Budapestet, az idegen város peremterületén mégis otthonosan érezte magát. Ugyanazok a betonházak néztek vissza rá, mint otthon. Kata előzőleg annyi helyismerettel látta el, amennyivel csak tudta. Kecskemét valaha erős, közkedvelt városnak számított. Az ország közepén fekvő helytől elérhető távolságban volt a főváros vagy Szeged, de a nyugati és a keleti régiók is. Központja állítólag még mindig sokat megőrzött ebből a régi erőből, illetve a városszéli önjárágyár is sokaknak adott munkát. Zolit azonban ez érdekelte a legkevésbé. Amit ő keresett, azt az információk szerint a Széchenyivárosnak nevezett egykori lakótelepen találhatta meg. Jól jött volna egy pontos cím vagy legalább egy utca a panelházak sűrűjében, de ilyesmivel Kata nem szolgálhatott. Innentől magára maradt.

Áron azt hitte, a képregény első része egy, de legfeljebb három nap alatt elkészül majd. A legutóbb egészen lenyűgözte, milyen gyorsan megrajzolták

a képet, azt gondolta, hogy a párosnak minden ilyen könnyedén megy majd.

– Történet. Koncepció. Idő – hadarta türelmetlenül Dani, amikor rákérdezett a titokszobában.

– Bármilyen módon otthon is tudnánk dolgozni – magyarázta higgadtan Anikó. – De ezt csak nálad, kizárólag ebben a szobában tudjuk összehozni. És mivel nem a magunk szórakoztatása a cél, alaposan ki kell találnunk minden részletet.

– Nem értem. Lerajzolatok, ami történt veletek, csak ufókkal, nem? – értetlenkedett még mindig Áron. Daninak feltűnt, hogy a hangja mintha élesebb lenne, mint egyébként.

– Elkapnak – közölte a házigazdával.

– Nagyon sok szempontot figyelembe kell vennünk – mondta sóhajtva a lány. – Az információ, amit át szeretnénk adni, egy másik történetbe lesz beleágyazva. Hitelesnek kell lennie, különben nem olvassa el senki, ráadásul az állam emberei is kiszúrnák, és akkor végünk van. Ezenkívül érdekesnek, befogadhatónak és szépnek is kell lennie.

– De még nem rajzolatok egy képkockát sem, és már három napja itt ülünk – panaszkodott Áron.

– Menj ki! – kérte váratlanul Dani. Egyáltalán nem volt bántó a hangja, a legtermészetesebben közölte.

– Ezt hogy érted? – hökkent meg a másik fiú.
 – Tér. Csend. Türelem.
 – Danival alapvetően ketten dolgozunk – sietett a segítségükre Anikó. – Ketten és csendben. Nagyon sokat jelent, hogy biztosítod nekünk a helyet, nélküled nem jutnánk sehová, és azokat a dolgokat, amiket meséltél, mind be fogjuk építeni a rajzokba. De ha azt akarjuk, hogy a sulis és a leckék mellett még ez is haladjon, akkor kettesben kell maradnunk a munkákkal.
 – És én addig mit csináljak?
 – Tanulj! – zárta rövidre Dani.
 Először úgy tűnt, Áron hazazavarja őket. De aztán nagy levegőt vett, és újra a barátságos mosolyával nézett rájuk.
 – Ahogy gondoljátok – mondta. – A nappaliban leszek, ha kellek!
 Amikor végre kettesben maradtak, a fiú és a lány végre hátradőlhettek kicsit.
 – Olyan, mintha megrendelésre dolgoznánk.
 – Nehéz. Elvárások.
 – De közben izgalmas is, nem?
 – Vannak ötleteim – bólintott Dani, és megnyitott egy mappát.
 – Észre sem vettem, hogy te már rajzoltál – hökkent meg Anikó.

– Áron. Sokat beszél. Közben – mosolygott a barátja.
 A képeken egyelőre főleg a világ alakult. A három hold megmaradt, mint fő jellegzetesség, halványan még a nappal játszódó rajzokon is látszottak. Az Áronnak készült képen lévő vízpart és a dzsungel is megjelent, de az csak a leendő főhős kedvenc helyeként szolgált. Néhány képkockával később kiderült, hogy egy hatalmas park része, amit nyüzsgő város vett körül.
 – Nahát, nő a főhős! – lelkesedett a lány.
 – Egyik – helyeselt a fiú.
 Dani rajzaitól Anikónak is rengeteg ötlete támadt, hosszan beszélgettek, csak akkor hagyták abba, amikor a lány látta, hogy a fiú már nagyon elfáradt.
 – Na, hogy haladtatok? – kérdezte óvatosan Áron, amikor kinyílt a titokszoba ajtaja.
 – Megbeszéltük a dolgainkat, és kibékültünk – közölte Anikó.
 Dani megdöbbsen, hogy a barátnője milyen természetesen hazudik, ha lehallgatókat sejt a közelben. Márpedig egy diplomata házaspár otthonában jobb volt az óvatosság. Áron egy pillanatra bambán meredt rájuk, lassabban estek le neki a dolgok, de szerencsére nem szólt el magát.
 – Hazavigyelek benneteket? – kérdezte.

– Én edzenék még, ha nem bánod. Maradt egy óráim a kimenőből – kérte a lány.

– Persze, menj csak! Dani, addig tanulunk? – kérdezte egykedvűen Áron. A másik fiú csüggedten bólintott.

Amikor Anikó eltűnt a szuterénben, Áron nem a környezetvédelmi anyagról akart beszélni.

– Jól kifáraszt, ha beszélned kell, igaz? – tért egyből a lényegre.

– Nagyon.

– Mit szólnál, ha most csak én beszélnék, te pedig figyelnél.

– Oké – vonta meg a vállát Dani.

– Szerintem iszonyú tehetséges vagy a rajzolásban.

– Anikó is.

– Igen ő is. De ő csak színez, nem?

– Nem csak.

– Úgy értem, te állsz elő az ötletekkel, te rajzolod elő, ilyesmi. Persze a csajod is elképesztően bánik a színekkkel, de a forma a te munkád. Csak gondolkodom, szólj közbe, ha hülyeséget beszélek – mondta fontoskodva Áron.

– Hülyeséget beszélsz – közölte Dani.

– Biztosan. De nem is ez a lényeg. Láthatóan többre lennél hivatott néhány bolygós képnél. Szerintem rajzolni kellene tanulnod! Hogy fejlődj.

– Idő.

– Mármint egyetemen.

– Környezetvédelmi.

– Pont ezt mondom. Hogy szerintem simán bekerülnél rajz szakra vagy nem tudom, minek hívjákra.

– Anikó.

– Gondolod, akkor kevésbé szeretne? – nevetett Áron. – Ha tényleg így van, akkor nem ő az igazi, nem?

Dani válaszolni akart, frappánsan visszavágni, meghazudtolni a másikat, de mire elkezdte megtalálni a megfelelő szavakat, Áron már felállt az asztaltól.

– Ne is válaszolj semmit! De szerintem gondold át! Elég unalmas lehet egy magadfajta okos srácnak, hogy már ki van kövezve az útja a következő évekre – mondta, és a szokott lazasággal nevetett a végén. – Megyek, megnézem Anikót, hogy boldogul. Jössz?

– Később – mondta leplezetlen szomorúsággal Dani. Árulónak érezte magát, amiért nem védte meg jobban a barátnőjét, de közben egyre zakatoltak a fejében a művészeti pályáról hallott gondolatok is.

Amikor Áron belépett, Anikót épp a medencében találta.

– Rengeteget fejlődött az elmúlt héten – dicsérte meg a fiút.

– Négy nap alatt ez a hetedik edzésem – fújta ki magát a lány, miután a medence szélére ült.

– Soha senkit nem láttam, akinél ilyen gyorsan hatottak a szeletek, mint nálad. Még a katonai sulis

osztálytársaim sem haladtak ilyen ütemben. Azért vigyázz, nehogy megártson! Hétvégén pihenj, hagyd regenerálódni a testedet kicsit!

- Ha te mondd – felelte szomorúan Anikó.
- De tényleg, látszik, hogy izmosodsz.
- Komolyan? – örült meg neki a lány, és feszíteni kezdte a vékony karját, hogy látványosabb legyen.
- Dani is biztosan örül neki.
- Mit akarsz ezzel? – csattant fel hirtelen Anikó.
- Semmit. Jó csaj vagy, és Dani a pasid. Mégsem láttam egyszer sem, hogy hozzád ért volna néhány másodpercnél tovább. Ennyi – vont a vállát Áron.
- Ehhez semmi közöd. A mi kapcsolatunk különleges.
- Persze, tényleg nincs közöm hozzá. Csak mondtam. Ne haragudj! A régi sulimban máshogy ment. Ha egy osztálytársunk összejött valakivel, nem rajzolgattak volna, ha magukra maradnak egy titokszobában.
- Inkább nem akarom tudni – mondta sértődötten Anikó, és gyorsan maga köré tekerte a törölközőjét.
- A kínos csendet Dani törte meg, aki közben Áron után indult. Ahogy leért a lépcsőn, a még mindig vi-
zes Anikó a fiú elé lépett, és hevesen megcsókolta.
- Ezt miért? – kérdezte meglepetten Dani.

– Mert te vagy a pasim.

– Vizes – nézegette a ruháján keletkezett foltokat a fiú.

– Ugyan már, kint harminc fok van, megszárad, amint kiérünk! – kiabálta mérgesen a lány, és elviharzott az öltözőbe.

Dani hirtelen arra gondolt, amit Áron mondott az imént arról, hogy kiállná-e a kapcsolatuk, ha másik egyetemre mennének. Várta, hogy a sokkal tapasztaltabbnak tűnő másik fiú majd mond valamit, például hogy jobban oda kellene figyelnie a lányra, vagy hogy néha megcsókolhatná magától is, de Áron csendben maradt, amitől csak még rosszabb lett az egész.

Mire újra előkerült, Anikó már sokkal nyugodtabbnak tűnt. Pedig valójában büntudat gyötörte, amiért letámadta Danit a csókkal, csak hogy Áronnak bizonyítson valamit.

– Kicsit elfáradtam, nehéz napunk volt. Ha nem baj, én ma busszal mennék vissza a kollégiumba, szeretnék kicsit egyedül lenni.

– Jók vagyunk? – lépett oda hozzá Dani.

– Persze – mosolygott a lány, és megsimította az arcát. – Nincsen semmi baj. Pihend ki magad te is, holnap találkozunk!

– Téged hazavigyelek, Dani? – kérdezte Áron a másik fiút.

– Inkább busz. Kösz! Holnap.

Miután kikísérte őket a kapun, Áron visszament a nappaliba, és elnyúlt a fotelban, amiben Dani szokott pihenni. Hosszan nézte a tapétát, mintha a fiút utánozná, de amíg Dani ilyenkor láthatóan a gondolataiba mélyült, és a szemöldökét ráncolta, addig Áron arcáról semmit sem lehetett leolvasni. Némi ücsörgés után felkelt, és a titokszobába ment. Legálább egy órán át ki sem mozdult onnan.

IX.

A vidéki peremek ellenőrzése a helyi önkormányzatok feladata, de a felelős polgármesterek negyedéves jelentéssel tartoznak a honvédelmi miniszternek és a környezetvédelmi miniszternek. A fővárosi peremkerületek felügyelete a kerületi rendőrkapitányok dolga.

Mivel a budapesti perem a méretéből adódóan potenciálisan több veszélyt rejt a többinél, ezek a kerületek fokozott ellenőrzés alá esnek. A költségvetésből több pénz kell a számukra juttatni a beépülő ügynökök és a határt őrző androidok, drónok alkalmazására. Meg kell őrizni az egyes kerületek széttagoltságát, akár annak az árán is, hogy egyes erőszakosabb bandákat hagyunk megerősödni.

A vidéki peremeken a felügyelet lazább is lehet. Esetleges lázadások esetén viszont az országos rendőrfőkapitány, és ha szükséges, a honvédelmi miniszter és a környezetvédelmi miniszter is csapatokat küldhet, ha a helyi városvezetés indokoltnak látja.

(Részlet a peremek rendjének fenntartásáról szóló T/49872. számú törvénytervezet zárt ajtós vitájának írásos anyagából)

Ahogy a kecskeméti utcákat járta, Zolinak a legelső fedett akciója jutott az eszébe. Szinte kölyök volt még, csoda, hogy nem bukott le azonnal. Mindent meg kellett tanulnia, ami a peremen magától értendőnek számított. A kiképzésen persze tanulmányozta a szlenget, az öltözködést és a szokásokat, azonban amint terepre került, rá kellett jönnie, hogy csupa olyan általánosságot tanítottak neki, amik részleteiben minden, az utcákat uraló bandában eltérhetnek. Mivel ezúttal nem számíthatott külső segítségre, a zsákjában egyheti élelmet is magával vitt. Persze bemehetett volna akármelyik elosztóállomásra, hiszen a peremen az étel alanyi jogon és ingyenesen járt, azonban összeugrott a gyomra a gondolatra, hogy azokkal a csökkentett energiatartalmú szeletekkel mérgezze magát, amiket az ittenieknek adnak.

Az egyik legnagyobb problémát pont a termete jelentette: a jóltápláltsága messziről feltűnhetett bárkinnek. Korábban ebből nem akadt gondja, amikor a pesti bandák közé épült be, itt viszont újoncnak számított, ráadásul sokkal kisebb a terep is, a bandatagok ismerik egymást, és a helyiek tudják, ki kihez tartozik. Pillanatok alatt eljut majd a híre, hogy egy magányos harcos járja az utcákat.

Kétélű taktikát választott. Arra számított, hogy pár napon belül elfogja valamelyik helyi szövetség,

ott majd kidumálja magát, és így könnyedén eljut az ellenálláshoz. Régebben is hasonlóan úszta meg a nehéz helyzeteket. Viszont azt is tudta, hogy erre felé kevésbé ellenőrzik a perembeli tevékenységeket. Ha egy agresszívabb banda kezébe kerül, akár ki is végezhetik, mielőtt megszólalna.

Az első napján keveset haladt. Az előkészületek miatt csak későn értek Kecskemétre, alig maradt ideje. Amint eltűnt a furgon, szállás után nézett. Pesten azt tanulta, hogy a panellakások zöme megüresedett a negyvenes években. A peremlakók ritkán születtek, és korán haltak. Ha egy-egy járvány felütötte a fejét az országban, mindig a perembélieket látták el utoljára. Zoli számos borzalmat látott aktív ügynök korában, amikor neki titokban az állam oltást adott. Akkor fel sem vette a sok halált maga körül, de most az emléktől is megborzongott.

Megállt egy bezárt fodrászüzlet mellett, és kifújta magát. Összpontosítania kellett, nem engedhette meg magának, hogy a nosztalgia és az érzései összezavarják.

A tömbházakba meglepően könnyű volt bejutni. A csengők ugyan már rég nem működtek, de öt-hat

perc várakozás után mindig kijött valaki a lépcsőházakból, Zolinak csak annyit kellett tennie, hogy elkapja az ajtót. Egyáltalán nem tűnt kihátnak a környék.

Fiatal, kedves arcú lány jött ki könnyű léptekkel a kapun. Zoli döbbsen állt előtte. Elgyötört, beesett arcú emberekre számított, akik magukról is alig tudnak, nem értelemről csillogó szemekre. A lány alultáplált volt, ami nem csoda, de egyáltalán nem volt rossz a tartása.

– Kit keres? – kérdezte mosolyogva a férfit.

Zoli teljesen elámult, erre végképp nem számított.

– Kovácsékat – vágta rá automatikusan. Szinte minden tömbházban lakott egy Kovács család.

– Apuékat? – kerekedett el a lány szeme. – Honnan ismeri őket?

– Biztosan tévedtem, talán rossz címet kaphattam – vágta ki magát Zoli, és már hátat is fordított.

A következő próbálkozását több szerencse kísérte. Néhány utcával arrébb egy ház kapuján rossz volt a zár, így nem kellett senkire sem várnia. Könnyedén bejutott a lépcsőházba, és már elő is készítette egy illatosított kendőt, hogy a várható szagokat semlegesítse. Azonban nem volt rá szüksége.

A piros linóleummal fedett lépcsőkön minimális volt a por, a falakon alig akadt firkálás, a levegő pedig friss volt. Zoli egyelőre elraktározta a fejében

az információkat. Egyáltalán nem olyannak írták le a vidéki peremet, mint amit eddig tapasztalt.

Módszeresen megállt minden lakás ajtaja előtt. A lift úgysem működött, mindenképp sétálnia kellett. Csak remélni merte, hogy hamarabb talál üresedést, mint a tizedik emelet.

A kiszűrődő hangok alapján a legtöbb lakásban laktak. Volt, ahonnan valamilyen játék zaja hallatszott ki, de sokkal kevesebb helyről, mint Pesten. Viszont több helyről hallotta beszélgetések foszlányait és gyerekszívajt. Amikor a peremen élt, Zoli alig tudott egy-két gyerekes családról tömbönként, itt pedig már legalább hatot számolt össze. Egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy egyáltalán nem talál majd üres lakást. A negyediken azonban végre szerencsével járt.

Hosszan hallgatózott, de miután meggyőződött róla, hogy a lakás üres, elővette az álkulcskészletét. A zárat legalább huszonöt éve nem cserélték, néhány mozdulat után meg is adták magukat. A benti dohos levegő élesen elütött a lépcsőházétól. Zolit azonban megnyugtatta a szag, mert arra utalt, hogy valóban lakatlan helyre lépett be, és nem fogja a gazdája egy óra múlva meglepni. Ahogy becsukta maga mögött az ajtót, az előszobában megmaradt a lábnyoma a különös porban. Közelebb hajolt a padlóhoz, és ahogy az ujjával szétmorzsolt belőle egy kicsit, megállapította,

hogy ami a talpa alatt van, homok. A finom homokréteg mindent befedett a lakásban. A szoba koloniál szekrény sorát, a konyhaasztalt, az egykori hűtőt, a süttőt, az összes felületet. Lakatlanul állt az egész legalább húsz éve. Ha maradtak volna rovarok és rágcsálók a világon, a többi lakó már biztosan felfeszítette volna a lakás ajtaját, hogy kiirtsa a tanyát vert csótányokat.

Zoli a homok forrását kereste, és hamarosan meg is találta. Sietve távozhattak az előző lakók, az egyik ablak nyitva maradt. Biztos azon keresztül fújta be a szél a finom szemű, kunsági homokot. A lakás egyébként kényelmesnek tűnt, Pesten egy ilyen biztosan azonnal elfoglaltak volna. Két nagyobb szoba volt egymás mellett, és egy kisebb a konyha felől. Kipróbálta a villanyt, bízott benne, hogy itt is biztosítja az állam az ellátást éjfélig. Nem csalódott, minden kifogástalanul működött. Nem korszerűsítették a hálózatot vezetékek nélkülire, de legalább lehetett használni. A csapokat azonban hiába nyitogatta, csak azokban a lakásokban működött, ahol bejelentették a vízigényt. Szerencsére volt még nála három palackkal, azzal két napot átélhet, ha beosztja. Pont arra elég, hogy kitalálja, hogyan tovább.

Valamennyire letakarította a franciaágyat, és ledobált róla mindent. A felvert portól hosszan, elfojtva köhögött, próbálta nem felhívni magára a szomszédok figyelmét, de közben majd' megfulladt. Ahogy

újra kitisztult a levegő, egy párnát a kiürített zsákjába tömött, azt tette a feje alá. Épp, hogy végignyúlt, hogy átgondolja a következő lépést, amikor kopogtak az ajtón.

Valaki megláthatta a kémlelőnyílásokon át, vagy meghallotta a köhögését. A legjobb esetben csak egy szomszéd akarja kérdőre vonni. A legrosszabb esetben pedig már most, fáradtan neki kell állnia, hogy kidumálja magát. Egy percig úgy tett, mintha nem lenne otthon. Hátha elmennek. A kopogás öt másodpercenként ismétlődött. Minden ötödikben három határozott koppanás. Órák is állíthatott volna hozzá. Hamarosan hallotta, hogy a zárral matatnak. Ha neki fél perc volt kinyitni, másnak sem lesz nehezebb. Kézenfekvőnek tűnt az erkélyen át másik lakásba ugrani, de nem akart az ott lakókkal hadakozni. Esetleg az erkélyeken lemászva lejuthatna az utcára, és ha kevesen vannak a támadói, könnyedén lerázhatja őket. Kihajolt a korláton, a sötétben a távolságokat mérgette. Régen csinált már hasonlót.

– Hamarabb kapsz golyót a hátadba, mint hogy a másodikra érsz – szólalt meg mögötte egy érces férfihang. – Tedd a kezed a tarkódra, és lassan fordulj meg! Gondolom, tudod a szabályt. Egyetlen hirtelen mozdulat, és szitává lövünk – folytatta nyugodtan.

Zoli úgy tett, ahogy mondták neki. Egyelőre nem szólalt meg.

– Ki a fene vagy? – kérdezte a csapat vezetője. Hárman voltak, a másik kettő a vezér mögött állt. Erősek, tehát biztosan egy komoly bandához tartoztak, erről árulkodtak a fegyvereik is. A két hátsónak régebbi puskái voltak, de a sebhelyes arcú, ősz halántékú férfinak, aki megszólította, a legújabb pisztolyok egyike pihent a kezében.

– Csak szállást kerestem – próbálkozott óvatosan Zoli.

– Még egy hazugság, és szétlövöm a térded – felelte higgadtan a másik. – Jó erőben vagy, és rutinosan keresed a menekülési lehetőségeket. Ki küldött? A zsernyákok embere vagy, igaz? – kérdezte, és a biztonság kedvéért a pisztolyt Zoli térdére irányította. Ráadásul arra, ami nem fémből volt.

– Voltam az is – felelte a kapitány. Ismerte az ilyen bandavezéreket, mint az előtte álló. Ha hazudik, egészen biztosan lőni fog. Ha az igazat mondja, legalább egy kevés esélye marad rá, hogy a következő monda-tig jusson.

- Hol szolgáltál?
- Pesten.
- És most mit keresel itt? Lebuktál, és átvezényeltek?
- Magamtól szöktem ide. Csatlakozni szeretnék az ellenálláshoz.

– Azt bárki mondhatja. Mit hoztál magaddal, aminek a hasznát vehetnénk?

- Információt.
- Hallgatunk.

Zoli azonban itt megmakacsolta magát. Érezte, hogy felkeltette a másik férfi figyelmét, és minden azon múlt, hogy meg tudja-e tartani.

– Pontos adatokkal tudok szolgálni a rendőrség terveiről, és egy belső tiszttel is össze tudom kötni a vezért. De csak őt, személyesen.

– Csak az ellenállás helyét akarod megtudni. Amint odaviszlek, a jeladód értesíti a taktikai egységet, amely a közelben várakozik, és mindenkit kivégez.

- Vállalnod kell a kockázatot.
- Szerencsére nem kell – felelte az ősz halántékú, majd állított egyet a pisztolyán, és mellkason lőtte Zolit.

Bár Anikó eredetileg haza akart menni a hétvégén, de Áron meggyőzte, hogy inkább töltsék nála az időt. Amikor Dénes meghallotta, hogy nem akar hazamenni, nehezen egyezett bele. Már így is minden este arról faggatta, mi az az idegen hely, ahol a jeladója szerint a délutánokat tölti. Anikó anyja azonban a lánya

védelmére kelt, és emlékeztette a férjét, hogy a gyerekük elég nagy már ahhoz, hogy meg tudja ítélni, biztonságban van-e.

– Dani is mindig velem jön – közölte a lány végső érvként, mire az apja lemondóan bólintott. A férfi is érezte, hogy az egész már csak színjáték, Anikó az elmúlt hónapok alatt sokkal érettebbé vált, és akkor is azt tette volna, amit akar, ha Dénes ellenzi.

Dani viszont szerette volna, ha a saját szülei legalább egy kicsit ellenkeztek volna, amikor bejelentette, hogy csak esténként fog hazajárni a hétvégén is.

– Rajzolunk Áronnál – közölte.

– Nahát, ő az új fiú? – kérdezte az anyja a munkállomása mögül.

– Igen.

– Ő is rajzol? – tettett érdeklődést az apja is, miközben abba sem hagyta a gépelést.

– Nem.

– Lesz mit ennetek?

– Gazdag. Jobb szeletek. Medence. Saját kocsi. Kertész. Narancslé – sorolta Dani, csak hogy kibillentse végre a szüleit.

– Jól van, Dani, egyetek rendesen, és legyetek udvariasak! – felelte az anyja, és ezzel részükről az egész le volt rendezve.

Áronnál mindhárman úgy tettek, mintha a csütörtöki kínos jelenet nem történt volna meg. Amint

megérkeztek, szinte azonnal a titokszobába mentek.

– Akkor én nem is zavarok tovább, használjátok ki a napot! Beállítottam egy múlt századi vekkert a sarokban, délben csörögni fog, ne ijedjetez majd meg!

– Minek? – lepődött meg Dani.

– Ne dolgozzatok ájulásig! Ebédelni is kell valamikor! – nevetett Áron, és már ki is ment.

Anikó előző nap már elkezdte átrendezni a helyiséget. A földre pokrócokat terített, és a falhoz párnákat halmozott, ennek dőlve helyezkedett most el. Dani maradt az asztalnál. Úgy ültek, mint amikor az első képregényeiket rajzolták a fiú szobájában.

– Jó egy kicsit kettesben, nem? – kérdezte Anikó, mielőtt belekezdtek volna a munkába.

– Jó.

– Nincs kedved ideülni? – kérdezte Anikó. Dani hezitálás nélkül a pokróc szabadon hagyott részére ült. Két napja nem aludt rendesen, mindig azon gondolkodott, hogyan fogalmazza meg az érzéseit.

– Téged is nyomaszt valami, ugye? – nézett rá Anikó.

– Veled. Sok történés. Nehéz. Figyelni kell. Minden – kapott bele egyszerre több dologba is Dani.

– Mi lenne, ha most csak fognád a kezem?

Dani nem ellenkezett. Anikó volt az egyetlen, akitől nemcsak elfogadta az érintést, de vágyott is rá. Még szorosan át is ölelte. Amikor Anikó megcsókolta,

Dani nem húzódott el. Hirtelen nem zavarta sem a másik nyála, sem a szoros közelsége, sem a kényelmetlen testhelyzet, amit a földön kitekeredve fel kellett vennie. Örült, hogy a nehéz beszélgetést ilyen kellemes dolgokkal is ki lehet váltani. Amikor az óra megcsörrent, riadtan ugrottak szét. Még mindig a földön voltak, és egyáltalán nem haladtak a rajzolással. Valójában a munkaállomásokat sem kapcsolták be.

– Na, hogy álltok? – lépett be Áron, aztán meglátta őket a pokrócokon ülve. Dani keze a lány derekán pihent a póló alatt. – Na, végre úgy viselkedtek, mint egy pár! – mondta elismerően. – Gyertek, egyetek, de aztán jó lenne, ha dolgoznátok is! A szüleim szerdán hazajönnek, és addigra el kéne készülni valamennyivel a képregényből. Nem tudom, mikor tudjuk majd folytatni.

Amikor Zoli felébredt, azonnal a mellkasához kapott. Egy apró, piros duzzanat jelezte csak a helyet, ahol az altatólővedék eltalálta. Pont olyan, mint a szúnyogcsípés gyerekkorában, még viszketett is.

Ahogy felült, vallatókra, de legalábbis örökre számított, a helyiségben azonban nem tartózkodott más. Egy fényes, de hűvös szobában hagyták, az ágy, amiben feküdt, olyan kényelmes volt, hogy szinte

maradásra bírta, a pokróc, amivel betakarták, jólesően ölelte körbe. Rettenetesen bűdösnek érezte magát, de egy kisasztalon valaki egy csomag ruhát hagyott hátra, még üzenetet is írt hozzá:

Ha felöltözött, várom a tetőteraszon.

A cetlit kézzel írták, ami azonnal beindította Zoli agyát. A perembeliek közül már csak a legidősebbek tudtak kézzel írni, ilyen szépen pedig még kevesebben. A ruhák ránézésre jól szabott, elegáns darabok voltak, tapintásra az anyaguk is magas minőségről árulkodott.

Úgy döntött, vesz egy gyors zuhanyt, mielőtt a tiszta ruhákba bújik. Ahogy vetkőzött, eszébe jutott, hogy biztosan úgy kellett felhozni idáig, talán valaki megfoghatta a lábánál, amikor megemelte. Akkor viszont biztosan kiszúrták a fémből készült protézist, ami könnyen elárulhatta a kilétét. Ahogy ezen rágódott, hirtelen az arcához kapott, hogy ellenőrizze az állarcot, de a saját bőrét tapintotta helyette.

Egészen biztosan lebukott, és mégis életben van.

A környezetből ítélve az is lehet, hogy valamelyik magas rangú pártfogója hozta ki a peremről. Talán már nem is Kecskeméten van. De akkor miért nincs a hadbíróság cellájában? És mi ez a rejtélyes, asztalon hagyott üzenet?

A tusolás után sietve felöltözött, hogy minél hamarabb választ kapjon a kérdéseire. Meglepetésére az

összehajtogatott ruhák alatt az álarcot is megtalálta. Egyelőre zsebre rakta, sosem lehet tudni. Az éjjeli-szekrényen a táskája várta. Átkutatták, de mindent benne hagytak. Hálát adott, hogy fegyvertelenül és poloskák nélkül érkezett.

Eltalálták a méretét, a szűkített fazonú, sportosan elegáns ruhát mintha rá szabták volna. Úgy nézett ki, mint egy szabadnapos üzletember, aki kerti partira készül. A cipő először kissé szorította, de gyorsan benyomott néhány jól elrejtett gombot az oldalán, és az új beállításokkal már tökéletes volt. Bár a ruha tűnt a legkevésbé fontosnak az adott helyzetben, titkon remélte, hogy megtarthatja majd. Az egyenruháján kívül nem sok vállalható darab várta otthon a szekrényében.

Ahogy kilépett a szobából, egy hosszú folyosón találta magát. Kétoldalt végig számozott ajtók sorakoztak.

– Ez egy szálloda – motyogta maga elé.

Már a szoba ablakából is látta, hogy elég magasan van, kiugrani és megszökni nem lehetett. Ellenőrizte a liftet is, mindegyik előtt két-két tagbaszakadt ór állt. Nem látott náluk fegyvert, de az egyiknek felismerte a tetoválását a kézfejen. Régi kommandós, az ilyenek mindig van egy eldugott kés az ingujjában vagy az övében.

Egyedül a lépcső maradt a járható út, de a lefelé tartó fokokat is őrizték. Két ilyen exkommandós elég lett volna, hogy a tetőre kísérje. Valaki rengeteg energiát és pénzt ölt abba, hogy lenyűgözze a hatalmával.

A tetőteraszra érve azonnal elvakította a nap. A kezéből formált ellenzőt, és sűrűn pislogott, hogy lásson végre valamit. Öröket nem szűrt ki, de a négy emberből, aki várt rá, legalább három jártasnak tűnt a fegyverforgatásban. Az illet Zoli már a tartásukból meg tudta állapítani.

– Nézzen körbe, kapitány! – szólította meg a negyedik, a legmagasabb. Zoli szeme időközben megszokta a fényt, és alaposan szemügyre vette a férfit. A magas, szikár, őszes halántékú férfi háttal állt neki. A hőség ellenére kifogástalan öltönyt viselt. A rendőrtiszt egyelőre inkább nem szólalt meg.

– Nézzen csak szét alaposan, innen messzire ellátni!

Zoli körbenézett a tájon. Idegen, legfeljebb a középiskolai tanulmányaiból ismerős épületek. Városháza, rengeteg templom, a távolban a perem paneltömbjei. Még mindig Kecskeméten van, de már a központban.

– Ez a város a homokra épült – folytatta a férfi, és lassan megfordult. A horgas orra fölött örvénylő szempár szinte keresztülszúrta a kapitányt. – Homokra, ami most visszaveszi az uralmat. Van három

robotom csak arra, hogy naponta kétszer körbejárják a lakásomat, és mindent újra meg újra portalanítsanak.

– Várostörténetről akar velem beszélgetni? – próbálta meg felvenni a fonalat Zoli.

– A szálloda, aminek a tetején állunk, szintén a homokról kapta a nevét. Tudta, hogy közel száz éve épült? – hagyta figyelmen kívül a férfi a megjegyzést.

– Nem sokat tudok Kecskemétről – vallotta meg Zoli. – Önjárógyár, Cifrapalota, meg valami zenész – mondta, mire a másik gúnyosan horkantott.

– Fogadni mernék, hogy a saját városának viszont minden szegletét jól ismeri, kapitány.

– A legapróbb részletekig.

– De a vidékről fogalma sincs, még egy ekkora központról sem, mint ez itt.

– Ahogyan magáról sem – terelte el a szót Zoli. – Ön viszont láthatóan tudja, én ki vagyok.

– Nem nehéz, hiszen a hírekben ott feszített hetekig mint a jótevőnk.

– Az ellenállás fejét keresem – tért a lényegre a rendőr. Úgy döntött, nem megy bele a férfi játékába. Azzal estig sem jutna előbbre.

– Egyet megtalált.

– Nem gondoltam, hogy a központban kellene keresnem, egy hotel tetején.

– Sok mindenre nem gondolt, kapitány. Pedig, ha jól láttam, Sforza kisasszonnyal igen közeli barátok.

Rájöhetett volna már, hogy az ellenállás mögött is az üzletembert kell keresni, ahogyan a másik oldalon is.

– Azt hittem, többről szól – felelte Zoli csalódottan.

– A barátainak többről, igen – mutatott rá a másik három férfira az öltönyös. – Ők az igazi ellenállók. Én csak a pénzt adom. Számomra a leendő hatalomátvételük befektetés. Le is lökhetnének a tetőn, hiszen egy vagyok a pénzesek közül, akiket megvetnek. Talán a hotelben várakozó testőreimmel is végeznének, de aztán mitévők lennének? Ugyanolyan könnyedén szétmorzsolható, jelentéktelen szakadárokká válnának, mint az elődeik. Helyette összefogunk. Nekem ugyan egyre szűkül a mozgásterem, alulmaradtam egy hatalmi harcban, amit talán fel sem fogna, de azért vannak még kapcsolataim.

– És gondolom, nincs egyedül.

– Örülök, hogy kezd felzárkózni, kapitány. Vannak még hozzám hasonló, kiábrándult emberek szerte az országban. Nem is hinné, mennyien. Számos központunk van a vidéki városokban.

– Miért mondja el ezt nekem?

– Mert ön azért jött, hogy letartóztasson két tucat embert, és pontot tegyen az ügy végére. Én pedig jobbat ajánlok ennél.

– Ha jól sejtem, információkat akar a rendőrségről.

– Ahhoz maga túl kicsi hal a testületben, hogy nekem a hasznomra váljon – legyintett a férfi. Erre még

Zoli sem tudta megőrizni a hidegvérét, egy szemöldökrándulás elárulta a meglepetését. – Ne vegye zokon, de maga csak egy kapitány! Nekem miniszterek vannak a zsebemben. Van viszont valami, amit nem tudunk olyan könnyen megvásárolni.

– A központi kerületekben élők támogatását – mondta Zoli.

– Látom, jót tett a gondolkodásának a peremen töltött idő – engedett meg végre egy barátságos mosolyt a férfi. – Ha jól tudom, még öt napig marad a körünkben, mielőtt Sforza Katalin kimenekíti vendégszerető körünkből. Térjen addig vissza a peremre! Ismerje meg a barátaimat! Gondolja át az ajánlatomat! Ha úgy dönt, hogy csatlakozik, ők tudni fogják, mi a teendő. Ha mégsem vállalja, ígérem, nem esik bántódása. Hazamegy, és a teljes családja érdekében elfelejti az itt tett látogatását – közölte az ajánlatát, majd kezet nyújtott.

Zoli egy pillanatra hezitált, de az ösztönei azt sugták, a férfi nem csapja be. Egyébként sem volt más választása, mint elfogadni a feltételeket. Megszorította a férfi kezét. A másik tenyere olyan puha volt, mintha kesztyűt viselt volna.

X.

Az EKU egészségügyi szervezete egy emberként javasolta az Unió minden tagállamának, hogy a szeletek összeállításakor drasztikusan emeljék meg a D-vitamin-adagot. Az EKU polgárait ugyanis még nyáron is alig éri a napfény. A többségük minden idejét az otthonába zárkózva tölti, onnan dolgozik, ott keres szórakozást.

Az iskolákat látogatni köteles diákok sem kivételek: amint kicsengettek, rohannak haza, hogy feltegyék a pántot, és kizárják a külvilágot.

(Részlet a Kora délutáni hírpercek adásából)

Dani az idő megszállottjává vált. Az iskolában folyton a karóráját nézte, harcművön és erőnlétin pedig a tornaterem digitális falióráját leste.

Még tíz percet kell kibírni a földrajzórából.

Még hat percig fog kínozni Acél őrnagy.

Még húsz percig nevel hazaszeretetre Gondos alvezet.

Még harminckét percen át kell ülni Áron kocsi-jában.

Amint rajzolni kezdtek a titokszobában, a lelassult idő felpörgött, és Dani újra a karórájára kezdett pillantgatni.

Már csak másfél órán át készíthetik a képregényt.

Már csak hetven percig láthatja Anikót.

Már csak egyetlen csókra maradt idejük, mielőtt a lány visszamegy a kollégiumba.

Már csak annyi ereje van, hogy letusoljon, és elköszönjön a szüleitől.

Már be is ájult az ágyba.

A napok ijesztő sebességgel rohantak, úgy tűnt, a hétfőt szerda követi, és már el is érkezett a péntek, amikor újra bejelentette a szüleinek, hogy Áronnál tölti a hétvégét, és azok újra csak bólogattak a munkaallomásaik mögül.

– Minden rendben, amúgy? – kérdezte végül anyja.

– Miért?

– Láttam, hogy négyest kaptál valamiből.

– Ketest. Bukfenc. Erőnléti.

– Nekem egyik évben nem volt meg a kettesem tesiből, mégsem rántottak meg – nevetett az apja, akihez eljutott valamennyi információ a hallottakból.

– Ez más. Erőnléti. Fő tárgy. Baj – mondta Dani, és közben remélte, hogy a szülei végre felkapják a fejüket.

– Ugyan, ne túlozz, úgyis felvesznek az egyetemre!

– Elvégezni. Más.

– Azért mész Ferihez, nem? Edzetek, és felkészít a tornázásból.

– Áron. Nem tornázás. Mindegy – mondta végül lemondóan a fiú, és visszament a szobájába. Ha nem rajzoltak volna, talán nincs is, ami értelmet ad a napoknak. A képregénynek azonban már majdnem elkészült az első fejezete.

Anikó számára ugyanez a hét szinte tökéletesnek tűnt. A reggeli futást ugyan teljesen elhagyta, viszont az iskolai edzéseken odatette magát.

Gondos alezredes óráit ő is rettenetesen unta, sem a haditechnika, sem a taktika nem érdekelte. A férfi ráadásul hadtörténettel kezdte a tanítást, úgyhogy a kőbaltától indultak, és még mindig csak a görög–perzsa háborúknál tartottak. A többieknek ez valamennyire új volt, de a lány még kilencedikben utánaolvasott az egész ókornak. Akkoriban beszippantotta a görögök és a rómaiak történelme, most viszont unottan hallgatta az előadást. Amikor azonban erőnléti edzés vagy harcművészet következett, ő vette fel a legboldogabban az egyenruhát. Egy

lyukas melegítőben is szívesen edzett volna, de a szűk ruhában még jobb volt, mivel látta, hogyan kezd el kialakulni az izomzata. Áronnak igaza volt, látszott rajta a változás. Már a második hét végére feszes karja és vádlija lett, míg a többiek még mindig az izomlázal küzdöttek. Igaz, Anikó csalt egy kicsit. Egyrészt Áronnál minden délután edzett, amíg Dani előrajzolta az aznapi adagot, másrészt pedig a kollégiumban ingyen extra proteines szeletet kapott a vacsorához.

De úszni szeretett a legjobban, nem tudott betelni a rengeteg vízzel, ami körbevette. Lassan megbárátkozott a kondigépekkel is, és már a súlyzókkal is próbálkozott. Bár egyszer majdnem meghúzta magát, Áron pont akkor nézett le hozzá, hogy szóljon, Dani elkészült a legújabb oldallal. Legalábbis úgy tűnt, véletlen az egybeesés. Amikor Anikó egy dühös szisszenés közepette elengedte a súlyokat, az első, amit megpillantott, Áron arca volt. A fiú nem messze állt tőle, és őt figyelte. Persze azonnal szabadkozott, hogy csak pár másodperce ért oda, és azt figyelte, mi történt, de azért egy kicsit furcsa volt az egész.

– Rosszul tartod a karod, így megsérül a csuklód – magyarázta szelíden, és egészen lehalkította a hangját.

– Mutatsz pár gyakorlatot? – kérdezte a lány. Nem érezte feszélyezve magát a fiú társaságában. A hét elején Áron összejött Barbarával, így Anikó nem tartott

tőle, hogy a barátkozáson kívül más szándék vezérelné.

– Persze, engedj oda egy pillanatra! – kérte a fiú, és ahogy helyet cseréltek, egy pillanatra összeért a karjuk. – Be kellene kenned magad testápolóval úszás után. Nagyon kiszáritja a víz a bőröd.

– Gondolom, erre is van itthon valami külön cucotok – vágta rá a lány, de már meg is bánta.

– Tényleg van – felelte lazán Áron, mint aki nem érezte az iróniát. – Bekenjem a hátad? – kérdezte, de amint meglátta Anikó elkerekedő szemét, már meg is hátrált. – Csak mert ott nehéz elérni – tette fel a kezét, és hozzá olyan arcot vágott, mint aki tényleg csak ezért ajánlotta fel.

– Mennem kell színezní – hadarta zavartan Anikó, és néhány lendületes lépéssel már el is hagyta a szuterént.

Danít a földre terített pokrócon találta. A barátja már majdnem elaludt.

– Még csak hat óra, de már kidőltél? – kérdezte meglepetten a lány, amikor meglátta.

– Sok rajz. Kivesz. Fáradok. Sok napja. Nincs szünet.

– Régen is rajzoltunk minden délután – csodálkozott Anikó.

– Most más. Nagyon figyelek. Tétje van – pihegett Dani.

– Hétvégén szünetet kellene tartanunk. Én úgyis hazamegyek, két hete nem láttam anyáékat és a gyerekeket. Szerintem te is lazíts!

– Már elkértem. Szóltam. Jövök. Rajzolok. Amit megbeszéltünk.

– Ahogy gondolod – vont vállat Anikó, majd munkához látott.

A lánynak elege volt a titokszobából. Amióta csak a képregénnyel törődtek, utálni kezdte azt a napi másfél-két órát, amit az ablaktalan, bezárt helyiségben kellett tölteniük. Ahogy elnézte Danit, az jutott eszébe, hogy talán a fiúnak sem a rajzolás a baja.

Dani számára időközben pokollá vált az iskola, a rendszeres testmozgás talán rajta látszott a legkevésbé. Alig izmosodott, a szeleteket pedig, amik segítettek volna neki, sokszor már néhány harapás után kidobta. Azt mondta, hánynia kell az ízétől.

– Voltál kint mostanában? – fordult oda hozzá hirtelen.

– Hol?

– Az utcán, bárhol.

– Reggel. Iskola. Busz. Villamos.

– De azonkívül. Reggel csak ötven métert sétálsz a megállóig, aztán egy dobozban zötyögsz, majd újra sétálsz száz métert.

– És?

– Fogadjunk, esténként a szobádban fekszel!

– Pihenek.

Ahogy sejtette, a fiú egyik sötét helyiségből a másikba vándorol, és közben nem beszél senkivel, nem mozog semmit. Ahogy elképzelte, hogy él a barátja, maga is rosszkedvűvé vált.

– Ma befejezem az első rész színezését. Mit szólnál, ha a hétvégén Áronnal nem dolgoznátok? Csak úgy barátkoznál vele? Jövő hétfőn pedig tarthatnánk kettesben egy napot. Ránk férne, nem?

– Jó – hagyta rá Dani. Elképzelni sem tudta, mit tudnának csinálni Áronnal a hétvégén. Valójában arra sem volt ötlete, hogyan kellene barátkozni.

Zoli kapott egy szabad órát a belvárosban, mielőtt visszakísérték a peremre. Azt gondolta, testőrök vesznek majd körbe, nehogy elszökjön, de nem látott erre utaló jelet. Feltette az álarcát, beállított rajta egy kisimult, fiatalosabb arcot, olyat, ami jobban illett az öltözkézéshez. Így már nem kellett attól tartania, hogy felismerik.

Amikor megérkezett Kecskemét főterére, úgy érezte, mintha egy történelemprogramban sétált volna. Százötven éves épületeknél fiatalabbat alig talált, az utcákat tisztító gépek bántóan kilógtak a képből. Hétköznap délelőtt kevesen jártak a kint. A kisgyerekes

szülőkön kívül csak egy-egy jól öltözött üzletembert látott, akik nem álltak meg a templomok előtt, hogy megcsodálják a régi tornyokat, és nem ámulnak el a városháza óránként megkonduló harangjátékától sem. A pesti nyüzsgés után Zoli meglepően jól érezte magát itt. Tetszett neki, hogy a főteret egy hatalmas ponyvával fedték be. Az anyag visszaverte a nap bántó sugarait, viszont a fényt átengedte. Így annak ellenére, hogy az egyik legmelegebb napszakban sétált, nem kellett menedéket keresnie.

A tér közepén álló Címerdomb nevű alkotás oldalát palástként vette körbe a díszkő, amit a kisgyerekek csúszdaként használtak, és boldogan siklottak le rajta. A nagyobbak maguktól másztak vissza a tetejére, hogy újra lecsússzanak, a kicsiket a szüleik tették fel újra és újra.

– Régen az én fiam is ott játszott – hallotta meg a háta mögül annak a fickónak a hangját, aki a peremen mellkason lőtte. A férfi most rövidnadrágot és pólót viselt, inkább látszott kedves, fiatal nagypapának, mint könyörtelen bandavezérnek.

– Mi történt?

– Ami mindenütt. Egyik nap a gyerek még a feleségemmel buszozott be a lakótelepről, fagyit ettek a plázában, végigjárták a kirakodóvásárt. Másnap pedig már a busz sem jött, háromnapos kijárási tilalom

lépett érvénybe. Mire hazaértek, már én is otthon voltam. A belvárosban tanítottam történelmet, de az autót nem engedték ki a parkolóból. Három nap alatt átszervezték az egész város működését. Néhány szerencsést, akiknek a munkáját nem tudták nélkülözni, beköltöztették a központba, másokat pedig a helyükre telepítettek. Én pótolhatóvá váltam, a szomszédunk viszont, aki ugyanott tanított kémiát, a családjával együtt a belvárosba került.

– És a külváros többi lakója? Nem örültek az ingyenessé váló ellátásnak és az új szolgáltatásoknak?

– Azt hittem, elég ideig volt a peremen, hogy tudja, nem lehet mindenkit lenyűgözni néhány kalóriaszegény szelettel és videójátékkal – felelte csalódottan a férfi.

Zoli maga elé nézve hallgatott.

– Régen volt, az emlékezeten pedig sokat koptatt az állami propaganda. Vannak velem egykorúak, akiknek a saját élményeit felülírták a szlogenek, amiket a híradások sulykolnak.

– Az itteni perem nem olyan, mint amit megszoktam – mondta elgondolkodva Zoli.

– Meg fog lepődni, kapitány. Sokat tettünk érte, hogy másként menjenek itt a dolgok. A változást követő hetekben tanár helyett bandavezérré váltam. Ennek is megvannak a maga előnyei.

- Például sétálhat a központban.
- Például. Azt hiszem, de most már ideje indulnunk.

Zoli már azon sem lepődött meg, hogy a férfi saját önjárót használt, amit a peremhatáron ellenőrzés nélkül engedtek át. A kapitánynak nem kellett elbújni, elég volt, hogy az álarcát visszaprogramozta a korábbira, amiben a városba érkezett, és visszavette a perembéli ruháit.

– Egyébként hogyan szólítsam? – kérdezte Zoli a másikat.

– Itt mindenki csak Főnöknek hív. Az jó lesz.

Zolit abba a lakásba vezették vissza, amit előző este talált. A délelőtti folyamán azonban a Főnök megkért néhány szomszédot, hogy takarítsanak ki, így a korábbi pornak nyoma sem maradt, mire a férfi visszatért. Még tiszta ágyneműt is húztak, és a vizet is megnyitották. A konyhaasztalon jó minőségű szeleteket hagytak, valamint elegendő ruhát, szappant és törölközőt a következő napokra. A berendezéshez a takarításon kívül azonban nem nyúltak. Zolit meglepte, hogy nem fosztották ki. Talán csak azért, mert a Főnök így rendelkezett, jutott eszébe először, valami azonban azt súgta neki, ez itt egyébként sem szokás. Elragott egy szeletet, és körbenézett a lakásban. Mintha egy múzeumba került volna.

A gyerekszobában régi játékokat talált, az íróasztalon ottfelejtett tankönyvek és füzetek sorakoztak. A félszoba dolgozó lehetett, az asztalon huszoneves számlák, megrendelőlapok, bélyegzők, tollak, még egy laptop is. Zoli bekapcsolta, a gép köhögött egyet, a szellőzőjén kijött némi homok, majd hangos szörcsögés kíséretében kikapcsolt.

A férfi a nappalit érezte a legotthonosabbnak, ahol a falakat könyvekkel tömött polcok takarták. Levett egy kötetet, de a megsárgult lapokon lévő nyomtatott betűt alig bírta elolvasni. A szeme a képernyőhöz szokott, ezzel nem tudott mit kezdeni. Az egyik szabadon maradt falon négyzet és téglalap alakú elszíneződések jelezték, hogy ott valaha képek lehettek. Akárhik is menekültek el innen, szinte mindent hátrahagytak, csak a ruháikat és a személyes tárgyaikat vitték.

Az erkélyajtó melletti falon egy hatalmas tévé lógott. Zoli látott már ilyet, de ez már a peremen is elavult technológiának számított. Némi keresés után megtalálta a távirányítót, és bár a laptop után nem sok reményt fűzött hozzá, azért bekapcsolta. A készülék működött, még adás is volt. A perem számára fenntartottak néhány régi műholdat, amelyekről kizárólag számukra sugároztak műsorokat. Zoli választhatott egy pár éves vígjáték, egy semmitmondó

hírcsatorna és egy akciófilm között. A többi csatorna fizető volt. Az alapjövedelemhez képest pedig nem is volt annyira olcsó.

– Mivel etetnek benneteket mostanában? – tette fel magának a kérdést, és a hírcsatornára kapcsolt.

A kormány elismeri a külvárosi lakók hősiességét. Nyáron egy emberként érkeztek a segítő kezek a válságos területekre. Ezért a belügyminiszter tanácsára a miniszterelnök a jövő év elejétől háromszázalékos alapjövedelem-emelésről határozott. A rendbontókat, akiket nem szabad ezekkel a jó szándékú emberekkel együtt emlegetni, a hősi rendőrök elfogták, és börtönbe csukták. Aki bujkáló szökevényekről információt szolgáltat, pénzjutalomban részesül!

Zolinak Dongó hadnagy és a lemészárolt peremlakók jutottak eszébe. Vajon a beosztottja is ilyen tippet kapott? Mennyit érhetett az a sok élet az államnak? És mire költhette a pénzt a besúgó?

Már épp ki akarta kapcsolni a tévét, amikor az unokaöccse képét látta meg, ahogy gyakorlóruhában nyomja a fekvőtámaszokat.

Arany Dániel és Földi Anikó az osztálytársaival együtt megkezdtek a kiképzést a Környezetvédelmi

Gimnáziumban. Az ifjú párból olyan vezetők válhatnak, akikre mind a hazájuk, mind az Európai Környezetvédelmi Unió büszke lehet!

Anikó és Dani láthatóan észre sem vette, hogy filmezik őket. A központi területeken sokkal kevesebb adásban szerepeltek, ott a lakosoknak nem vetítettek ennyire direkt propagandát. A peremen azonban hetente többször is beszámoltak róluk. Zoli jól tudta, hiszen a műveletek nagy részét ő irányította. Ezt a videót még nem látta, bár rémlett neki, hogy jóváhagyott valami forgatást, mielőtt álarcot öltött.

A fiú minden mozdulattal megküzdött, folyt róla a veríték, aki ismerte, még a kifejezéstelen arcán is láthatta, hogy szenved. A lány viszont elszántan követett minden utasítást, mint aki valóban elemében van.

Zoli még nézte őket egy darabig, aztán megrázta a fejét, mintha ki akarná üríteni onnan a látottakat. Kevés ideje maradt, nem terelhette el a figyelmét. Kikapcsolta a tévét, és egy palack vízzel a hátizsákjában elindult az utcára. A hőség ugyan alábbhagyott, de még mindig izzasztó meleg fogadta. Az utcák szédítően tágasnak tűntek, mint amit megszokott. Az üres autótutakat és az egykori parkolókat szinte semmire nem lehetett használni. Egy-egy rendőrségi önjáró ugyan átsuhant rajtuk, de máskülönben üresen

álltak, finom homok takarta be őket. Zoli úgy érezte, megtalálta az alföldi sivatagot.

Az utca túlsó végében egy csapat kamasz ült egy hulladékból összetákolt bunkerban. A férfi elindult feléjük, mintha arra lenne dolga, és közben alaposan szemügyre vette őket. A ruháikon megszámlálhatatlan folt éktelenkedett, de máskülönben tiszták és ápoltak voltak. Talán egy kissé alultápláltak, ami érthető, tekintve, mit kaptak élelem gyanánt a központból. A tekintetük azonban egyáltalán nem tűnt zavarosnak, mint másutt, ahol ennyi idősen a legtöbben már vörös szemmel mászkálnak valamilyen függőség miatt. Igaz, ketten közülük is cigarettát szívtak.

– Mi a helyzet, srácok? – kérdezte Zoli, aki igyekezett lazának tűnni.

– Maga droid? – kérdezett vissza a legidősebb, és mélyet szívott a cigarettájából.

– Droid? – értetlenkedett a férfi.

– Droid. Zsernyák, hekus, kék kabát, hogyan mondjam?

– Mit akar? – kérdezte egy alacsony fiú, a szemüvegkerete szigszalaggal volt összeragasztva. Rettentően izzadt, és a barátaival ellentétben látszott rajta, hogy egy kicsit tart az idegentől.

– Melyik bandához tartoztok? – szedte össze magát a férfi.

– A Széchenyivárosban egyetlen banda van – közölte a másik cigarettázó srác. Vézna volt, de izmos, az alkarjára tekeredő sárkányt tetováltak.

– Nem lesz bajotok, ha beszélgetünk, ugye? – érdeklődött Zoli. A pesti kerületekben mindig nagyon ügyelnie kellett, ha információt akart, mert ha egy informátora lebukott, a holttestét gyakran a sikátorok mélyéről szedték össze a hajnali takarítók.

– Kérdezzen, amit szeretne! A Főnök mondta, hogy bárki találkozik magával, legyen jó fej – tette hozzá a magas fiú, és elnyomta a cigijét, majd a csikket egy kis fémdobozba dobta. – Ne köpjön be, hogy dohányoztunk, a Főnök rühelli! Képes, és kidobja az összeset, amit nálunk talál, pedig rohadt nehéz beszerezni – kérte félszegen.

– Persze, nem gond – biccentett Zoli. Valójában ő is nagyon megkívánt egy szálát, de ott azért még nem tartott, hogy a gyerekektől kérjen. – Honnan szerzitek? A cigit, a jobb szeleteket, a cuccot általában?

– A feketepiacról. Van ott több haver is. Mi elvileg nem kaphatunk onnan semmit, de a Főnök megbíztójával szót lehet érteni. Ő is volt ennyi idős. Legalábbis mindig ezt mondja – magyarázta a másik dohányos, és ő is elnyomta a cigarettáját. A zsebében saját fémdobozt őrzött, egy prédájáért száguldó sással a fedelén, abba dobta a csikket.

– Az én apám autószerelő volt – mondta az alacsony, szemüveges gyerek. – De amióta nincsenek autók, a szeletek kiosztásában segít.

– De azokat az ellátóban adják az automaták, nem? – értetlenkedett a férfi.

– Persze, van ott is. De a Főnök minden hónapban kiüríti őket, és hozzáteszi, amit a központból szereztek. Tudja, a minőségi cuccot.

– És mi alapján osztják el?

– A betegek, a terhesek és a katonák többet kapnak belőle, a többiek kevesebbet. Nekünk is adnak néha valamennyit. Azt mondják, kell a fejlődéshez.

– A feketepiaci áru drága. Honnan van pénze rá a Főnöknek? – melegedett bele a beszélgetésbe Zoli. Remélte, hogy a srácok nem zavarják el a sok kérdése miatt.

– Összedobjuk neki – felelte a magas. – Máskülönben mire költenénk? A felnőttek önként beadják az alapjövedelmünk felét. Nekünk, amíg kiskorúak vagyunk, szerencsére nem kell.

– Na ja, legalább addig van cigink – nevetett a sárkánytetoválásos.

Zoli nem akarta tovább faggatni a fiúkat. Láta, hogy lassan elégük van belőle, nem akart tovább visszaélni a helyzettel.

Miután elköszöntek, a férfi is visszatért a lakásba.

A hátralévő napokban körbejárta az egész városrészt. Ételt és vizet osztott, hogy megismerje az itt lakókat és a hétköznapiakat, járőrözött a Főnök emberével, hogy segítsenek, ha valaki elájul a hőségben, vagy egyedül róttá az utcákat. Elment az egykori víztározó dombjához is, ahol a tó helyén most egy hatalmas gördeszkapálya állt. A pályát esténként ellepték a gyerekek és a fiatalabb felnőttek, akik egymást tanítva és szórakoztatva ugráltak a házi készítésű deszkáikkal. A dombról Zoli jól belátta az egész várost. Nézte, ahogyan sötétedés után másfél órával a peremen lekapcsolták a kültéri lámpákat, miközben a központ úgy világított, mint egy karácsonyfa. Azt is észrevette, hogy a peremen mindenki gyalogosan, a szerencsésebbek biciklivel közlekednek, míg a belvárosban önjárókkal suhannak még a boltba is.

Az utolsó napon feltöltődve, kipihenve várta a Főnököt. Rossz érzése legfeljebb amiatt volt, hogy el kell hagynia a kecskeméti peremet. Hiányzott már a saját, pesti ágya, de maradt volna még egy-két hetet.

– Van még kérdése, kapitány? – kérdezte a férfi, amikor megérkezett.

– Csak egy. Hogyhogy nem találkoztam beépült rendőrrel?

– Dehogynem.

– És ki volt az?

– Ugye nem gondolja, hogy elárulom? – nevetett a Főnök. – Hiszen már ő is az én emberem. Nem akar visszamenni a belvárosba, hogy aztán a határt őrizze, és az arra tévedő barátaira lőjön. Inkább kitalálunk neki mindenfélét, amit jelenthet, helyzeteket, amiket megoldhat. Cserébe hasznos tagja a csapatnak. Az egyik legjobb csempészünk.

– Nem csodálom – bólintott Zoli.

– Döntött, kapitány? Csatlakozik az ellenálláshoz? – tette fel a nagy kérdést a bandavezér.

Zoli ezen agyalt egész héten. Fél évvel korábban rutinosan beépült volna, és lelkiismeret-furdalás nélkül elárulja az egész kecskeméti ellenállást. Amióta azonban több időt töltött a központban, és kezdte megismerni azokat, akik a parancsokat osztották, már nem volt biztos semmiben.

– Ez a legjobb döntés – felelte végül. Ugyan még mindig vívódott, de a mérleg inkább az ellenállók felé billent. Az első gyanús mozdulatra vagy hibára feldobja őket, döntötte el, de addig is akart adni nekik egy esélyt.

– Akkor elmondom, mi lesz a feladata – mosolygott el a Főnök.

Amikor Sforza Katalin megérkezett a megbeszélthelyre, Zolinak még mindig zsongott a feje. Sok mindenre számított, de erre a kérésre a legkevésbé. Nem volt benne kétely, hogy helyesen döntött, de az ár, amit fizethet érte, hatalmasnak tűnt. Még akkor is, ha látszólag mindenre gondoltak. Szó nélkül hajtogatta be magát a furgon titkos rekeszébe, és rá sem pillantott a nőre, amikor az rácsukta a fedelet. Csak az álarcát vette le, hogy ne izzadjon be alatta. Útközben a részleteken merengett. Hozzáférési lehetőségeken, elterelő hadműveleteken. Egy pillanat alatt lebukhat, és egy ilyet kimagyarázni nem lehet. Amikor az önjáró megállt, már kész volt a terve. Két hangos koppanás riasztotta fel a gondolataiból, ezek szerint megérkeztek. Kinyílt a fedél. De Kata arca helyett azonban a rendőrfőkapitányét látta meg.

– Nahát, kapitány! – örvendezett a felettese. – Ha szól, hogy fedett akciót tervez, az állam költségén átvittük volna! – mondta nevetve.

– Így hitelesebb volt – mondta óvatosan Zoli, és kikászálódott. Ahogy körbenézett, látta, hogy a központ határában belül vannak, de az örök még lőtávolságban állnak. Ennek ellenére senki nem fogott rá fegyvert, és meg sem bilincseltek.

– Ön tudja. Természetesen kitaláljuk, hogyan kompenzáljuk. Tudja mit, ne is menjen haza! Jöjjön velem, és meséljen el mindent.

– Elég fáradt vagyok, uram – próbált időt nyerni Zoli.

– Ne vicceljen, ön frissebb, mint valaha! Üljön át hozzám, a kocsim a sarkon áll! A feleségem fácán-levest főz, legyen a vendégünk!

– Azt hittem, az őrre megyünk.

– Ugyan, nem kihallgatásra viszem. Csak megbeszéljük a stratégiát, mielőtt lecsapunk – veregette vállon a főkapitány, és már terelte is az önjárója felé. Zoli még hátranézett Sforza Katalinra. A nő rezzenéstelen arccal meredt vissza rá.

Vasárnap este Áron egyedül ült a titokszobában. Dani már órák óta elment. Szombaton Dani ragaszkodott hozzá, hogy átnézze az összes rajzot még egyszer, mielőtt feltöltik, de vasárnap csak ültek némán egymás mellett. Danihoz még Áron lazasága és kezdeményezőkézsége is kevésnek bizonyult.

Áron pontban este hét órakor felállt az asztal mellől, és az üres falra meredve kiadta a parancsot:

– Megbeszélés a tábornokkal – mondta, és a plafonból egy óriásképernyő siklott elé.

A monitoron egy egyenruhás, középkorú nő nézett vissza rá. A fiú a szokottnál is feszesebben tisztelgett, a tiszt viszont éppen csak bólintott.

– Jelentést! – adta ki szigorúan a parancsot.

– Az elmúlt héten több fronton is áttörést értem el – kezdte Áron. – Elértem, hogy Anikó és Dániel bízzanak bennem. A fiú minden napot nálam töltött, a lány hétvégére hazautazott.

– A lényeket, katona! Ezeket mind tudjuk a jeladókikből és a drónok adataiból.

– Dániel fejében sikerült elültetnem a művészeti pálya gondolatát, talán ez a legjobb út, hogy szétválasszuk őket. De ez elég hosszú időt vesz majd igénybe. Azonban Anikóval nehezebb, mint gondoltam. A lány makacsul ragaszkodik a barátjához, és minden csábító jellegű közeledés csak az akciót kockáztatja.

– Hogy haladnak a rajzzal?

– Az első rész elkészült.

– Végre! – emelte fel a szemöldökét a nő. Most először jelent meg érzélem az arcán.

– Feltöltöttem a megadott helyre. Mindketten azt hiszik, hogy ez egy valódi oldal, ahonnan a rajzaikat a peremen is elérik. A titokszobában elhangzott beszélgetéseik hanganyagát is csatoltam.

– Nagyszerű – bólintott a nő. – Van még valami, Rigó?

– Tábornok! – kezdett bele Áron, majd egy pillanatra elbizonytalanodott. – Úgy hiszem, elegendő anyagot gyűjtöttem, hogy életük végéig a peremre számúzhessenek őket a családjukkal együtt.

– Ezt nem az ön feladata eldönteni.

– Ne haragudjon, asszonyom, csak szeretném tudni, mikor mehetek vissza az akadémiára!

– Más információkat is várunk, Rigó. Az ön küldetése az egésznek csak egy szelete. Ha kapkodni kezdünk, az egész művelet összeomolhat. Valaki más is felfigyelt a két kölyökre, és rajtuk keresztül könnyen lehet, hogy az egész ellenállást fel tudjuk számolni.

– Ezek szerint tovább kell folytatni az akciót.

– Legyen a legjobb barátjuk, ahogyan eddig is! Egyelőre nem cél a hiteltelenítésük. Maradt kérdés, katona?

– Asszonyom, ha egész évben ebben az osztályban maradok, nagyon le fogok maradni a régi osztályomtól...

– Ne aggódjon, Rigó: ha az akció sikerrel jár, ösztöndíjas felvételt nyer az egyetemre! Tábornok lesz, ahogyan a szülei és a nagyszülei is.

– Köszönöm, asszonyom!

– Ne kelljen csalódnom! – közölte hidegen a nő, majd bontotta a vonalat.

Áron úgy zuhant a székébe, mintha mázsás súlyokat cipelt volna. Tábornok, mint a szülei. Csak remélni merte, hogy ők legalább jól vannak. Eleinte izgalmas egyedül lenni a hatalmas házban, de az ilyen estéken, mint ez, jó lett volna mindent átbeszélni

velük, nagyon tudtak hiányozni. Bár hivatalosan diplomáciai útra mentek egy baráti országba, valójában egy ipari kémekből álló csapatot kísérték, és az országgal való kapcsolat is inkább volt labilisnak mondható, mint barátinak.

Ráadásul senkivel nem beszélhetett őszintén. Barbarát néha rémisztően nehéz volt elviselni, de a tökéletes álcához szüksége volt egy barátnőre, és ez tűnt a legkevésbé komplikált megoldásnak. Ráadásul a lány egyáltalán nem nézett ki rosszul.

Ami sokkal jobban aggasztotta, hogy lassan kezdte Anikót és Danit megkedvelni. Ezt az érzést azonban igyekezett elnyomni magában, és a küldetésre koncentrálni. Elvégre profi kémnek készült, és már elég sok mindenre kiképezték.

HARMADIK RÉSZ

© Orchard Literary Agency

XI.

Hiába járunk november közepén, sorra dőlnek meg a melegrekordok. A késő őszi napokon tavaszias időjárásra számíthatunk az ország egész területén. A korábbi évek ködös, felhős napjai mintha soha nem is léteztek volna.

*(A heti időjárás-előrejelzés összefoglalója,
2052. november 18-án, hétfőn. Részlet)*

– Szakasz, vigyázz! – üvöltötte Áron, amikor a tanárunk belépett, és a nő ijedtében maga is vigyázzba vágta magát.

Az egész osztálya felpattant a helyéről, és mint egy valódi sereg, úgy feszítettek a helyükön.

A nő hetek óta mondogatta nekik, hogy nála ezt nem kell, és pihenjenek, ez csak egy osztályfőnöki óra, de a tanulók már teljesen hozzászoktak. A tanáriban mondták a többiek is, hogy a diákjai minden órán ezt csinálják.

– Mint az agymosottak – suttogta a fejét csóválva a magyartanár.

– Túl komolyan veszik. A másik osztály még mindig szenved az egészszről, alig állnak az izomláztól. Hárman már inkább évet ismételnék egy másik iskolában, de nem folytatják a környezetvédelmiben – kontrázott a matekos.

– Láttad a Földi Anikó karját? Olyan válla van, mint a fiúknak. Szerintem lovaknak való szteroidokat szed – mondta egy férfi, aki csak helyettesíteni járt be néha.

Az osztályfőnök próbálta védeni a diákjait. De magában be kellett ismernie, hogy valami megváltozott az osztályban, amióta Áront kinevezték szakasparancsnoknak. Az a fiú jobban tudott hatni rájuk bármelyik tanárnál, és minden ötletét gond nélkül átvitte a legcinikusabb tanulókon is. Még Dani és Anikó is a közeli barátai lettek, pedig ők egy éven át külön szigetet alkottak a közösségben.

A tanárnő a teljesen felesleges jelentés alatt végre kicsit felengedett. Amíg Áron katonásan pörgette az információkat a hiányzókról, egy sokkal kellemesebb helyre képzelte magát. Valami hűvös erdőbe, ahol még gyerekkorában járt. Ahol egy faházban habbal és fahéjjal készült lattét kortyolhat a puha pokrócba burkolódzva.

– Tanárnő? – kérdezte Áron, talán már nem is először.

– Tessék? – kérdezett vissza gyorsan az osztályfőnök.

– Azt kérdeztem, meghozták-e már a fegyvereket – tette fel újra a kérdést a fiú.

Már mindenki leült, ki tudja, mennyi ideje állhattott előttük bambán.

– Milyen fegyvereket? – értetlenkedett a nő.

– Gondos alezredes úr mondta, hogy a hét második felében az egyik erőnlétit felváltja az éleslövészet.

– Azt hittem, az majd jövőre lesz.

– Változtattak a tanterven – vágta rá a fiú.

A tanárnő elgondolkodott. Év közben soha nem változtattak még a tanterven, olyan pedig főleg nem történt, hogy egy diáktól értesüljön egy ennyire fontos információról.

– Beszélek majd az alezredes úrral – mondta végül.

Az alezredes jót nevetett a kollégája kérdésén.

– Természetesen nem kapnak éles lőszert, félreérthették, amit mondtam. Kizárólag céltáblákra lőnek, virtuális térben – magyarázta, de a tanárnő nem nyugodott meg a választól.

A lövészet első napján Dani a megszokott fáradtsággal ébredt. Megállt a szekrényére ragasztott tükör előtt, és várta, hogy bekapcsoljon.

Frissítés, kérem várjon! – jelent meg a kijelzőn.

– Jó reggelt, Dani! – köszöntötte néhány másodperccel később a program. – November huszonegyediké van, csütörtök. Ma is napos idő várható, tizenöt–tizenhét fok között. Újra érvényben van a víztakarékossági előírás. A három pont megadásával aktiválhatod magad a mai napra, hogy teljes értékű tag lehess az online felületeken!

A fiú döbbenetesen bámulta a bejelentkező panelt, rajta a három vonallal. Gyorsan beírta az alapszabályokat: *Csak annyi vizet használj, ami feltétlen szükséges! A WC-t kizárólag használt vízzel öblítsd le! Ha visszaélést látsz, jelentsd a legközelebbi felnőttnek vagy a szolgáltatónak!*

– Keresés. Vízhány. Korlátozás – adta ki az utasítást, és már meg is jelent a cikk a kormány hivatalos lapjában.

Dani szinte azonnal átpörgette a pozitív részeket: *a kormány nagy erővel dolgozik a megoldáson; a miniszterelnök folyamatosan egyezett a szakemberekkel, akik már több javaslatot is az elnök úr elé tártak stb.*

Majd értelmezte a rossz híreket: *a nyáron feltöltött vízraktár negatív mérleget mutat – vagyis fogynak a készletek. A lepárlófák nem nyernek ki elég vizet*

a levegő nedvességtartalmából – tehát még szárazabbá tették a környezetet. *Tudósaink dolgoznak a helyzet megoldásán* – ezek szerint fogalmuk sincs, mihez kezdjenek.

Belépett az EFF-ébe, hogy gyorsan üzenjen Anikónak. Indítás után a fiók a szokott módon szkennelte a fiút, most azonban nem engedte tovább az oldalára.

– Arany Dániel. Tízszázalékos izomtömeg-gyapodási hiány. Tizenhat százalékos vitaminhiány – közölte vele a tükör beépített hangszóróin át a program, majd továbbengedte az üzeneteihez. Ahogy sejtette, Anikónak semmilyen hiányt nem rótt fel a program, sőt, a lány azzal dicsekedett, hogy valamiféle jutalompontokat írt fel neki a rendszer egy eddig nem látott adatlapra.

Nem csoda, morgott magában Dani, a barátnőjére rá sem lehetett ismerni. És nem csak az izmai miatt, vagy azért, mert a harcművészeti órákon már egy ideje csak fiúkkal gyakorolt, mivel a többi lány félt tőle. A rajzolásnál is megváltozott. A korábbi harmonikus színeit egyre vadabbak váltották fel, szinte nyerssé váltak a képek, amik kikerültek a keze alól. Dani először szóvá akarta tenni, de aztán meggon-
dolta magát. De ahogy jobban megnézte, illettek a témához.

A fiú tudattalanul idomulni kezdett az új hangulathoz, és a korábbi, részletesen kidolgozott formák

helyett sokkal stilizáltabb alakokat kezdett rajzolni. Voltak képkockák, ahol csak néhány vonal szerepelt, Anikó ezeket töltötte ki vörössel, feketével és lilával.

– Tetszik ez az új irány – bújt oda Danihoz a lány egy este, amikor elkészültek. A fiú is elégedettnek tűnt, de némi hallgatás után mégis megjegyezte:

– Néha. Más. Jólesne.

– Rajzolás helyett? – reménykedett a lány, és a kezét finoman a barátja combjára csúsztatta.

– Nem. Téma – felelte Dani, észre sem véve a másik mozdulatát.

– Mármint nem a nyári eseményeket rajzolni? – húzta vissza a kezét csalódottan Anikó.

– Mondom.

– Azt hittem, te is azt akarod, hogy kikerüljön. Nemcsak az embereknek, hanem magadból is.

– Igen. Jó is. Csak tömény. Lazítás.

– Nekem az mostanában a harcműv meg az erőnléti – mosolyodott el a lány, és Dani tudta, hogy inentől már hiába mondana bármit.

– Pántokat fel! – adta ki a parancsot Acél. Az őrnagy kivételesen mosolygott, egy kicsit maga is élvezte, hogy végre nem utálják a diákjai.

– Igenis, uram! – visszhangozták.

– Fegyvereket kézbe!

Amikor először meglátták őket, csak botoknak tűntek. Amint felvették, a pánton át azonnal puskának látszottak, azonban a játékokkal ellentétben nemcsak a külsejük vált a fegyverrel azonossá, hanem a súlyuk is. Acél megmutatta, hogyan helyezték vállhoz, mire ügyeljenek, amikor a fegyver visszarág, és hogyan célozzanak. A katona elégedett volt, és megdicsérte a szakaszt, amiért fegyelmezetten viselkednek, nem úgy, mint a másik osztály, ahol azonnal egymásra kezdtek lövöldözni. Arról persze nem tudott, hogy Áron erre már figyelmeztette a társait óra előtt.

Miután mindenki lőtt néhányat a levegőbe, Acél bekapcsolta a tanulóprogramot. A terem hosszanti falán céltáblák jelentek meg, mindenkinek jutott egy, amin gyakorolhatott. Minél közelebb találtak a középhez, annál több pontot kaptak.

A harmadik körre egészen belejöttek, az új típusú puskákat meglepően könnyű volt használni.

– Ne feledjék, ez még egy robotnak is megy! Ne szálljanak el maguktól! – nevetett az őrnagy. – Nézzük, kié a legjobb eredmény! – állította meg a gyakorlást.

Az első persze Áron volt, de Acél egyből közölte, hogy ez nem számít, egyébként is sokkal jobbat várt volna egy régi katonaiskolástól. A fiú nem

vette magára, szalutált, és rezzenéstelen arccal meredt maga elé. A második helyre mindenki Anikót várta. A pontokat látva azonban Acél felvonta a szemöldökét.

– Arany, maga őstehetség! – harsogta, és Daninak beletelt néhány másodpercbe, mire felfogta, hogy róla van szó. – Vallja be, hogy titokban otthon folyton ilyet játszik! – röhögött az őrnagy.

– Nem, uram! – felelte bizonytalanul a fiú.

– Akkor hogyan magyarázza, hogy alig maradt el Árontól?

– Fizika. Főleg. Számoltam.

A katona arcáról lefagyott a mosoly. Soha az életben nem hallott még ilyet, és azt hitte, épp egy olyan tréfát üznek vele, amit nem ért.

– Lássuk, élesben hogy megy! – közölte hidegen, és valamit állított a szimulátoron. – Pántot fel, fegyvert kézbe!

A céltáblák eltűntek, és a tornaterem egy dzsungellé változott.

A diákok hallottak már esőerdőkről, és állatokról, amik huhogó vagy rikoltó hangokat tudnak kiadni. Szimulációban már jártak is ilyenben. A háborús játékok miatt még a harci helyzet sem volt ismeretlen a számukra. Ilyen élethű látványvilágot azonban egyetlen játék sem tudott nyújtani.

Szakadt az eső, amitől alig láttak, a speciális pánt miatt még azt is érezték, ahogy az egyenruha a bőrükhez tapad. Felettük bombázórepülőök zúgtak el, amikről azt sem tudták, velük vannak-e vagy ellenük, valahol a közelben robbanások sorozata rázta az erdőt, amit halálsikolyok kísértek. Minden mozgott körülöttük, és egyre fenyegetőbbé vált a sötét. A diákok ösztönösen közelebb húzódtak egymáshoz.

– Így az első rohamban lekasabolják magukat! Bújjanak el, keressenek fedezéket! Az ellenség közeledik! – hallották az őrnagy hangját.

Óvatosan távolodni kezdtek egymástól, de alig helyezkedtek el egy-egy fa mögött, már hallották is a golyózapot. Lövedékek csapódtak be a fatörzsekbe, golyók süvítettek a lábuk mellett, az orruk előtt, mindenhol. Néhány perc után már azok is, akik eleinte lenyűgözve figyelték a felbontást vagy a képi világot, már rettegve kerestek menedéket. Egy fiút eltaláltak a combján, és mind látták a kifröccsenő vért. Egy játékban ilyenkor csak csökken az életüket jelző csík szintje, drágább felszerelés esetén esetleg enyhe, szúró fájdalomat éreznek.

– A lábam, a lábam! – ordította a fiú, és a tenyerét a sebre szorította. Nem esett el, mint a filmekben, de az arca olyan sápadt lett, hogy szinte világított a sötétben.

Áron Danit és Anikót kereste a tekintetével. A lány ügyesen fedezékbe húzódott, de látszott, hogy retteg, a fiú azonban az ösvény közepén feküdt magzatpózban, csoda, hogy még nem lőtték agyon. Oda akart hozzá rohanni, hogy elrángassa, és emlékeztesse rá, hogy ez nem valódi harc.

Áron találkozott már ennek a programnak a könnyebb verziójával, de hetekbe telt, mire hozzászoktak. Már ki is nézte, hová tudná elbújtatni Danit, de időközben Barbara termett mellette, és kétségbeesetten a karjába kapaszkodott. Nem hagyhatta magára csak úgy. Szorosan magához vonta a lányt, és a megoldáson töprengett.

Az igazgató és Gondos alezredes arra lépett be a tornaterembe, hogy az összes tanuló kétségbeesve kiabál, ugrál vagy összekuporodva szűkül a félelemtől.

– Mi folyik itt, Acél? – üvöltött az alezredes.

Az őrnagy egy gombnyomással leállította a programot.

– Mit képzelsz? Ezek gyerekek! – ordított tovább Gondos.

– Csak játszottunk, uram – állt feszesen Acél.

Az osztály csak nagyon lassan tért magához. A félelem forrása ugyan megszűnt, de az emléke élesen élt még bennük. Aki már felocsúdott, az döbbenet figyelt, ahogy a mindig kedélyes alezredes épp lehordja a másik tanárt. Olyan szavakat használt, amit

ők még akkor sem, ha meg akartak sérteni valakit. Soha nem gondolták, hogy a honvédelemtanár ismeri ezeket a kifejezéseket.

– És többé az iskola közelében sem akarom látni, megértette? – fejezte be.

Csak napokkal később esett le a diákoknak, hogy az volt az utolsó pillanat, amit Acél őrnaggyal kellett tölteniük.

A következő lögyakorlaton Gondos helyettesített, de le sem mentek a terembe, az osztályban maradtak, az alezredes pedig folytatta az elméleti órán tanultakat.

– Nagyon le vannak maradva, van mit bepótolniuk – közölte, de valahogy senki sem bánta. A legtöbben gondolni sem akartak rá, hogy az érzékelőkkel felszerelt eszközöket újra a kezükbe vegyék. Akiknek volt hasonló játéku otthon, mind letörölte, a kiegészítő eszközöket pedig alaposan elcsomagolták.

Több szülő is járt az igazgatónál, a megbeszélésen Gondos alezredes is megjelent. Soha senki nem árulta el a gyerekének, hogy a halk szavú programvezető mit mondott nekik, de hazatérve az ügyet mindenki lezártnak tekintette, és egyetlen feljelentés sem született, egyetlen per sem indult, de még egy felháborodott nyílt levelet sem írtak.

Legközelebb már az új tanárral álltak szemben. Horog Bianka őrnagy még úgy is ezerszer elviselhetőbbnek tűnt Acélnál, hogy magas fejhangan vezényelt. Viszont a gyakorlatokat alaposan bemutatta, megengedte, hogy kérdezzenek, ráadásul soha nem okozott fájdalmat senkinek. A lövészetet nem erőltette, csak apránként, fokozatosan kezdtek bele újra. Kizárólag virtuális céltáblákra lőttek, és a legkisebb fejlődésért is megdicsérte őket. Az első három órán az iskolapszichológus is részt vett megfigyelőként, de szerencsére egyszer sem kellett beavatkoznia. Lassan Dani is megnyugodott, a célba lövés továbbra is jól ment neki, így végre talált egyet az új tárgyak között, amiben kiemelkedett.

XII.

A szeletek előtt a felnőttek édességgel tömték a gyerekeiket. A cukorból nyert energiától a fiatalok elvesztették az eszüket, a szülei pedig ahelyett, hogy magukba néztek volna, és kevesebb édességet adtak volna nekik, szidni kezdték őket a viselkedésükért.

A cukor tönkreteszi a fogakat, kóros elhízást okoz, számos betegség kiváltója.

Az édesség ajándékozása ennek ellenére még néhány évtizeddel ezelőtt is a szeretet kimutatásának eszköze volt.

(Az édesség című szócikk a 365 elrettentő tény a közelmúlt történelméből című, kisiskolásoknak szóló ismeretterjesztő könyvből)

Anikó és Dani álmosan ültek a padban. Az osztályfőnök már rég elfelejtette az év eleji ültetést, úgyhogy Anikó pár hete helyet cserélt Áronnal, hogy mindenki a párja mellett lehessen.

Az osztályban alig lézengtek még, hétfőn szinte mindenki az utolsó pillanatban érkezett. Csak Dani és Anikó ért be korán, hogy a külön töltött hétfőre

után kettesben lehessenek kicsit. A fiú ilyenkor sem szólt sokat, hagyta, hogy a barátnője beszéljen, teljesen megelégedett azzal, hogy foghatta a kezét. Általában Áron is később ért be, úgyhogy meglepődtek, amikor a szokottnál jóval korábban, de széles vigyorral az arcán berobbant a terem ajtaján.

– Ki tudtok jönni? – kérdezte tőlük, de meg sem várta a választ, már trappolt is vissza a folyosóra. Néhányan voltak már Anikóékon kívül a teremben, talán előttük titkolózott.

– Mi történt? – kérdezte a lány, amikor utolérték. Nem tudta elképzelni, mi az, amit a fiú mondani akar. A képregényről úgysem beszélhettek igazán, minden más pedig nem szokta ennyire izgatni a fiút.

– Boldog Mikulást! – nevetett Áron, és két piros figurát nyomott a barátai kezébe.

– Péntek – közölte Dani.

– Tudom, bocs, csak a szüleim szombat reggel értek haza, és hozzánk akkor jött. Szerintem akkor is fognak ajándékot adni, ha már nyugdíjas leszek. Ezeket pedig nektek küldték. Meg egyet Barbinak, nyilván.

– Nekünk? – csodálkozott a lány.

– Persze. Rengeteget meséltem rólatok, ők pedig örülnek, hogy találtam barátokat. Sajnálják, hogy mindig hétvégén érnek csak haza, de megnyugtattam őket, hogy úgysem vagytok kíváncsiak rájuk – vonta meg a vállát a fiú.

– Ez nem volt szép! – vágta rá Anikó. – Nagyon is érdekelnek, már azt hittem, csak kitaláltad őket.

– Miért tennék ilyet? – rökönyödött meg Áron. – Nyugi, nem ezt mondtam nekik, csak ez volt a lényege. Egyébként is vicceltem.

– Mi ez? – kérdezte Dani a piros figurát forgatva.

– Csokimikulás, semmi extra. Miért, ti nem kaptatok semmit?

– Pénzt.

– Soha nem láttam még ennyi csokit egyben – forgatta a figurát Anikó. – Nem teszi tönkre az edzést, ha megeszem?

Áronnak hosszan kellett győzködnie őket, hogy elfogadják, majd megegyék a csokikat. Először Dani bontotta ki, majd némi hezitálás után leharapta a mikulás fejét. Már a lábaig ért, mire Anikó is kibontotta a sajátját.

– Én azért nem merem befalni mindet egyben – mondta a lány, miután a felét eltüntette. Nagyon ízlett neki, de komolyan aggódott az alakjáért. Az oktatóanyagokban évek óta azt sulykolták, hogy az ilyesmi miatt volt túlsúlyos az összes előző generáció.

– Add nekem! Vékony úgys – tartotta a maszatos markát Dani.

– Majd délután megeszem – ráncolta össze a szemöldökét a lány, és elcsomagolta a maradékot.

Délután kivételesen mindhárman a titokszobában maradtak, Dani feltétlen mondani akart nekik valamit, amit napközben nem lehetett.

- Nincs Zoli – közölte.
- Hogy érted? – komolyodott el szokatlanul Áron.
- Hónapja. Nem jön. Nem hív. Nincs.
- De a hírekben állandóan azt hallani, mennyi mindent csinál – tűnődött tovább a házigazda.
- Nincs kép. Más videók.
- Most, hogy mondod, tényleg. Mindig csak az embereit mutatják, vagy a rendőrfőkapitányt. Esetleg bevágnak egy régi felvételt a nagybátyádról.
- Gondolod, hogy beépült valahová? – jutott Anikó eszébe.

– Talán. Nem tudom.

Tanakodtak még egy darabig, de nem akarták Danit vad elméletekkel elszomorítani. Helyette Áron a képregényük hatásairól mesélt nekik. A fiút már hetekkel korábban alaposan felkészítették, mikor mit hazudjon. Az áloldalon, ahová feltöltötte a kész rajzokat, valóban jelentek meg adatok. Hogyha Dani vagy Anikó nem hinne Áronnak, legyen ott valami. Azonban sosem kellett megmutatnia nekik. Mindig arra hivatkozott, hogy túl kockázatos lenne.

A kitalált információk szerint a képregény meg-

tekintése öt fő alatt maradt az első hónapban, és nem érkezett rá semmilyen reakció. Aztán a számok szépen lassan javulni kezdtek, a biztató kommentek pedig mindig pont akkor érkeztek, amikor Dani vagy Anikó kedve kezdett elmenni a folytatástól. Decemberre már komoly olvasótáborot hazudtak nekik, egyenletesen növekvő megtekintéssel.

– Kommentelők. Nem félnek?

– Nagyon ügyesek. Akik megértik a képregényeitek valós üzenetét, ahhoz is értenek, hogy ne bukjanak le.

– Igaz, mindig csak a történetet, a karaktereket vagy a világot dicsérték – felelte Anikó. – Soha senki sem írta le a nyilvánvaló összefüggéseket.

– Szerintetek mennyi van még hátra belőle? – kérdezte Áron. Előző este a jelentése után a lelkére kötötték, hogy mindenáron folytassa az akciót.

– Rég kész – bökte ki Dani váratlanul.

– Ezt hogy érted?

– A saját történetünket már novemberben befejeztük. Azóta azt alakítgatjuk, kiegészítve azzal, amit tőled hallottunk. Talán szerdáig még van min dolgoznunk, de utána ennyi volt.

– Ezen ne múljon, mesélek még szívesen – vágta rá Áron.

– Ne! – kérte könyörögve Dani.

– Miért? Azt hittem, szereted ezt csinálni.

– Elfáradtunk – bólintott Anikó is. – Meg annyira

azért nem sikeres ez az egész, hogy mindennap csinálnunk kelljen.

– Idén már nem – jelentette ki Dani.

Áron szorult helyzetben érezte magát. Ha nem folytatják, a küldetése kerül veszélybe.

– Persze, ahogy gondoljátok – vont a vállát rövid töprengés után. Úgy döntött, hagyja, hogy majd a tábornok javasoljon megoldást. – Azért ájtóttók még, nem?

– Kicsit egymással is szeretnék lenni, ha nem bánod – mondta a lány. – Az elmúlt hetekben állandóan csak rajzoltunk, és álig töltöttünk időt kettesben.

– De hát régebben is ezt csináltátok, nem?

– Pont ez a baj – fakadt ki Anikó. – Szeretném, ha Dani elvinne randizni – nézett a barátjára a lány. A kijelentésén azonban a fiú is meglepődött, ilyesmi-ről eddig egyáltalán nem beszéltek.

– Aha – nyögte ki végül Dani.

Anikó ezután lement a szuterénbe edzeni, és kettesben hagyta a fiúkat.

– Randi – közölte Dani, amint a barátnője hallótávolságon kívülre került. – Hogy?

– Szerintem ne izguld túl! – tanácsolta Áron. Csak félig tudott Danira figyelni, a gondolatai egyre a képregény és a folytatásának megoldása körül forogtak.

– Tanács. Hogy ne izguljak! – felelte türelmetlenül Dani.

– Add magad, ahogy mindig!

– Mitől randi?

– Figyelj! – próbálta összeszedni magát Áron. – Ugyanaz a két ember fog elmenni a randira, akik ma itt vannak. Ami más lesz, az a helyszín, a ruha, esetleg az, hogy máshogyan figyeltek oda a másakra, érted?

– Nem.

– Amikor randira més, nem ugyanazt a pólót veszed fel, mint amiben mindennap jársz. Valami elegánsabbat. Menőbbet.

– Próbáltam. Menőt. Kínos.

– Nem kell, hogy más stílusa legyen, mint neked – magyarázta erőltetett türelemmel Áron, akinek eszébe jutott a történet, amit meséltek neki Daniról, amikor úgy döntött, felújítja a ruhatárát.

– Hanem?

– Gyere, segíték ruhát választani! Költsük el a pénzt, amit hozott a Mikulás! – nevetett a fiú. Dani olyan arcot vágott, mint aki hülyének nézi a másikat, de azért követte.

Áron szobájába eddig csak egyszer mentek be, amikor a fiú körbevezette őket a házban. Az egész helyiség olyan volt, mint amit katalógusból rendeztek be. A frissen bevetett franciaágy fölött katonai poszterek lógtak, az íróasztalon egy repülőmakett állt, aminek még a ragasztása és a festése is tökéletes volt, sehol egy elől hagyott zokni vagy törölköző.

– Itt laksz? – tette fel az első kérdést, ami az eszébe jutott.

– Nem, a garázsban – vágta rá Áron. – Itt, persze, hol máshol?

– Tiszta.

– Gazdag szülők, robotok – felelte Áron, majd azonnal meg is bánta. Valójában semmi kedve nem volt Dani szárnysegédjét játszani. Fáradt volt, az akció épp veszélyben forgott, neki pedig ruhákat kellett nézegetnie. Ráadásul szóba hozta a vagyonukat, amit addig gondos álszerűséggel került, és még a fiú nehézkés beszédét is parodizálta. Esténként, amikor Áron unatkozott, néha úgy beszélt magában, ahogy Dani szokott. Az sem érdekelte, hogy a főnökei a kamerákon át látják és hallják. Neki is ki kellett eresztene a gőzt valahogy.

Dani azonban teljesen el volt foglalva a randi problémájával, nem vett észre az egészből semmit. Beállt a szobában lévő tükör elé, és bejelentkezett a saját EFF-ébe.

A délután további része zökkenőmentesen telt. Áron összeszedte magát, és nem hibázott többet. Átnézték a ruhákat, majd a tükör segítségével Dani fel is próbálta őket.

– A te címedet adom meg a drónnak. Este nyolcra viheti? – kérdezte Áron, miközben megadta a megrendeléshez szükséges adatokat.

– Éjfél. Aludjanak!

– A szüleidet zavarja, ha ruhát rendelsz? – lepődött meg Áron.

Dani ezen elgondolkodott. Valószínűleg észre sem vennék.

– Jó a nyolc. Mindegy.

Ezután kerestek még egy mozit, ahol játsszák a legújabb filmeket, és foglaltak is jegyet az egyik filmre.

– Nem pántos – jegyezte meg Dani.

– Ennek a filmnek nem lesz szaga, nem kell hozzá semmilyen kiegészítő, csak beülsz, és nézed.

– Ennyi?

– Ennyi. Elég retró, tudom, de a csajok bírják. Semmi sem fogja elterelni a figyelmedet egymásról, ha érted.

– Nem.

– Csókolózhattok, meg foghatod a kezét – röhögött Áron, akit kezdett szórakoztatni a másik értetlensége. Időnként erősen koncentrálnia kellett, nehogy megkedvelje a fiút. A szülei is ezerszer elmesélték a történeteiket, amikor a barátjukká vált a célpont. Az apja majdnem otthagya a pályát, amikor a másik srácot lelőtték, az anyja pedig két hónapig kényszerszabadságon volt, amikor a szeme láttára bilincseltek meg a lányt, akivel hónapokon át minden napot együtt töltött.

Mire Anikó végzett az edzésével, már minden készen állt. Dani el is akarta mesélni a barátnőjének, de Áron a lelkére kötötte, hogy várjon reggelig, hogy úgy tűnjön, mintha egyedül találta volna ki az egészet.

Másnap a lány persze azonnal rájött, hogy a másik fiú keze is benne van a dologban. Amint meghallotta, hogy kétdimenziós moziba mennek, tudta, hogy nem lehet a barátja ötlete. Azonban inkább nem hozta szóba, mert már annak is örült, hogy Dani hajlandó randira vinni, ráadásul még erőfeszítéseket is tett, hogy jól sikerüljön.

Szerdán csak hat órájuk volt, hamar végeztek, úgyhogy Anikó és Dani könnyen haza tudtak ugrani a mozi előtt. Anikónak a kollégiumban külön engedélyt kellett kérnie, hogy tovább maradhasson, ám az igazgatónő, amint meghallotta, hogy a lány Dani-val menne randevúra, boldogan beleegyezett. Örült, hogy végre majd megoszthat valami pletykát a barátnőjével a híres párról.

– Ti nem mentek el Barbival valahová? – kérdezte Anikó az utolsó óra előtt Árontól. – Biztosan nagyon mérges már ránk – tűnődött a lány. – Minden délutánodat velünk töltöd, ő pedig még nem is volt nálatok.

– Miből gondolod, hogy nem volt még nálunk? – kérdezte kajánul a fiú, majd körbenézett. Amikor látta, hogy senki más nincs körülöttük, folytatta. Anikó döbbenet hallgatta, és alig várta, hogy beszámoljon róla a barátjának.

Dani pontban negyed nyolckor leparkolt az önjáróval a kollégium előtt.

– Te aztán pontos vagy – mosolygott Anikó, amikor beszállt a fiú mellé.

– Kiszámoltam.

Dani rettenetes zavarba jött, amikor meglátta a lányt. Anikó vörös, testhez simuló ruhát viselt, a fiú biztosra vette, hogy frissen vásárolta, mert eddig soha nem látta ezt a darabot. Az autót parfümillat járta át, és a felvillanó lámpa fénye megcsillant az Anikó fejére ragasztott strasszokon.

– Sok? – kérdezte aggódva a lány, amikor meglátta a fiú döbbenet arcát.

– Gyönyörű! – felelte Dani. Áron meghagyta neki, hogy ez legyen az első, amit mond.

– Te is jól nézel ki – mondta elismerően Anikó, és alaposabban szemügyre vette a barátját. – Hordhatnál máskor is ilyen pólót. Jól áll.

– Dörzsöl – motyogta Dani, de a lány nem hallotta, mert pont becsukta maga mögött az ajtót.

Úgy ültek egymás mellett, mint akik először találkoznak. A fiú kis híján a virágot is elfelejtette odaadni. Pedig a rózsának az illata és a tapintása is olyan volt, mintha eredeti lenne. Ezt is Áron ajánlotta, tudott egy megbízható helyet, ahol jó másolatokat készítettek.

Anikó megköszönte a virágot, és finom csókot adott Dani szájára.

– Hoppá! – mondta nevetve a lány, és a táskájából kendőt vett elő. – Rúzsos lettél. Pedig azt hittem, ez csókálló – magyarázta, és dörgölni kezdte vele a fiú száját.

– Én – kérte Dani, és kivette a kendőt a kezéből. Anikó félve nézte a műveletet, de a fiú nem tűnt ingerültnek. Máskor az ilyesmitől nagyon kiborult volna.

Az önjáró halkán duruzsolva vitte őket a moziba. A forgalom zaján kívül azonban csendben maradtak, amiből ezúttal hiányzott a természetesség.

– Képzeld, mit mesélt Áron! – kiáltott fel Anikó, mintha csak akkor jutott volna az eszébe. Valójában délután óta el akarta már mondani. Dani félve pillantott a fedélzeti kamerába, de a lány gyakorlott mozdulattal jelezte neki, hogy biztonságos a téma. – Barbi-ról – tette hozzá sietve.

– Pletyka? – kérdezte rosszállóan a fiú. Nem sze-

rette, ha kibeszélték, ezért másoktól sem szívesen hallgatta meg az ilyesmit.

– Igen, de ezt el kell mondanom – erősködött a lány, és már folytatta is. – Azt hittem, hogy valami baj van velük, mert Áron mindig velünk van sulis után.

– Találkoznak. Iskolában. Elég? – próbálkozott Dani, aki teljesen természetesnek vette, hogy Áron a fontos, közös ügyük miatt csak az osztályban tölt időt a barátnőjével.

– Már hogy lenne elég? – lepődött meg Anikó. – Nem. Amikor minket hazavisz, utána hetente többször is átmegy Barbiékhoz, és nála alszik. Vagy átviszi magához, és akkor ő alszik Áronnal – magyarázta hevesen a lány. A fiú bólintott, mint aki tudomásul vette, majd a barátnője tekintetét kezdte fürkészni, hogy vajon milyen reakciót kellene adnia még a bejelentésre.

– Szülők? – kérdezte végül.

– Képzeld, Barbi szülei egyáltalán nem bánják! Azt mondták, az ő korukban ők is ezt csinálták, és nagyon örülnek, hogy Áron rendes fiú, hozza-viszi a lányukat, vigyáz rá, és láthatóan jó hatással vannak egymásra.

– Nahát – próbált lépést tartani Dani, aki továbbra sem értette, miért beszélnek a randijukon egy másik párról.

– Nem bírtam ki, megkérdeztem Barbit is. És azt mondta, hogy én valami álmvilágban élhetek, mert

az osztályban már többen is a barátjuknál szoktak aludni.

A fiú fejében kezdett összeállni egy elképzelés arról, miért hallja mindezt útban a mozi felé.

– Nálunk. Alhatsz. Szüleimnek mindegy – próbálkozott, bár nem értette igazán, miért kell ezt elmondania. Hiszen soha nem ez volt a gátja a dolognak. – Apád. Chip. Jelezne – utalt a karjukba ültetett jeladóra, amit Dénes folyamatosan figyelt, így mindig tudta, hogy a lánya hol jár, és az aktuális vérnyomása adataiból arra is következtethetett, milyen állapotban van.

– Szerintem azzal tudunk mit kezdeni – felelte óvatosan Anikó. – Beszéltem vele erről pár hónapja, és úgy tűnik, azóta sokkal engedékenyebb.

– Kolesz?

– Az csak hétközben kötelező. Pénteken nálad alhatnék esetleg.

Daniban felrémlettek a korábbi közös alvások. A nyár legkellemesebb emlékei voltak, amikor kézen fogva aludtak a tudósok táborában. Ahogy kilátásba került, hogy ebből újra rendszer lehet, jobb kedvre derült.

– Oké. Szólok azért. Menni fog – mondta mosolyogva, mire Anikó szorosan hozzábújt, és újra megcsókolta. Úgy tűnt, ezúttal nem érdekli, csókálló-e a rúzs.

Dani borzasztónak találta a filmet, majdnem nézhetetlennek, de annyi előnye mégiscsak volt, hogy elterelte a gondolatait. Végre nem kellett a képregénnyel foglalkoznia, sem a katonaprogrammal vagy az állandó edzéssel.

Amikor vége lett, a lány még nem akart visszamenni a kollégiumba, szeretett volna sétálni egyet a környéken, megnézni a téli belvárost. A régi épületeknek különös varázst kölcsönöztek a karácsonyi fények. Anikót az sem zavarta, hogy fázott az elegáns, vékony kabátban, amit Barbarától kapott kölcsön.

Már épp visszafordultak volna, amikor Dani kiszúrt valamit az egyik ház falán. Először átlagos firka-nak tűnt, de valamiért nem hagyta nyugodni. Amikor odaértek, mindketten ledermedtek.

A falra három teliholdat festettek, amik szabályos háromszöget alkottak. Az egyik kissé vörös volt, a másik lilás, a harmadik pedig ezüst. A holdak köré sárga, villogó hatású feliratokat írtak: *Szabad munkát! Szabad költözést! Szabad oktatást!*

XIII.

Állítólag egész délután tanulnak. El nem tudom képzelni, hogy Dani hogyan segít, hiszen beszélni is alig tud. Szerintem Anikó magyaráz el mindent. Egy kicsit féltékeny is vagyok rá, amiért ennyi időt tölt Áronnal. Nem csodálkoznék, ha jobban tetszene neki, mint a saját pasija.

Áron azt is mondta, hogy segít nekik az edzésben. Mondjuk, szerintem Anikónak nem kell, lassan olyan válla és karja van, mint egy fiúnak. Danin pedig alig látszik, hogy gyúr.

Nem értem, miért nem mehetek velük soha.

(Részlet K. Barbara naplójából)

Egy örökkévalóságnak tűnt, mire másnap Áron titkoszobájába jutottak. Áron nem értette őket, hiszen pár napja jelentették ki, hogy nem akarnak rajzolni egy ideig. De bízott benne, hogy meggondolták magukat, és végre jelentheti a tábornoknak, hogy az akciót folytatni tudják. Azonban csalódnia kellett, Anikó és Dani egyszerűen csak beszélni akart a falfestményről.

Gyorsan beavatták a barátjukat, hogy hárman talál-gathassanak, mit jelenthet mindez.

Áronnak voltak ötletei, de ezeket magában kellett tartania. Meggyőződése szerint a tábornok emberei szándékosan festették pont a pár útjába a holdakat, hiszen a képregényeket egy titkos tárolón őrzik, ahol senki sem férhetett hozzá. Talán így akarják őket újra rajzolásra ösztönözni, tűnődött magában.

– Mutasd! – zökkentette ki Dani a gondolatmenetéből. Áron rájött, hogy percek óta nem figyelt a beszélgetésre, és fogalma sem volt, mit kellene megmutatnia.

– Bocs, elgondolkodtam.

– A képregényeinket – magyarázta Anikó. – Azt mondtad, van egy géped, ahol biztonságosan megtudjuk nyitni.

– Azért annyira nem biztonságos – kezdett bele Áron, de a lány beléfojtotta a szót.

– Hónapok óta csak rajzolunk, és még nem is láttuk valójában az oldalt. Azt mondtad, inkább ne nyissuk meg, mert figyelik, és ha látják, hogy sokat nézegetjük, a képregényt összekapcsolhatják velünk. De most már látni akarjuk a hozzászólásokat, a reakciókat, mindent! – követelte Anikó, Dani pedig hevesen bólogatott.

Nem volt más választása, Áronnak meg kellett

mutatnia a hamis oldalakat. Csak remélte, hogy meg tudja tévesztetni vele a többieket, és nem bukik le rögtön.

Átmentek a nappaliba, és Áron egy masszív, a régi laptopokra hasonlító gépet szedett elő.

– Katonai cucc – magyarázta. – Kibírna egy kisebb légítámadást is – tette hozzá, bár ebben egyáltalán nem volt biztos. Anikó és Dani kissé megilletődtek a súlyos számítógéptől, és nem is nagyon akartak hozzáérni.

Áron úgy tett, mintha az oldalt mindenféle kódok segítségével lehetne csak elérni. A többiek szerették volna sürgetni, de a nappaliban kamerák és mikrofonok keresztütüzében mukkanni sem mertek. Amikor végre betöltött a felület, Áron megnyugodott. A fejlesztők a délelőtti folyamán sokat dolgozhattak rajta, valószínűleg számítottak egy ilyen látogatásra, mert sokkal látványosabb lett, mint amikor legutóbb nézte.

Anikó nem bírta tovább, és kivette a fiú kezéből a gépet, hogy maga navigáljon az oldalon. Rákattintott mindenre, amire csak lehetett, megnézte, hányan olvasták eddig, mit írtak a képregényről, melyik részt szerették jobban vagy kevésbé. Dani szorosan mellette ült, egészen belemerültek az olvasásba. Összességében mindenki elégedetten tért vissza a titokszobába. Áronnak kétsége sem volt, hogy működött

a terv, Anikó és Dani izgatottan kezdtek magyarázni, amint becsukódott mögöttük az ajtó.

– Láttad, hogy nem írt róla rosszat senki?

– Szeretik. Értik.

– Azt írták, lenyűgözőek a színek!

– Vonalvezetés is.

– Vannak kedvenc szereplőik!

– Egyet azért hiányoltak – vetette közbe Áron. – Többen írták, hogy nincs rendesen lezárva, és olvasnák tovább – mondta.

Anikó és Dani ezúttal teljesen egyetértettek vele.

– Igen, folytatnunk kell. Áron, muszáj mesélned még arról, amit a szüleidtől hallottál! Nekünk már nem maradt több titkunk – szomorodott el a lány.

– Katonaiskola. A napjaink – jutott Dani eszébe.

– Egyből le fogunk bukni – csóválta a fejét Anikó.

– Máshogy. Űrakadémia.

– Csináljunk a szereplőinkből űrhajósokat? – vonta fel a szemöldökét a lány.

– Mondom.

– Végül is működhet.

Áron alig bírta ki, hogy ne szóljon közbe. Tudta, hogy a legjobb, ha azt hiszik, az ő ötletük volt a folytatás. Neki innentől csak hátra kellett dőlnie, és várni a következő részeket. A tábornok biztosan nagyon elégedett lesz.

Péntek délután Anikó és Dani újra a titokszobában ültek, Áron ezúttal nem tartott velük, hagyta őket dolgozni. A lány a földre tett párnák között bámulta a plafont, a fiú pedig az asztalra könyökölve fogta a fejét.

- Nem bírsz hozzákezdeni, igaz? – kérdezte Anikó.
- Elvárások. Eddig jó volt.
- Szerintem nem kellene azon gondolkodnunk, hogy mit szeretnének, akik el fogják olvasni.
- Furcsa érzés.
- Csak csináljuk, ahogy eddig! Az a lényeg, hogy mi mit szeretnénk, nem?

Még hosszan győzködtek így magukat és egymást, de belekezdeni nem tudtak. Dani amint belefogott egy képkockába, néhány vonal után esetlennek találta. Ha a történetet próbálták továbbgondolni, hamarosan mindketten laposnak, elcsépeltnak érezték.

Amikor Áron benyitott hozzájuk, hogy lassan indulniuk kellene, csalódottan látta, hogy csak ülnek, maguk elé bámulva.

- Haladtatok? – kérdezte bátortalanul.
- Semmit.
- Pihenjétek ki magatokat a hétvégén, majd hét-főn folytatjuk! – ajánlotta lelkesen a fiú, de a gyomra

közben görcsbe rándult. Előző este azt mondta a tisztnek, hogy még a héten küld új anyagot. Ehhez képest semmit sem tudott felmutatni.

Áron arra számított, hogy a rosszkedv fogja uralni a hazautat is, azonban amint kiérték a házból, a társait mintha kicserélték volna. Anikó úgy fogta Dani kezét, mintha csak pár hete járnának, Dani annyit mosolygott, mint az előző három hónap alatt összesen.

- Történt valami? – kérdezte a házigazda.
- Ma Danihoz vigyél, kérlek! – felelte a lány. – Nála alszom.

A döbbenettől Áron egy pillanatra kiesett a szerepéből. Azt hitte, ha beavatja a saját, Barbarával töltött éjszakáiba Anikót, a mellékküldetést erősíti majd, és éket ver a pár közé. Ehelyett úgy tűnik, új szintre emelik a kapcsolatukat.

- Váratlan fordulat – nyögte ki végül, és nem is nagyon szólalt már meg az út során. Végig azon gondolkodott, hogy ha mindezt jelenti, a korábbi szép jövője a katonai akadémián veszélybe kerülhet.

Amikor Dani és Anikó beléptek az ajtón, a fiú szülei mintha otthon se lettek volna. Daninak körbe kellett járnia a házat, hogy megtalálja őket.

– Nappali. Zombik – közölte a barátnőjével.

A lány nem értette, és gyorsan a nappaliba szaladt, hogy üdvözlje a két felnőttet, akikkel már régen nem találkozott.

– Köszönöm, hogy itt alhatok – mondta zavartan, de Bálinték nem válaszoltak.

Anikó jobban szemügyre vette őket, és akkor látta, hogy a nő és a férfi egy-egy pánttal a fején ül a kanapén. Teljesen belesüppedtek, még a szájuk is tátva maradt.

– Filmeznek? – kérdezte Danit.

– Talán. Lehet, belealudtak. Mindig dolgoznak.

– És így lazítanak? Képernyő után pánt?

– Gépfüggők – mondta ki a fiú az ítéletet, és a szobájába indult.

– Tudják, hogy itt alszom? – bizonytalanodott el Anikó.

– Mondtam.

– Furcsa, hogy mégsem vártak – felelte csalódottan a lány.

– Elfelejtették – legyintett Dani.

Anikó furán érezte magát, ahogy a fiú szobája felé közeledett. Minden szegletére emlékezett, mégis idegennek hatott a régi ház. Csak néhány hónap telt el, amióta utoljára ott járt, tudott a felújításról is, mégis olyan volt, mintha egy teljesen új helyre lépett volna be.

Dani szobájában ugyanez a kettős érzés fogta el. Elöntötte a nosztalgia a régi, meghitt rajzolások miatt, amikor az érzései még alig kezdtek el kialakulni a másik iránt, a nyugalom, amit a biztonság jelentett, hogy ide bármikor jöhet, mindig szeretettel fogadják. Most az egész nagyon bizarnak tűnt. A párnákat Dani ugyanúgy odakészítette az ágyra, mint régen, de ezek már nem ugyanazok a párnák voltak. A rajzok is a falakon voltak, de ezek már nem azok a kedves, harmonikus virágok, hanem a zaklatott színű, furcsa, idegen bolygók tájai, amiket Dani a kalandjaik után rajzolt. Hirtelen Danit is ugyanilyen szemmel kezdte figyelni. A fiú még mindig furcsán beszél, azt is ritkán, de a korábbi cinizmus helyén sokszor inkább szomorúságot érzett. Az osztálytársaihoz képest még mindig vékonynak és gyengének tűnt, de ha mellé állítaná bármelyik fiút a környékről, feltűnne, hogy Dani az edzések alatt megizmosodott, sokkal vállasabb, mint fél évvel korábban, és talán a hangja is mélyült azóta.

– Nézel – törte meg a csendet a fiú.

Anikó nem zökkent ki, már megszokta, hogy Dani a legváratlanabb pillanatokban szólal meg. – Olyan, mintha egy párhuzamos világba léptem volna be – mondta.

Dani bólintott, értette, mire céloz, maga is hasonlókon gondolkodott, amikor a lány belépett

a szobájába. Neki is eszébe jutott, hogy az a hosszú hajú, macskaszerű lány, aki óvatosan kuporodott a párnák közé egy évvel korábban, mostanra egy rövid hajú, erőtől duzzadó, magabiztos nővé vált.

– Még mindig velem – mondta Dani, maga is elcsodálkozva az egészen.

Anikó máshogyan képzelte az első ottalvós estét. Azzal az eltökélt szándékkal érkezett, hogy az egy személyes ágyon, ahol két ember csak szorosan összebújva férhet el, valami teljesen újat tapasztalhatnak meg. Ehelyett most azon gondolkoznak, hogy mi volt régen, és mi legyen a jövőben. Minta már nem is volna annyira egyértelmű.

A lánynak kiveszett a lábából az erő, és a párnák közé vetette magát. Úgy érezte, hirtelen a világ összes fáradtsága előnti.

– Nem muszáj – szólt halkán Dani.

– Micsodát? – nézett fel a lány.

– Semmit sem – mosolygott félszegen a fiú.

Anikó felkönyökölt, és a lábát a földre tette, így már csak az ágy egyik felét foglalta el. A tenyerével a szabad részre ütött párat, Dani pedig mellé kuporodott. A lány szorosan hozzábújt, hogy érezze az illatát, megfogta a kezét, és még azt sem bánta, hogy a fiú tenyere meglehetősen nyirkos volt.

– Mi lenne, ha ma este már nem agyalnánk többet, és csak így maradnánk? – kérdezte félve Anikó.

– Jó lenne – vágta rá Dani, és végre benne is oldódni kezdett a görcs. Hónapok óta nem vágyott másra, mint arra, hogy ne kelljen csinálnia semmit, ne kelljen küzdenie, fejlődnie, titkolóznia, elbújni, kockáztatnia. Lassan egészen felkucorodtak az ágyra, és szorosan, egy vékony takaró alatt összebújva álomba merültek.

Mire felébredtek, több száz, holdat ábrázoló rajz lepte el a pesti házak falát.

XIV.

Minden szolgálatban lévő rendőrt az utcákon akarok látni. A központok belsejében kettesével, a peremhatárokon hármassával járőrözzenek! Az önjárós egységek lassan cirkáljanak a körzeteikben, az sem érdekel, ha lelassítják vele a reggeli és délutáni csúcsforgalmat.

Senkit ne vigyenek be azért, mert a holdakról beszélnek, az csak olaj lenne a tűzre! Viszont érezze mindenki, hogy látjuk és halljuk őket! Higgyék csak, hogy jobb, ha nem is gondolnak azokra a falfirkákra!

(Részlet a belügyminiszter hajnali parancsából az országos rendőrfőkapitánynak, 2052. december 15.)

A holdakat ábrázoló rajzok napról napra szaporodtak a falakon, és ha elfogtak egy bandát, amely épp festett, másnapra három új csapatot fedeztek fel a kamerák. A falfirkákról, bár mindenki látta őket, szinte alig beszéltek az emberek. A villamosokon, az utcán vagy a boltokban csak suttogva lehetett elkapni egy-egy mondatot, amiben úgy emlegették őket, mint

azok, a három jel vagy a szimbólum. Dani, aki rendszeresen utazott tömegközlekedéssel, elámult, hogy pont az ő környezetében halkították le a hangjukat az emberek. A fiú arca ismertté vált a híradásokból, így a legtöbben azonosították a hatalommal, és úgy gondolták, jelenti, ha lát vagy hall valamit, ami nem tetszik a kormánynak.

A média hallgatott a holdakról. Hivatalosan meg sem történt, pedig lassan nem maradt utca, ahol ne tűnt volna fel a jelkép. Anikót viszont mindennél jobban aggasztotta, hogy nem takarítják le őket.

– Nem értem, ez miért baj – mondta Áron a titokszobában. A fiú néhány napja mintha megszűnt volna gondolkodni, egyfolytában azon értetlenkedett, hogy a társai miért nem rajzolnak. Dani és Anikó mintha megegyeztek volna, hogy egyelőre félreteszik a képregényeket. Úgy tűnt, szinte csak a titokszoba nyugalma miatt jártak Áronhoz.

– Eddig azon voltunk, hogy megismerjük a rajzaitokat, most pedig eltüntetnéd őket? – hőzöngött Áron.

– Nem ez a baj – rázta a fejét Dani. – Összefüggés. Takarítás. Víz.

– Olyan festékekkel nyomták fel a falakra, amit leghatékonyabban nagynyomású mosóval lehet csak lemosni – magyarázta Anikó. – Az, hogy nem szedik

le, azt jelenti, hogy nincs elég víz a raktárakban, és fontosabb spórolni. Pedig a kormány abból él, hogy fenntartja a látszatot az utolsó pillanatig.

– De miért nem festik át? – vonta meg a vállát Áron.

– Mert azzal nem tüntetnék el, csak lefednék. Az majdnem olyan, mint a beismernék, hogy baj van. Hidd el, csak a kommunikáción dolgoznak, hogyan jöjjenek ki jól ebből! A központ lakói eddig nem tettek fel kérdéseket, el is felejtették a peremen élőket. Erre most szembesültek a követeléseikkel, és meglepődtek, mennyire egyszerű dolgokat nem kapnak meg odaát.

– Úgy beszélsz, mint egy politikus – húzta fel a szemöldökét Áron.

– Végül is annak készülünk, nem?

– Azt hittem, tudósnek.

– Ugyanaz – jegyezte meg lemondóan Dani.

Áron nem értette, miért nem csukták még le a két osztálytársát. Annyi anyagot gyűjtött már össze rólok, amivel egy egész városnyi embert be lehetett volna zárni. A tábornok, amikor szembesítette ezzel az esti jelentésében, nagyon dühösen válaszolt.

– Nem csinálhatunk belőlük mártírt. Ha most bezárjuk őket, azzal csak ártunk magunknak. Maradjon a tervnél, Rigó, és bizzon a tisztjeiben! Maga katona,

teljesítse a parancsot! És vegye rá őket végre valahogy, hogy rajzoljanak! Hónapok óta tudjuk, hogy az ellenállás fel akarja törni a rendszerünket, hogy megszerezzék a képregényeket – váltott engedékenyebb hangnemre a nő. Hirtelen nagyon fáradtnak tűnt. – Azt hittük, a fejletlen technikájuk lenyomozásával végre elkapjuk őket. De váratlan fordulat állt be, úgy lopták el az anyagot, hogy észre sem vettük. A következő támadásukat a rendszer felkészültebben várja. Csapdát állítottunk nekik. De ahhoz, hogy belesétáljanak, újabb anyagra van szükségünk – közölte, majd biccentett, és bontotta a beszélgetést.

Áron azonban sehogyan sem tudta rávenni Daniékat a képregény folytatására. Csak annyit ért el a nyaggatásukkal, hogy a téli szünet előtti utolsó napokon Anikó és Dani inkább át sem mentek hozzá.

A szünetben Anikó szokásához híven hazautazott, Dani pedig újra a szobája magányában találta magát. Áron unszolta, hogy menjen át hozzá, de nem volt kedve találkozni a fiúval.

Az együtt töltött éjszaka után Anikó nem aludt újra Daninál. Nem azért, mert reggel elgémberedett tagokkal ébredtek, és nem is azért, mert nem úgy

sült el, ahogyan eredetileg szerették volna. A rajzaik okozta viharban nem volt idejük, hogy megbeszéljék az estét. Mivel halogatták a téma megbeszélését, az együtt alvás megisméltése sem került elő.

Dani szülei, Bálint és Nóra végre szabadságot vettek ki, de annyira fáradtak voltak, hogy alig tűnt fel a különbség. Folyton a pántokon lógtak, jóformán csak enni keltek fel. A rengeteg túlóra miatt magasabb fizetést kaptak, így a házimunkával megbíztak egy céget, amely heti rendszerességgel küldött takarító robotokat. Dani minden csütörtök éjszaka hallotta, ahogy a kis gépek halkán duruzsolnak, letakarítják a port, összeszedik a szennyest, helyére teszik a tiszta ruhát, feltörlik a padlót, pótolják a szeletkészletet.

Karácsony reggel Dani a Zolitól kapott karóráját forgatta. Mindennap viselte, lassan olyanná vált számára, mint egy szimbólum. Jelképe mindennek, amivé nem akart válni. Ennek ellenére rettenetesen hiányzott neki a nagybátyja. Nem az, aki pár hete eltűnt, hanem az, akitől az órát kapta ajándékba.

– Zoli – állt az anyja elé reggeli után. Nóra éppen az előszobatükörnél állt, és teljesen elmélyült a feldíszített műfenyő rendelésében.

– Hm? – kérdezte a nő, fel sem nézve az áruház kínálatából.

– Karácsony. Zoli. Átjön?

– Nem hiszem, tudod, milyen elfoglalt mostanában.

– Nem.

– Azt hittem, nem bánod, hogy nem jön mostanában – fordult felé a nő, miután elküldte a megrendelést.

– Tényleg. De eltűnt. Mit tudsz?

– Dehogy tűnt el! – nevetett kissé kényszeredetten Nóra.

– Beszéltetek? – vonta kérdőre Dani.

– Személyesen nem, de szokott üzenni. Ügyeket göngyölít fel, akciókat bonyolít le, tudod, milyen elfoglalt, amióta kinevezték kapitánynak.

– Régen is.

– Ez igaz... – értett egyet az anyja.

– De akkor jött. Most nem jön.

– Viszont küldött neked valamit! – mondta Nóra, és a közeli szekrényhez sietett. – Estére tartogattam, de ha már szóba hoztad, talán jobb, ha most adom át.

A nő kis csomagot húzott elő az egyik fiókból. Alig nyomta Dani kezébe, már csengettek is.

– Majd mondd el, mi volt benne! – kiabálta Nóra, és az ajtóhoz ugrott, hogy beengedje a kézbesítőket. A hatalmas dobozhoz két drón is kellett. – Jézusom, ez ilyen nagy? Bálint, gyere, ezt egyedül nem fogom tudni összerakni!

– Dani, nem jössz te is? – kérdezte Bálint, aki a hálószobából került elő a derekát dörzsölgetve.

– Dolgom van – vágta rá a fiú, és felrohant a szobájába.

– Mostanában mindig dolgod van – dohogott az apja. – És ne dübörögi a lépcsőn! – tette még hozzá, mire Dani becsapta maga mögött az ajtót.

A szíve hevesen vert, miközben a csomagolással bajlódott. Azt várta, hogy a kis csomag majd mindent megmagyaráz. Egy apróság, amit csak ő ért majd, amiből kiderül, hogy Zoli nem állt teljesen a hatalom oldalára. A dobozban azonban csak egy kiegészítő volt a pánthoz. Egy olyan kesztyű, aminek a viselésével a programokban érezni lehetett egy-egy eszköz súlyát. Bárki boldogan vette volna ki a csomagból a kiegészítőt, egy ilyennel minden játék valóságosabbá vált, de akár az otthoni edzést is segíthette, ahogyan a mellékelt üdvözlőlap is utalt rá.

A lapot egy papírvékony édességszeletre nyomtatták, valószínűleg ezt is a cég készítette, ahonnan a kesztyűt rendelték. *Használd az otthoni edzésekhez, vagy csak kapcsolódj ki valamelyik játékkal!* Dani ízlelgette az üzenet szavait. Négy-öt perce ült már fölötte, amikor megjelent a dobozért a drón, hogy visszavigye a raktárba. A fiú gyorsan kivette belőle az ajándékát, és a drón rekeszébe tette a csomagolást.

Egészen biztos volt benne, hogy nem Zoli írta az üzenetet, ahogyan abban is, hogy nem a nagybátyjától származott az ajándék. Egy olyan ember, aki évekig szenvedett a játékfüggőségtől, soha nem venne ilyesmit az unokaöccsének. Az ajándékot egy titkár vagy egy jóval alacsonyabb rangú beosztott vásárolhatta a kapitány parancsára. Zoli valószínűleg annyira elmélyült a munkában, hogy már erre sem figyelt. Talán a karácsonyra is csak egy beállított emlékeztető figyelmeztette, villant át Dani agyán, majd félredobta a kesztyűt, és felhívta Anikót. A lány akkor is fel tudta dobni, ha csak arról beszélt, mit főztek a szülei, vagy hogy vannak a gyerekek.

Anikó szülei valami gyerekművet néztek a kicsikkel a nappaliban, Dénes még novemberben szerzett használtan pántokat valakitől néhány kiló húsert cserébe. A nappaliból kacagás, a konyhából piskóta illata szállt. Csak Anikó és Aloé nem vett részt a mozizásban, ők ketten az emeleti szobában ültek az ágy szélén. A szoba egykor csak Anikóé volt, de a lány már nem bánta, hogy meg kellett osztania Aloéval. Bár alig találkozott az új testvéreivel, egészen megkedvelte őket. Főleg, amióta látta, hogy a szülei

egészen kivirultak tőlük. Leginkább Aloét kedvelte meg, aki korban a legközelebb állt hozzá, és akivel már egészen komoly dolgokról is lehetett beszélgetni.

Aloé az ölében a macskával ült az ágy egyik végében, Anikó pedig a gitárral a másikban.

– Maszat egész sokat nőtt – mondta mosolyogva Anikó, fejével a cicára bökve.

– Persze, mert hiába kérem a többieket, hogy ne etessék, folyton adnak neki valamit.

Pár perc hallgatás után Aloé folytatta.

– Szeretnék mutatni valamit. Úgy két hete találtam, még nem értem a végére. Arra gondoltam, neked is tetszene.

Aloé egy régi, kopott tabletet kotort elő, és némi nyomkodás után Anikó kezébe adta. A lány azonban amint meglátta, kikapcsolta a gépet, és úgy dobta a legközelebbi párnára, mintha forró volna.

– Honnan szerezted? – kérdezte döbbenet.

– Csak megnyitottam pár régi oldalt, amit még odaát nézegettem, és valahogy ráakadtam erre – szabadkozott Aloé.

– Nagyon veszélyes. Ilyeneket nem szabad nézegetni. Főleg nem ebben a házban – nézett körbe Anikó.

– De hát ez csak egy képregény – felelte sértődötten Aloé, és kiviharzott a szobából.

Anikó meglepődött, hogy Aloé nem ismert fel egy ilyen veszélyforrást. Ahogy azonban jobban belegondolt, nem csoda, hogy nem aggódott. A legközelebbi város Pécs volt, ott sem jártak a téli szünet kezdete óta, lehet, ott még nem is rajzoltak holdakat a falakra. Talán ez volt a szerencséje, és ezért nem jelentek még meg a környezetvédelmisek, hogy kellemetlen kérdéseket tegyenek fel, esetleg ami még rosszabb, bevigyék Aloét vagy a szüleit kihallgatásra. Az viszont már első pillantásra egyértelmű volt Anikó számára, hogy az oldal, amit látott, nem ugyanaz, mint amit Áron a legutóbb mutatott neki. Tehát a képregények már máshol is feltűntek. Így még nehezebb lesz lenyomozni, töprengett.

Anikónak nem kellett januárig várnia, hogy a képregényük újból szembejőjön vele. A két ünnep között egy régi kollégiumi szobatársa is elküldött neki egy linket, és az oldalon fent volt a teljes sorozat. A fodrásziskolás lány lelkesen magyarázta, hogy náluk mindenki erről beszél, és bár eleinte többször leállt az oldal, és vírust is többször jelzett, most már nyugodtan meg lehet nyitni.

– Innen vannak a holdak, érted?

– Döbbenet! – mondta tettetett meglepődéssel Anikó, amikor a lány felhívta.

– Szerintem megpróbálták törölni az oldalt, de mindenki ezeket olvassa.

– Mindenki? A mi osztályunkban még nem találkoztam vele – puhatolózott óvatosan Anikó, bár érezte, hogy vékony jégen jár. Az egész akár megrendezett is lehet, talán a vonal túlvégén egy környezetvédelmis van, akinek manipulálták a hangját.

– Persze a ti gimitekben, gondolom, nem jó ilyesmit nézegetni. Bocs, hogy átküldtem, remélem, nem lesz gond belőle.

– Nem, semmi gond. Csak egyszer nyitottam meg. Egyébként, hogy vagytok? – váltott témát Anikó. Szerencsére a szobatársnője beszélt a kollégiumi helyzetről, az új barátjáról meg a többiek szerelmi kalandjairól. Anikó megnyugodott, sikerült túllépniük a képregényeken, és közben arról is megbizonyosodott, hogy nem egy környezetvédelmessel beszélget. Ilyen hosszan semmiségekről csak az egykori szobatársnője tudott magyarázni.

XV.

A patika friss bevétele háromszorosa a múlt havi nyereségnek. Azonban a következő hetekben jelentős visszaesésre lehet számítani. Felvásárolták a teljes testápolókészletet, az arc- és kézkrémeket, a nedves törülközőket, de még a vénköteles szemcsepp is elfogyott. A központi raktárból hiába rendelünk, azt sem tudják megjósolni, mikorra érkezik áru. A gyárak országszerte leálltak, a külföldi kollegákat nem érjük el.

(Egy gyógyszerész havi jelentése a tulajdonosnak a debreceni Öreg Mérleg Patikából)

Az emberek országszerte rossz kedvvel indultak neki az új évnek. Éjszakánként összeragadt, száraz szemmel ébredtek, a páratartalom-mérők alig mutattak valamit, az őszi, majd a téli csapadék is bőven elmaradt a korábbi évek átlagától, és amikor délután besötétedett, a falakról fenyegetően bámultak rájuk a holdak és a három mondat: *Szabad munkát! Szabad költözést! Szabad oktatást!*

Mivel a híradásokban továbbra sem esett szó egyikről sem, az emberek találgatni kezdtek. Egyre bátrabban, egyre hangosabban, mit sem törődve a még mindig életben lévő pánikkeltési törvénnyel, ami szerint az ilyen beszédért pénzbírság, de akár szabadságvesztés is járhatott. Azonban, ha jobban belegondoltak, nem ismertek olyat, akit tényleg megbírságotlalt vagy elvittek volna. Jobb tájékozódási pont híján a képregényeket kezdték el olvasni. Először csak a fiatalok, de lassan a felnőttek közül is egyre többen. Mire az állam az összes oldalról törölte, már több ezren letöltötték, és alig maradt valaki, aki ne olvasta volna legalább egy részét. Amikor először meglátták, nem feltétlenül értették, mi ebben az egészben olyan rendkívüli. A történet egy idegen bolygón játszódott, furcsa lényekkel, akik bár emberszerűnek tunktek, és a kultúrájuk is hasonló volt, mégis nehezen azonosították magukat velük. Aztán az apróságok egyre ismerősebbé váltak. A társadalmi berendezkedés, ami a hallgatásra épült, a politikusok, akik magukat szerény, visszafogott embereknek láttatták, valójában azonban elképesztő hatalom összpontosul a kezükben. A bolygó lakói csak egy bizonyos gyümölcsöt tudtak megemészteni, azonban ez a gyümölcs vesztélybe került: a növényt beporzó állat fennmaradása egy másik lénytől függött. Azokat azonban a bolygó

lakói szinte teljesen kipusztították, ugyanis a csontjából értékes ékszereket lehetett készíteni.

A kormány a hallgatást január közepén, egy szokatlanul hideg estén törte meg. Mindenki, aki rendelkezett EFF-fel, üzenetet kapott, hogy este hét órakor fontos információkat hallhatnak a miniszterelnöktől.

Danit kivételesen felhívta az apja iskola után, és kérte, hogy érjen haza a bejelentésre. Pontban hét órakor minden képernyőn megjelent Magyarország miniszterelnöke. A magas, jó kiállású férfi soha nem volt zavarban, ha meg kellett szólalnia a nyilvánosság előtt. Igaz, rossz híreket a hatéves pályafutása alatt mindössze kétszer kellett közölnie, és egyik sem volt fogható ehhez a helyzethez képest. A férfi egy asztal mögött ült, az öltönye kifogástalanul állt rajta, az arcélét az ókori istenek is megirigyelhették volna.

– Tisztelt polgártársak! – kezdte bársonyos, magabiztos hangon, de a hangja egy pillanatra elcsuklott. Egy torokköszörüléssel azonnal korrigált, és innentől már nem hibázott többet. – Komoly dolgokról kell beszámolnom, a minisztertársaimmal nehéz döntéseken vagyunk túl – folytatta. – A minket körülvevő világ rohamosan változik. Ami a fiatal koromban fenyegetés volt, mára valósággá vált. Nyáron meg tapasztalhattuk, hogy az ivóvíz Magyarországon is

el tud fogyni. Az elveszettnek hitt technológia szerencsés megtalálásával enyhíteni tudtunk a helyzeten, azonban akkor nem volt időnk a hosszú távú következményekkel számolni. A lepárlófákról kiderült, hogy bár rövid távon megoldást jelentenek, de mostanra inkább átoknak bizonyulnak. A levegő páratartalmát felemésztették, ami visszafogta a felhőképződést. Az Európai Környezetvédelmi Unió környező országában sem alakult jobban a helyzet – itt az elnök hatásszünetet tartott, majd folytatta. – A lepárlófákat az Unió teljes területén deaktiváltuk. A természetes folyamatok újra be fognak indulni, a természet regenerálódni fog. Ehhez azonban időre van szükség. Az idő víz, vízünk pedig egyre kevesebb van. Tudjuk, mit jelent a vízhiány. A lakosság nagy része fegyelmezetten, belátással viselte az elmúlt időszak megpróbáltatásait, és bízik a kormányban. Azonban vannak olyanok, akik visszaélnék a sokéves jóindulatunkkal. Azokra az emberekre gondolok, akik a külső kerületekben, a peremnek nevezett részekben laknak. A kormány mindig gondoskodott ezeknek a polgároknak az ingyenes ellátásáról, élmezéséről, vízellátásáról. A szükség órájában azonban ezek az emberek ellenünk fordultak. Most kézzel fogható jelei vannak, hogy újra ezt tervezik. A falakon lévő rajzok az ő üzeneteik, a képregény az ő fegyverük. Ne hagyjuk, hogy elbizonytalanítsanak

minket! Ők azok, akik évtizedekkel ezelőtt kiharcolták maguknak az alapjövedelmet, cserébe önként mondtak le azokról a jogokról, amiket most számonkérnek rajtunk! Hogy ne ismétlődhessenek meg a nyári sajnálatos események, a következőkről döntöttünk: a holnapi naptól a vízadagokat a jelenlegi mennyiség hetven százalékára csökkentjük. A boltokban vásárolható alapélelmiszerek mennyiségére és néhány kiemelt árucikkre mennyiségi korlátozást vezetünk be, hogy az ellátás folyamatosságát biztosítani tudjuk, és ne maradjon senki szeletek, víz vagy tisztasági szerek nélkül. Ennek mértékéről egy óra múlva a kormány oldalán olvashatnak részletes leírást. Hogy a boltokban elkerüljük a félreértéseket, rendfenntartókat vezénylünk ki. Az egységek egy hibrid társulással jönnek létre, amelyben részt vesz a rendőrség, a hadsereg és a környezetvédelmi alakulatok is. Ugyanilyen csapatok fognak az utcákon járőrözni. A perem határait fegyveres androidokkal erősítettük meg. Az iskolák online oktatásra állnak át, és kérjük azokat a munkahelyeket, amelyek képesek a távmunka biztosítására, hogy tegyék meg a szükséges intézkedéseket. Este hét órától reggel öt óráig a lakhely elhagyása tilos, kijárási tilalmat vezetünk be. Az intézkedések egyelőre tizenöt napig lesznek érvényben, amelynek esetleges hosszabbításáról tizenkét nap múlva döntünk. Ha tudok új információval

szolgálni, jelentkezem. Addig is vigyázzanak magukra! – fejezte be a miniszterelnök, azzal elsötétültek a képernyők.

– Hazudik! – szaladt ki Dani száján, mire a szülei összerementek.

– Gondoljuk át, mit hallottunk! – intette türelemre az apja.

– Felhívom Zolit – mondta az anyja, de hiába hívta a testvérét, nem volt elérhető.

Dani úgy döntött, nem érdekli, ha lehallgatják.

– Peremről. Nem is gondoskodnak. Kihasznlják őket – magyarázta hevesen, amikor a képernyőn a belügyminiszter alakja jelent meg. A fiúból minden korábbi elszántság eltűnt. Csak arra tudott gondolni, hogy elkapják, ráadásul maga a miniszter jelenti be neki személyesen.

– Környezetvédelmis diákok! – kezdte a férfi, de ez már felvételtől ment. Dani megkönnyebbült, hogy mégsem tartóztatják le. Legalábbis egyelőre. – Ahogy hallottátok, az iskolák távoktatásra állnak át – folytatta a miniszter.

– Gondolom, elmondja, hogy hogyan fogtok edzeni, kiemelt fontosságú lehet a programotok, ha ehhez egy miniszter kell – jegyezte meg az apja.

– Csend! – szólt rá Dani, mert a belügyminiszter már mondta tovább.

– ...tehát nektek a képzés gyakorlati része következik. Ezt jövőre beszámítjuk a negyedikes tananyag gyakorlatába. Az Egységes Felhasználói Fiókotokban már elérhető, melyik csapathoz osztottak be benneteket. Lesz, aki a járőrökkel tart majd, mások a boltok őrzésében segédkeznek. Bízunk benne, hogy éles helyzetekben egyikőtöknek sem lesz része. Ha mégis, tegyétek, amit az eddigi kiképzéseken tanultatok: kövessétek a tisztek utasításait! Mindenki reggel hét órakor jelentkezzen a megadott helyszínen, a neki kijelölt parancsnoknál. A szükséges egyenruhát hajnal négy és öt óra között kapjátok meg. Számítunk rátok! – mondta, majd tisztelgett, és az adásnak vége lett.

– Nem mehetsz – közölte azonnal az anyja. – Ehhez nem járulok hozzá. Fiatalkorú vagy, nem vihetnek el az engedélyem nélkül – jelentette ki.

– Még ma elmegyek Zolihoz, és beszélek vele. Biztosan tud valamit tenni – csatlakozott az apja is.

– Eddig. Hol – mondta halkán Dani, de a szülei nem figyeltek oda. Egymást túlharsogva próbáltak megoldást találni.

– Dénes is biztosan nagyon ideges. Szerintem már el is indult Anikóért.

– Meg kellene kérdezni az új barátotokat, ahol a délutánokat töltitek. Neki tisztek a szülei, nem? – fordult az apja újra Danihoz.

– Hol voltatok eddig? – tört ki Daniból, mire a szülei elnémultak. Végre rá figyeltek. – Dolgoztok. Mindig. Ha nem, filmezték, játszottok. Nem érdekel, mi történik. Fél éve. Kiképeznek. Mindennap. Nem tehettek semmit! – kiabálta a fiú, és úgy zihált, mint akinek rohamra van.

Nóra és Bálint nem tudtak mit mondani, tátott szájjal néztek hol a fiukra, hol egymásra.

– Felhívom Anikót – közölte Dani, immár nyugodtan. A szobájába ment, még a lépcsőn sem dübörgött, és az ajtót sem csapta be maga után. Kivételesen az ágyra ült a párnák közé, onnan hívta fel a barátnőjét.

Arra számított, hogy a lány ugyanúgy ki lesz borulva, mint ő. Anikó azonban nem a bevetés miatt volt ideges. Pár perce tette le a telefont, az anyja hívta, hogy a környezetvédelmisek bevitték Dénest, ahogyan nyáron is. A nőt ezúttal csak azért nem vitték magukkal, mert a gyerekeket nem lehet őrizetlenül hagyni a birtokon.

– Apa ráadásul olyan forrófejű – zihálta Anikó –, ellenállt. Anya mondta, hogy olyan keményen a gyomrába öklöztek, hogy a hóna alá karolva vitték el a kocsig, mert fel sem bírt egyenesedni. Haza akarok menni, de a kollégiumból még meg sem tudok szökni.

– Beosztás. Hová? – kérdezte Dani, hogy kikölkentse a lányt.

– A Hősök tere körül fogok járőrözni – szipogta Anikó.

– Talán nyugis. Tágas.

– Igen, ott nehezebb rajtunk ütni. De fedezékből is kevesebb van – mondta a lány. Maga is meglepődött, mennyire jólesik a taktikai órákon tanultakat végiggondolnia. – Te hol leszel?

– Pláza előtt. Nyugatinál – felelte a fiú, aki csak egy perce nézte meg a fiókjában.

– Ne már! Az iszonyú keménynek hangzik.

– Sokan leszünk. Gondolom.

– De hát ott üzletek vannak, és vizet is árulnak. Stratégiailag fontos. Azt gondoltam, minket nem ilyen helyekre osztanak be.

– Beveszem Áront – jutott Dani eszébe, és meghívót küldött a fiúnak. Áron egy pillanattal később már csatlakozott is.

Áron hagyta, hogy Dani és Anikó elmondják, hol lesznek, majd üdvrivalgásban tört ki:

– Én is ott leszek a Nyugatinál! Együtt fogjuk őrizni a plázát, Dani! – nevetett boldogan.

– Te ennek örülsz? Apámat elvitték, minket meg besoroztak a kiképzés vége előtt. Csak gimisek vagyunk!

– Apádat nyáron is hazavitték, és kapott egy csomó kárpozlást. Ti pedig megtanultátok, hogyan védjétek meg magatokat, ha megtámadnak.

– Szimuláció – szúrta közbe Dani.

– Az mindegy – legyintett magabiztosan Áron. – Jó buli lesz! – nevetett, mire Anikó kinyomta a beszélgetésből.

– Mintha egész évben erre várt volna – jegyezte meg a lány.

Dani másnap hajnalban, amint megkapta az egyenruháját, már át is öltözött, és azonnal az őrhelyére indult. Az egyenruha egyébként sokkal kényelmesebb volt, mint amit az iskolában kaptak. Erős, ellenálló anyagból készült, és a zöld helyett a sötét, városi terepminta borította. A szíve fölött egy kis szalagon ott állt a neve, ARANY D., a váll-lapjára rangjelzés helyett azt hímezték: KÖG mint Környezetvédelmi Gimnázium.

Az egyenruha nagyon jól állt neki, erősnek, határozottnak látszott benne. Amikor a tükörbe nézett, egy pillanatra elborzadt. A tükörképe megtestesített mindent, aminek nem érezte magát. Azon viszont csodálkozott, hogy nem kapott fegyvert. Talán

tényleg csak azért van rá szükség, hogy növelje a létszámot...

A gyülekezépontra egy órával korábban ért oda. Azt hitte, egymaga fog ott ácsorogni, de az osztag nagy része már ott sürgött-forgott. Hosszú asztalokon csomagok sorakoztak, katonák, rendőrök és környezetvédelmisek masíroztak közöttük, miközben egy ismerős hang parancsokat osztogatott.

– Gondos alezredes? – szólította meg Dani. – Kagyló hadnagy. Levélben. Parancsnokom.

– A hadnagy éjszaka másik megbízatást kapott, én vettem át a helyét – magyarázta Gondos, de láthatóan rengeteg dolga volt, nem ért rá a tanítványával beszélgetni. – Figyeljen, Dani! Van ott egy névre szóló pakk az asztalon, vegye át, nézze meg, minden benne van-e, aztán az eligazításon majd mindent megtud!

– Igenis, uram! – szalutált a fiú, és a csomagért indult. Most, hogy az alezredes osztagában volt, már nem is érezte annyira rémesnek a helyzetet. Azt kívánta, bárcsak Anikó is vele lehetne.

Anikónak egy katonagimnáziumi lány, Orsi adta át a felszerelését a Hősök terén.

– A négyzetre nyomd rá az ujjad, hogy átvetted! – mondta fáradtan a lány, és egy tabletet nyújtott át Anikónak.

– Te a katonai gimibe jársz?

– Látod – mutatott Orsi a váll-lapjára, ahol a KAG jelzés állt.

– Nem ismerted véletlenül Rigó Áront?

– Dehogynem! – ébredt fel hirtelen a lány. – Te honnan ismered?

– Most hozzánk jár.

– Remélem, nem vagy túl jóban vele.

– Alig beszélünk – hazudta Anikó.

– Jól is teszed. Az a srác mindenkinek azt mondja, amit hallani akar. Egy kétszínű rohadék – mondta keserűen a kadét.

– Jártál vele? – kérdezte gyanakvóan Anikó.

– Két hónapig, még tavaly. Én voltam a legboldogabb, amikor otthagytá a gimit.

Anikó megköszönte a csomagot, és gyorsan átnézte. A hátizsákban minden benne volt: elsősegély-csomag, szeletek, vízkészlet. A szolgálat mindennap délután kettőig tartott, a táskát le kellett adnia, hogy másnapra feltöltsék.

A lány osztagát egy kemény arcú nő, Hegedűs hadnagy vezette. Az összes emberével foghegyről beszélt, de úgy tűnt, Anikót valamiért kedveli.

– Láttam fél éve a hírekben. Egészen összeszedte magát – mondta, amikor egy pillanatra kettesben maradtak.

Valamivel később egy páncélozott önjáró fegyvereket hozott. A puskákhöz mindenki gumilövedéket kapott, kivéve a katonákat, akik egy-egy tár és löszert is az övükre tűztek.

– Remélem, egyetlen fegyvert sem kell elsütetni, amíg a kormány úrrá lesz a helyzeten – mondta Hegedűs.

Úgy tűnt, mindenki érti a dolgát, csak Anikó téblábolt kissé értetlenül.

– Maradj mindig mellettem, oké? – ajánlotta Orsi. – Az ő szemükben úgyis egyformák vagyunk: hátráltató tényezők.

Anikó megköszönte a segítséget, és végre fellélegzett, hogy barátságos hangot is hallott ebben a zűrzavarban.

Dani közben egy percre sem maradt egyedül. Áron amint megérkezett, folyamatosan szóval tartotta. Büszkén vette át a puskáját, és nem győzte hangsúlyozni, hogy mennyire élvezzi a helyzetet.

– Akkor miért? – kérdezte Dani.

– Mit miért?
– Miért jöttél át? Hozzánk.
– Jobbak a lehetőségek a környezetvédelmis érettségivel – vágta rá Áron. Dani egyelőre nem firtatta, de nem volt róla meggyőződve, hogy a másik igazat mond. Szeretett volna legalább egy üzenetet írni Anikónak, de a szabályok szerint a bevetés során teljes hírzárlat alatt álltak, minden eszközt, amit nem a hadsereg adott, ki kellett kapcsolniuk.

Gondos utasításait követve megerősítették a pláza bejáratait, és szétszóródtak. Dani végre külön került az osztálytársától, és a legnagyobb megkönnyebbülésére olyanok vették körül, akik szóra sem méltatták.

Így maradtak egészen délután kettőig, amíg a váltás meg nem érkezett. Amint elengedték őket, és lerázta Áront, rögtön hívta Anikót.

A lány hangja helyett azonban egy karcos férfihang jelentkezett:

– Tájékoztatjuk, hogy önre jelenleg az ostromállapot szabályai vonatkoznak. A bevetéssel kapcsolatban semmilyen információt nem oszthat meg. Minden hívását rögzítjük – közölte a hang, és csak ezután kezdett el kicsöngeni. Amikor Anikó végre felvette, rájöttek, hogy minden, amit meg akartak beszélni, a tiltott témák közé tartozott.

– Szokásos – közölte Dani, miután már hosszú másodpercek óta csak hallgattak.

– Azért örülök, hogy hallok a hangodat – felelte a lány. Hegedűs ugyan mondta, hogy sehol nem jelentettek zavargásokat, de azért jó volt tudni, hogy a barátja jól van. A hadnagy, bár szimpatikusnak tűnt, semmi sem garantálta, hogy szavahihető.

A következő napok hasonlóan teltek, egészen a hétvégéig nem akadt különösebb dolguk. Anikóék álló nap csak meneteltek, a lánynak már egészen elfáradt a lába, de legalább összebarátkozott a kadéttal. Igaz, hogy alig válthattak néhány szót, de az, hogy időnként legalább összenézhettek, sokat jelentett.

Daniék a fedezékeik mögött ültek, csak néha intézkedett valamelyik katona vagy környezetvédelmis, ha egy-egy vásárló nem volt hajlandó betartani az élelmiszerlimitre vonatkozó szabályokat. Azokkal, akik drónokkal hozattak házhoz, soha nem volt gond, nekik az online rendelés eleve nem engedett túlkapásokat. Azonban a szállítócégek a hirtelen beállt hatalmas terhelés miatt már csak három napra előre vállaltak megrendelést, így sokan inkább maguk indultak neki a bevásárlásnak.

– Azt hinnéd, megértették – dohogott az egyik katona. – A kasszáknál mégis rendszeresen kiderül, hogy több vizet vett, szeleteket halmozna fel,

négyszer annyi pelenkát vinne, és amikor udvariasan megkérem, hogy tegye vissza az árut, kiabálni kezd, hogy neki három gyereke van. Nekem is van négy, de nem azzal védem meg, hogy elveszem más elől – magyarázta indulatosan a férfi. Mögötte többen egyetértően morogtak, az egyik környezetvédelmis nő pedig a saját, előző napi esetét kezdte magyarázni, amikor csak akkor nyugodott le a vásárló, amikor a bilincséért nyúlt, hogy bevigye kihallgatásra.

- És bevitted? – kérdezte rezignáltan egy katona.
- Dehogy. Akar a franc jelentést írni.

XVI.

A rendkívüli idők rendkívüli tetteket kívánnak. Azonban a szolgálat nem maradhat jutalom nélkül! Azok a környezetvédelmi és katonagimnazista tanulók, akik a kötelezően előírt, iskolában töltendő idejüknel hosszabban őrzik a rendet az utcán, a tavaszi szünet során kompenzációban részesülnek. Ennek mértékét utólag, az egységvezetőkkel egyeztetve állapítjuk meg.

(Részlet a középfokú katonai programokért felelős helyettes államtitkár diákoknak küldött leveléből)

Vasárnap délelőtt Dani elcsigázottan ült a pláza egyik félreeső bejáratánál. Levette a puskáját, és a szabályok ellenére maga mellé támasztotta. Két katona és egy rendőrnő ült mellette, de egyikük sem szólt rá. Mindnek volt hasonló korú gyereke.

Valószínűleg a hétvége miatt, és mert még mindig nem érkezett hír betörési kísérletről, sokan úgy döntöttek, személyesen intézik a bevásárlást. Az élelmiszerért érkezők mellett már megjelentek olyanok is, akik divatcikkért jöttek. Hiába mutatta meg otthon

az interaktív tükör, melyik ruha hogyan állna rajtuk, sokan nem tudtak szabadulni a vásárlás nyújtotta izgalmától, az élménytől, hogy a ruhákat végigtapogathatják, az üzleteket pedig egymás után bejárhatják.

Dél körül a távolból tisztán kivehető dörgések hallatszottak. Dani remélte, hogy csak vihar lesz. Talán megérkezett az eső, amit mindenki várt. Az ég azonban tiszta volt.

A Nyugati pályaudvar mellett lévő pláza hirtelen ijesztően közel került peremhez. Dani eddig nem is gondolt rá, most mégis találgatni kezdte, ha áttörik a határt, mennyi idejük marad, mire megérkeznek a túloldalról. Most először komolyan elgondolkodott az esélyeiken. A határon érzéketlen androidok állnak, akik, ha veszélyesnek ítélik a helyzetet, tüzelni fognak. Milyen fegyverek lehetnek egyáltalán a peremlakóknak? Kések? Házilag készített lándzsák? Kezdetleges bombák? Régi puskák? Minden ilyen aktivitást a beépített ügynökök és a kamerák azonnal jeleznének. A nyáron is csak a létszámfölényük és a meglepetés ereje okozott gondot. Semmi esélyük, szögezte le magában.

De akkor miért csinálják? – kérdezte magában Dani. Ahogy átfutott az agyán a kérdés, már tudta is a választ. A Dunaújvárosban tett látogatás és az Alival való találkozás óta másként nézett a peremen élőkre. Ők azok, akik a falakra festették a holdakat.

Daniból teljesen kiszállt az erő: kinek az oldalán harcol ő egyáltalán?

A dörgések még egy darabig visszhangzottak a házak között, a fiú mellett állók feszülten markolták a fegyvereiket, és várták az utasítást.

– Fogja meg a puskáját! – hallotta meg hirtelen Gondos alezredes hangját maga mögött. – Nem eshet baja, amíg itt vagyok, de azért legyen magánál a fegyver! – mondta a férfi, és elszántan maga is a látóhatár felé meredt.

Aztán a hangok egyszer csak elhallgattak. Mintha kikapcsolták volna őket, mint egy játékban.

– Jelentést! – szólt bele a rádiójába az alezredes, de nem kapott választ. Megismételte még kétszer, majd a karjába ültetett képernyőt kezdte nyomkodni. Rá nem vonatkozott a hírzárlat, az ő eszközt specális védelemmel látták el. A férfi hosszan nézte az üres monitort, ahol a drónokat jelző piros pöttyöket kellett volna látnia.

– Jönnék – közölte vészjóslóan, és a zubbonyát a képernyőre húzta. – A plázát lezárni, a környéket kiüríteni! A villamosokat és a buszokat visszafordítani. Az önjárókat szintén. Erősítést kérek! – sorolta az utasításait egy másik frekvencián.

– Az eltérítést és a kiürítést megkezdjük. Lezárás elindítva. Erősítés negatív – hallatszott egy feszes női hang.

– Tíz percen belül összecsapunk a lázadókkal. Azonnal erősítést kérek! – ismételte meg az alezre-des, ezúttal dühösen.

– Negatív. Nyolc oldalról támadnak, nincs mozgósítható emberünk. Támadást jelentettek Kecskemét, Pécs, Dunaújváros, Debrecen és Győr irányából is. Szeged húsz perce elesett.

– Ez polgárháború – suttogetta döbbsen a Dani előtt álló rendőrnő, mikor a perem felől érkező csapatok pedig felbukkantak a látóhatáron.

– Uram, engedélyezett az éles lőszer használata? – kérdezte az egyik katona.

– Eszébe ne jusson! – förmedt rá Gondos. – Ezek a honfitársaink. Arra esküdtünk fel, hogy megvédjük őket, nem lemészároljuk.

– Őket ez nem fogja érdekelni, uram – csatlakozott a másik katona is.

– Eszükbe ne jusson! – kiabált Gondos, és a rádiójába még egyszer kiadta az utasítást az egész osztagnak, senki sem használhat éles lőszert.

Dani egy pillanatra úgy látta magukat, mintha filmet nézne. Az alezredes kiabál, a csapat tagjai összeszűkültek szemmel a távolba merednek, és az út végén már látszanak is a peremkerületi harcosok. Azonban nem szedett-vedett emberek életlen konyhakésekkel, hanem elszánt, izmos nők és férfiak csapatszállító terepjárókon ülve, amit kézi vezérléssel

irányítanak. A kezükben igazi fegyverek, géppuskák, pisztolyok, az egyiknél még aknavető is. Egy mobil légvédelmi ágyúval úgy szedik le a följük repülő drónokat, mintha csak a célba lövést gyakorolnák. A fiú Áront is látta, ahogy a mellette álló környezetvédelmisekkel, katonákkal és rendőrökkel elsáncoltan tüzelnek. Az Áron mellett álló honvéd nyakán vér fröccsen, és összeesik. Áron lehajol, és a halott övéről levesz egy tárat. Éles lőszerek. Az osztálytársa a puskájába tölti, és a konvoj felé céloz vele. Daninak nincs ideje, hogy figyelmeztesse az alezredest. Áronra lő, a másik fiút a sisakján éri a gumilövedék, meg sem inog, csak meglepetten körbenéz. Meglátja a puskájával rá célzó Danit.

– Árulás! – üvölti Áron, és a fiú felé mutat. Daninak azonnal kitisztult a feje. Újra hallja a fegyverropogást. Áron agyon fogja löni, jutott eszébe. Ha mégis megúszná élve, hadbíróság elé fog kerülni.

Közben a lázadók megálltak, és elhagyták a csapatszállítókat. A gumilövedékek kereszttüzeiben alkalmi fedezékeket kerestek a civilek otthagytott önjárói mögött, és viszonzni kezdték a lövéseket. A gumilövedékek tompán koppantak a kocsik oldalán, és néha betörték egy-egy ablakot. Ahogy a lázadók viszonzni kezdték a tüzet, a dübörgésbe az éles lőszerek süvítő hangja vegyült. Dani újra Áront kereste a tekintetével, és hamarosan ki is szúrta a kavarodásban.

A fiú vérben forgó szemmel dobálta a lázadók felé a gránátokat, amiket a halott csapattársa övéről szerzett.

– Alezredes! Áron. Éles fegyver. Gránát – hadarta Dani, amikor végre Gondos mellé keveredett.

– Ezt majd később megbeszéljük – felelte a férfi. Az alezredes egy pisztolyt vett elő az övéből, és Dani mellkasára célzott. A fiú egy másodperccel később összeesett.

Anikó fedezék után kutatott a Hősök terén. Orsival az oldalán a szobrok mentén rohantak, és próbáltak úgy helyezkedni, hogy se az ellenséges, se a sajátjaiktól érkező golyózápor ne kapja el őket. Bár nagyjából egyforma erőben voltak, a kadét rutinosabban mozgott, így Anikó rábízta magát. Orsi kivezette a tűzharc közepéből, és a Városliget felé kezdte kalauzolni.

– Viszonoznunk kellene a tüzet, de ilyen túlerő ellen semmi esélyünk – magyarázkodott lihegve a lány.

– Szerintem tök mindegy, csak menjünk! – felelte Anikó, akit épp a legkevésbé érdekelt, ha emiatt rúgják ki az iskolából. – Mi a terved?

– Nincs messze a Vajdahunyad vára. Ott talán el tudunk bújni.

Az egykori Városligeti-tó helyén szoborcsoport állt, tíz éve állíttatta a város. Bronzból készült csónakok, kacsák és a régi teleket idéző jégkorcsolyázók. A két lány most ezek között meglapulva szaladt szobortól szoborig, bízva benne, hogy ha észre is vették őket, a szobrok megvédik őket a lövésektől. Azonban úgy tűnt, nincs okuk aggodalomra. Nem követték őket. Mire a vár kapujába értek, lassítottak a lépteiken, hogy visszanyerjék az erejüket.

– Úgy tűnik, megúsztuk – mondta a kadét, amikor a vár tövéhez értek. Megállt, hogy kifújja magát. A tenyerével a combjaira támaszkodott, és igyekezett egyenletesen lélegezni. Valamit épp mondani akart, amikor eldőlt, mint egy zsák.

Anikó azonnal odaugrott hozzá.

– Nem esett baja, egy óra múlva felébred – lépett elő egy ötven körüli nő a fedezékéből. Szikár volt, de a tekintete erőt sugárzott. A kezében pisztolyt tartott, és Anikóra szegezte. – Jó lenne mindent megbeszélni, de most erre nincs idő – folytatta, mintha csak csevegne. Anikó mögött két magas férfi jelent meg. Az egyikük megpróbálta hátracsavarni a kezét, de a lány a harcművészeteken tanultak szerint kiszabadította magát, és a támadója lendületét és a meglepetés erejét kihasználva a földre vitte a férfit. A másikkal viszont már nem tudott elbánni. Egy pillanat alatt

lefogta, és a gyorsan feltápáskodó társának hála bilincs került a lányra. A pisztolyos nő egy fekete kámzsát húzott Anikó fejére, és mintha csak teázni hívná, megkérte, hogy tartson velük. Anikónak esélye sem maradt, hagyta, hogy egy, a közelben parkoló önjáróba tuszkolják.

Azt hitte, nem jutnak messzire, hogy egy csapat katonára majd feltartóztatja az elrablóit, és kiszabadítják. Magát is meglepte azonban, hogy a megmentésére kevésbé vágyott, mint arra, amit a lázadóktól megtudhatott. Eddig csak Alexszel és a gyerekekkel találkozott a peremről, szeretne volna, ha végre jobban megismerheti a világukat. Mivel volt ideje, és senki sem szólt hozzá, gondolkodni kezdett.

– A holdak miatt, ugye? Azért pont engem raboltak el – kérdezte. Valójában azt sem tudta, hányan ülnek a kocsiban.

– Természetesen – hallotta a nő választ.

– De ugye nem a kormány emberei? – kérdezte ijedten.

– Még csak az kéne! – horkant fel egy férfihang. – Jól megtanítottak verekedni – tette még hozzá elismerően.

Anikó elégedetten bólintott, majd rájött, hogy a kámzsától ezt valószínűleg nem látták.

– Nem most kapok a kérdéseimre választ, ugye? Ezzel az izével a fejemen.

– Mi csak elviszünk azokhoz, akikkel beszélned kell – mondta a nő.

– És Dani? Arany Dániel. Vele rajzoltam a képre-gényt.

– Igen, tudjuk.

– Ő is jól van?

– Nincs hírünk róla. Nekünk csak téged kell magunkkal vinnünk.

XVII.

Magyarország demokrácia.

Minden 18. életévét betöltött magyar állampolgár választó és választható.

Kivételt képeznek azok, akiket bírósági ítélettel megfosztottak ettől a joguktól, és azok, akik az állam ingyenes ellátásait választva önként lemondtak erről a jogukról.

A külső kerületek lakói ötévente választhatják meg háromtagú testületüket, akik a parlamenti üléseken részt vehetnek és felszólalhatnak a vitákon, törvényjavaslattal élhetnek, de nem rendelkeznek szavazati joggal.

A magyar Országgyűlésben három párt foglal helyet:

- a Magyar Környezetvédelmi Párt (MKP, korábban Környezetvédelmet Magyarországon! Párt, az EKH-hoz való csatlakozás óta Magyarország kormánypártja);*
- a Zöld Európát Szövetség (ZEUSZ, elnökségét az MKP-ból 2046-ban kivált tagok alkotják);*

- és az Újrahasznosított Értékek Társasága (ÚJÉRT, 2038-ig az MKP-val koalícióban kormányzó párt. A koalíció felbomlása óta egyre kisebb a támogatásuk, a legutóbbi választásokon alig érték el az 5%-os parlamentbe jutási küszöböt).*

(Részlet a végzős középiskolásoknak szóló történelem-tankönyv társadalomismeret fejezetéből)

Dani nem először ébredt altatásból. Lassan úgy érezte magát, mint egy android, amit ki-be kapcsolgatnak. Ahogy felkönyökölt, Anikó aggódó arcát pillantotta meg maga előtt.

– Jól vagy? – kérdezte a lány, de meg sem várta a választ. – Semmi szükség nem volt rá, hogy Gondos elkábítson. Ő is a lázadókkal van. El nem tudom képzelni azt a helyzetet, hogy egy tanár lelője a saját a diákját, miféle megoldás ez? – dohogott megállás nélkül, mint aki órák óta azt várja, hogy ezt elmondhassa, majd észbe kapott, és egy pohár vizet nyújtott a kába barátjának.

– Hol? – kérdezte Dani, miután ivott pár kortyot.

– Azt mondták, Szegeden. Voltam itt pár éve, de amikor kinéztem az ablakon, semmi sem volt ismerős.

– Szeged elesett – ismételte meg a fiú, amit a Gondosnak adott jelentésből elcsípett.

– Ellenkezőleg. Szeged évtizedek óta nem volt ennyire szabad – szólalt meg egy nő mögöttük. A gyönyörű, hosszú haja miatt mintha egy másik világból csöppent volna közéjük.

– Maga a lázadók vezetője? – kérdezte tőle Anikó, és alaposan végigmérte. Nagyon tetszett neki a nő határozott kiállása, az erős, mégis nőies alkata, de még a könnyű, fekete ruhája is. Szerette volna tudni, mivel ápolja a haját a rendszeres edzés mellett, honnan szerez elegendő vizet, hogy mindig megmossa, de érezte, hogy nem ezek a legfontosabb kérdések.

– Csak segíték nekik – felelte diplomatikusan a nő.

– Ő itt Sforza Kata – lépett melléjük egy sebhelyes, keménykötésű férfi. – Olyan, mint a szélkakas, mindig abba az irányba áll, amerre a szél fúj. Ennek ellenére jó barát, az életemet is rábíznom – magyarázta.

Dani felült, és kicsit átmozgatta a tagjait. Visszatért az ereje, és gyorsan körbenézett, hogy megtudja, hová került. Egy kanapén ült, Anikó mellette egy puffon, Kata karba tett kézzel állt, mögötte ódivatú szekrény, egy könyvespolc lapozható könyvekkel. A nő mellett a sebhelyes arcú egy erkélyajtónak támaszkodott. Az ajtó üvegén át tömbházak látszottak.

– A peremen vagyunk – állapította meg a fiú.

– Igen, ez a szegedi Csillag tér. Állítólag látott jobb napokat is – bólintott a férfi.

– Szeged a lázadóké – szögezte le Dani. – Mégis panelház. Miért?

– Elnézést, ha jobban esett volna egy egyetemi épületben ébredni, esetleg a színházban vagy a Dómban – nevetett a sebhelyes. – Ez adja a lázadás egyik erejét. Ha el is foglalunk egy-egy szimbolikus épületet, nem költözünk be, hogy könnyű célponttá váljunk. Helyette kis lakásokban húzódunk meg. Az ellenállásnak nem egyetlen vezetője van, hanem vezérkara. Persze így a szervezés sokkal lassabb, nincs mindenben egyetértés, viszont nehezebb lekapcsolni.

– Részfeladatok?

– Igen. Mindenki tudja a dolgát, és csak kevesen látják együtt a nagy egészet.

– Mi volt a maguk feladata? Az elejétől, ha van rá időnk – kérdezte Anikó.

– Tulajdonképpen a miénk az egész nap – bólintott a férfi. – Az ellenállás évek óta szerveződik a peremen – folytatta. – Szinte már attól a naptól fogva, hogy lezárták a határait. Elképesztő lassan indult el, az első próbálkozásokat csírájában elfojtották. Megerősödni csak akkor tudott, amikor néhányan már a központokban is úgy látták, ideje leváltani az uralmon lévőket. Vagyonos üzletemberek adtak pénzt

az akciókhoz, de eleinte ezek sem vezettek messzire, a felfegyverzett csapatok az androidokon sem törtek át. Ezután indult el a teljes átszervezés, aminek a mai nap az egyik nagy eredménye. Az egyes peremvidékeken olyan vezetőket választottak az emberek, akikre felnéztek, akik a helyzetükkel nem éltek vissza. Nem volt mindenki makulátlan, de ha valaki nem felelt meg, azt hamar leváltották. A lakók egy része ma már nem az a játék- vagy drogfüggő ingyenélő, akinek a központokban hiszik őket. Hasznos munkát végeznek a közösségükért, a gyerekeiknek iskolákat szerveztek, a pénzüket pedig nem szórják el, hanem összeadják. Ebből fegyvereket, gyógyszereket, jobb élelmet tudnak vásárolni.

– A feketepiacon – jegyezte meg Anikó.

– Nekem is kellett valami munka – vont vállat Kata.

– Egy ideje már készen állt az áttörés terve – folytatta a férfi. – A tavaly nyáron bekövetkezett eseményekre azonban senki sem számított. Néhány túlfűtött vezér úgy érezte, ki kell használni a vízhiányt, és le kell csapni. Sok csapat, főleg a hanyagabbul szervezett kerületek és városok alakulatai megindultak a központok felé, és a közös terveket félredobva csak a dühüket csillapították. Súlyos hiba volt. A központokban meggyűlöltek a peremen lakókat, és pontosan azoknak az állatias, félelmetes, irtalmat

nem ismerő csőcseléknek látták őket, amilyennek a kormány mindig is mutatta. Miután megtalálták a tudósokat, és helyreállt a régi rend, valamennyi enyhülés mutatkozott. A kormány tudta, hogy szigorítással csak elmérgesítené a helyzetet, és itt jöttök a képbe ti. Fogalmatok sincs róla, de a peremen igazi hősök vagytok – magyarázta a férfi.

– Hogy? – kérdezte Anikó döbbenet.

– Minden csatornán a ti életeteket közvetítik, szinte minden napra jutott valami Anikó és Dani hétköznapijaiból. Egy szerelmes csók, egy kézfogás, egy öszszenézés. Néha még az edzéseiteket is megmutatták, de sosem úgy, hogy a peremen fenyegetve érezzék magukat. Az esendőségetek és a szerelmek jelképpé vált, amivel úgy hitték, meg lehet nyugtatni a tömeget – mondta a férfi, de Dani és Anikó nem hagyta, hogy folytassa.

Egymás szavába vágva ostromolták a kérdéseikkel a sebhelyes arcút.

– Miért mi?

– Mit tudnak rólunk?

– Hogy merték?

– Ehhez nem volt joguk!

– Már az otthoni adások is kiakasztóak voltak!

A sebhelyes egy darabig hagyta, hogy kiabáljanak, hadd eresszék ki a gőzt, de aztán a felemelt tenyerével jelezte, hogy szeretné folytatni.

– A központban leadott anyagokban csak a felvételek töredéke jelent meg. Az embereket nem annyira érdekli az ilyesmire, egy-két napig volt komolyabb hírértéke, utána csak néha dobták be a neveteket. A peremen szándékosan egyszerűbb az adások nyelve, a cselekménye, sokkal inkább hatnak az érzelmekre, mint a józan észre. Az államnak az az érdeke, hogy az itt lakók ne is vágyjanak igazán többre, mint amit kapnak.

– De miért raboltak el bennünket? És honnan tudták, hogy mi rajzoltuk a képregényeket? Még mindig nem értem – mondta türelmetlenül Anikó.

– A képregényetek egy szerencsés véletlen volt. A lázadás vezetői ugyanis keresték az alkalmat, hogy a központiak peremről alkotott véleményét megváltoztathassák, és ellensúlyozzák az állami propagandát. A képregényetekre tényleg nem számítottak, de amint meglátták a lehetőséget, éltek vele.

– Áron, az osztálytársunk, ő is lázadó, ugye? Ő vett rá minket, hogy rajzoljunk akkor is, amikor nem volt kedvünk.

– Félek, ő pont az ellenkező oldalon áll. Rigó Áron az állam beépített embere, és azért állították rátok, hogy terhelő adatokat szállítson rólatok arra az esetre, ha visszaélnétek a népszerűségetekkel. Ha nem kezditek el a képregények rajzolását, tartok tőle, már

rég száműztek volna benneteket családotul a peremek egyikére. A történeteitek azonban egy izgalmas láncreakciót indítottak el. A megfigyeléseket irányító katonák egyike az emberünk. Elmondta nekünk, hogy milyen terv készül ellenetek, és beszélt a képregényekről is. Ekkor született meg az ellenálásnál az ötlet, hogy ezekbe bele kellene nézni. Azonban az államnak is voltak kémei a körökben, és erre sajnos későn jöttünk rá. Viszont furcsa módon pont ez mentett meg benneteket. Ő ugyanis jelentette, hogy el akarjuk lopni a rajzokat. Így az állam emberei azért hagyták, hogy rajzolatok tovább, hogy csapdát állítsanak nekünk, mi pedig azon dolgoztunk, hogy kikerüljünk azokat.

– Hazudott – bámult maga elé Dani, aki egy ideje már elvesztette a fonalat. Áron árulása sok volt neki. Már azon is kiakadt, hogy az életét a peremen közvetítik, de az, hogy az egyetlen fiú, akit Anikón kívül a barátjának hitt, becsapta, teljesen kikészítette.

A lány kevésbé volt meglepve. A katonagimnáziumos lánnyal többször beszélgettek a fiúról, és sejtette, hogy nem egészen az, mint akinek mutatta magát. Ennyi gonoszságot persze ő sem nézett ki belőle.

– Áron eredetileg egy olyan oldalra töltötte fel a képregényeket, amit csak a felettesei értek el – folytatta a férfi. – És itt jöttem a képbe én – mosolyodott

el, és az álla alatt húzni kezdte a bőrt. Az arca, legalábbis amit annak hittek, lassan levált a koponyájáról. Anikó és Dani döbbenetben nézték, ahogy kibukkant alóla egy másik arc.

– Zoli! – közölte ámulva Dani.

– Bocs, hogy eltűntem! – vigyorgott a férfi, akinek a tekintetében újra a régi, meleg fény csillogott.

– Ennyivel rohadtul nem úszod meg! – csattant fel Anikó.

– Hadd magyarázzam meg! – kérte Zoli. – Amikor az ellenállás beszervezett, kis híján lebuktam. A főkapitány személyesen leplezett le, de ahelyett, hogy a fogdába kísért volna, a házába mentünk, ahol megtudtam, hogy ő maga is a központban élő ügynökök egyike. Amikor elmondtam neki, hogy mi a feladatam, megszervezte, hogy időről időre a peremre lóghassak. Az utolsó hetekben Szegedre költöztem.

– Képregényt. Hogyan szerezted?

– Nagyon örülök, hogy még mindig hordod az órát – bökött Zoli az unokaöccse karórájára. – Az egyik lopakodó drónnal egy éjszakára kölcsönvettem, és bevallom, már nem teljesen technikamentes. Építettünk bele egy apró eszközt, amivel a közeli számítógépekről adatokat tudunk lopni. Így Áron gépét is feltörtük, és az ott tárolt képregényeket az órád átküldte az én gépemre. Hogy ne bukjunk le, sokáig nem tettük fel sehová. Eszközzről eszközre másoltuk

át őket. Mire kikerült a központiak által is látogatott oldalakra, a peremen már rég olvasta mindenki.

– És a központban lakók lassan érteni kezdték, miért láznak a peremen – összegezte Anikó.

– Igen. Ezért is voltunk nagyon óvatosak a mostani támadásnál. Csak a katonákra lőttünk, civil áldozatot nem szedtünk. A seregből is csak azokat, akiket muszáj volt. A mi oldalunkon sajnos sokkal több az áldozat – hajtotta le a fejét Zoli.

– És hogyan tovább? Hazamehetünk? Vagy megint lesz valami feladatunk? – kérdezte Anikó.

– Tartok tőle, hogy egyelőre nem mehetek haza. A visszatéréseket meg kell tervezni, ugyanis jelenleg bűnözőknek számítotok otthon. Ezért is hoztunk benneteket Szegedre.

– De miért? – csattant fel Anikó.

– Te megszöktél a csatából, Dani pedig fejbe lőtte egy társát.

A lány döbbenetben meredt a fiúra.

– Áron. Gumilövedékkal. Sisak volt rajta. Nincs baja – közölte Dani.

– Kár – felelte szomorúan Anikó, és nagyon várta, hogy a fiú részletesen elmesélje ezt is.

– A francba! – szólalt meg hirtelen Kata, és megmutatta a karjába épített képernyőt. Nem a szokványos modell volt, ezüstkeretű, és sokkal élesebb volt a képe, mint amit megszöktak. Anikó ráadásul

mintha parfüm illatát érezte volna. Nem olyat, mint amit a randijuk idején kapott kölcsön, ez annál sokkal különlegesebb volt. Úgy elbódult tőle, hogy észre sem vette elsőre, mi zajlik a monitoron.

Az állami híradóban Danit és Anikót mutatták, akik a hírek szerint azzal tetézték a hálátlan ingyenélők betörését, hogy titkon maguk is elárulták a hazájukat. Részleteket közöltek azokból a beszélgetéseikből, amiket a titokszobában folytattak. A lány és a fiú már meg sem lepődött, hogy az a helyiség is átverés volt.

– Holdak. Nem mondták – tűnődött Dani.

– Tudják, hogy mi rajzoltuk, mégsem mondják – csóválta a fejét a lány is.

– Lehet, hogy nem akarják egyszerre az összes kártyát kiteríteni. Biztos azt gondolják, a képregényekkel mégis a ti javatokra billentenék a mérleget, hiszen mindenki szereti őket, és ezért nem kapcsolják össze veletek egyelőre – találgatott Kata.

A szobába az Anikót elrabló idősebb nő lépett be.

– Nincs olyan sok időnk, mint hittük – mondta. – Ha további vérontás nélkül akarjuk megnyerni ezt a forradalmat, hamarosan vissza kell vinnünk a gyerekeket. Nekik kell élő adásban közölniük, hogy ők rajzolták a képregényt. És azt is el kell mondaniuk, miért. Már elkezdtem szervezni az utat, holnap reggel indulhattok is.

– Maga a szegedi vezér? – nézett Anikó az egykori támadójára.

– Nem egészen. A vezér anyja vagyok. A legfontosabb feladatot rám bízta – húzta ki magát a nő.

Anikó életében először járt a peremen. Számos alkalommal látott már panelházat, de mindig csak messziről, vonatok, autók ablakából, ilyen közélről még soha. Lenyűgözte a rengeteg egyformának tűnő épület, a szabályos alakjuk, a rend és erő, amit sugároztak.

– Honnan tudjátok, hova kell hazamenni? Nem keveritek össze a lakásokat? – kérdezte Zolító.

– Csak a te szemednek egyforma. Aki itt nő fel, az ismeri minden sarkát, tudja, hol van üzlet, játszótér, melyik ablakban látni egy különös függönyt.

– Ha elmegyünk innen, most nem húztok semmit a fejünkre? Nem leszünk elkábítva?

– Arra idefele is csak azért volt szükség, mert azt hittük, elhitethetjük a katonákkal, hogy elraboltunk benneteket. Sajnos nálunk is vannak besúgók. A teljes tervünket viszont egyelőre nem tudják.

– Ha vállaljuk – tette hozzá Dani.

– Miért, jobb lenne inkább elbújni a peremen, és itt maradni? – kérdezte a nagybátyja.

– Talán – tűnődött a fiú. Hirtelen nem is tűnt rossz ötletnek.

– Látni szeretném a várost. Az egészet – jelentette ki Anikó.

– Arra nincs most időnk. Holnap korán indulunk, jó lenne, ha előtte tudnátok pihenni egy kicsit – vélte Zoli.

– A belváros egy része talán belefér – ajánlotta Sforza Kata, és ezzel az ötlettel a lány is elégedett volt.

Ezúttal a nő önjáró kisbuszát használták, és mivel csak négyen utaztak benne, rengeteg helyük marad.

– Holnap, ha elhagytuk a városhatárt, már megfigyelődrónokra kell számítanunk, úgyhogy kénytelenek lesztek az ülések alatti búvóhelyeken utazni – mondta a nő, amitől Dani megborzongott. Anikó azonban csak vállat vont, úgyhogy a fiú sem tette szóvá.

Egy hosszú sugárút vitt befelé a központba, az önjáróval pillanatok alatt odaértek. Eredetileg az autóból akarták nekik megmutatni a belvárost, hogy minél több helyre eljussanak, de Anikó mindenképp ki akart szállni, még ha így ki is hagy néhány látványosságot.

– Látni szeretném a Tiszát – mondta a lány.

– Én is – gúnyolódott Zoli. – Évek óta alig csorogál a medrében valami, mostanra szinte teljesen kiszáradt. Át lehet menni az egyik oldalról a másikra anélkül, hogy vizes lennél.

– Nem volt mindig ilyen – vágott a szavába Kata. – Gyerekkoromban a Duna vad, hömpölygő folyónak tűnt, ami elnyel, ha csak belenézel, míg a Tisza szelíd volt, lemegettél egészen a partjára, mégsem érezted veszélyben magad.

– Itt éltél? – kérdezte Dani.

– Néhány évig. Szinte mindenütt laktam az országban – mosolygott a nő.

Átsétáltak a Széchenyi téren, és Kata közben folyamatosan a régi időkről beszélt, amikor még fák álltak végig az út mellett. Helyettük most csak az üzenen kívül helyezett lepárlók éktelenkedtek. Átmentek a Kárász utcán, ahol egykor cukrászdák sorakoztak, de mára csupán a gazdagokat kiszolgáló, luxuscikket árusító üzletek maradtak. A nő megmutatott néhány régi egyetemi épületet, amiket az átszervezések után lakásokká alakítottak.

– Valaha az egész országból jártak ide diákok, de még külföldről, akár másik kontinensekről is. Magyarország egyik legszínesebb városa volt, amíg át nem alakították a felsőoktatást. Bevezették a teljes online tanítást, hogy ne terheljék le teljesen Szeged vízkészletét.

– Szegedi Online Tudományegyetem – jutott Dani eszébe.

– Igen, most már így hívják. A város nevét szinte már csak hagyományból őrzi. A tanárok a lakásaikból

oktatnak, a diákok pedig szintén otthon, pánttal a fejükön hallgatják az órákat. És közben mind azt látják, hogy egy teremben ülnek.

– Hol vannak az emberek? – kérdezte Anikó, miután már húsz perce egy teremtet lelkét sem láttak.

– A központiaknak teljes kijárási tilalmat vezetünk be, amikor átvettük a várost – felelte Zoli. – Jelenleg az embereink őrzik őket. Ha győzünk, kiengedünk mindenkit. Ha pedig elbuknánk, lezárjuk Szeged határait, van elég katonánk és lőszerünk, ráadásul saját szeptetgyárunk is. Persze egy idő után akkor is ki fogjuk engedni őket, de a saját szabályainkat fogjuk bevezetni. Megmutatjuk, milyen az élet egy szabad városban, ahol nincsen központ és perem.

– Biztosan békés lesz – jegyezte meg epésen Dani, de a nagybátyja elengedte a füle mellett.

– Ez történik mindenhol, ha győztök? – faggatta Anikó.

– Ezt szeretnénk. Eltörölni a belső határokat, és újraépíteni a bizalmat.

– Azért ez jobban hangzik szóban, mint amilyen könnyű megvalósítani. Mit fog szólni hozzá az EKV? Mi lesz, ha Európa-szerte lázadások lesznek? Vagy ha nem hagyják, hogy győzzünk? – kérdezte a lány.

– A háttérben már tárgyalnak róla. Befolyásos emberek, akik a lázadást pénzelték.

– Nem érzitek, hogy csak kihasználtak benneteket? – fakadt ki Anikó. – Az életetekkel fizettek azért, hogy néhány gazdag embernek még több pénze legyen. Nekik a központ is perem, és ebben ezután sem lesz különbség.

– Találkoztak az érdekeink. Enélkül a peremen lakók még mindig csak ingyenélők lennének, én pedig egy rendőrtiszt, aki rájuk lő, ha elégedetlenek – próbálta összefoglalni Zoli.

– Úgy tesz mindenki, mintha sok múlna azon, hogy Danival kiállunk, és vállaljuk a képregényeinket, pedig már mindent elrendeztek – szomorodott el Anikó.

– Mi vagyunk a csomagolás – mondta Dani.

Zoli nagy levegőt vett, de aztán mégsem szólalt meg. Hagyta, hadd emésszék meg a hallottakat. Sforza Kata viszont büszkén méregette Anikót. Tetszett neki a lány harciassága és éleslátása.

Anikó és Dani félrevonultak egy kapualj árnyékába, hogy megvitassák a dolgot. Egyetértettek abban, hogy csak akkor úszhatják meg ezt az egészet, ha a lázadókkal tartanak. Ezenkívül a családjukra is gondolniuk kellett. Így is fennállt a veszélye, hogy a lázadók kudarcra járnak, és az egész helyzet még durvább polgárháborúvá fajul. De legalább ők megtették a magukét.

– Nem az egész terv. Amit hallottunk – jelentette ki Dani, amikor visszatértek.

– Nem, az egészet mi sem ismerjük – értett egyet Zoli.

– Meg is halhatunk?

– Igen, az is elképzelhető.

– Remek – bólintott fáradtan a fiú. Szeretett volna már így vagy úgy, de túl lenni az egészen.

Anikó azonban kezdett megbarátkozni a gondolattal, hogy ők lesznek a lázadás arcai.

– Csináljuk! – mondta.

XVIII.

– Magyarország nem válhat ki az EKU-ból. Ha ma megengedjük, hogy a magyarok függetlenné váljanak, holnap talán követik őket a lengyelek, a csehek, ki tudja, talán a németek is. (A francia elnök felszólalása.)

– Ne személyeskedjünk! Németország nem kíván kilépni az Unióból, és eddig a többi állam sem mutatta a jelét. De abban egyetértünk, hogy a rend csakis az egység fenntartásával maradhat meg. (A német kancellár válasza.)

– Meg kell találni a módját az alkunak. Biztosan van valaki, akivel még ebben a zűrzavarban is lehet értelmesen beszélni. (A brit miniszterelnök hozzászólása)

(Részlet a magyar forradalom ügyének tárgyalásából, az EKU Első Tanácsának titkos ülésén. A teljes ülés leirata két évtizeddel később mégis nyilvánosságra került)

Zoli kivételesen hagyta, hogy Kata kocsija önjáró üzemmódban vigye őket Pestre. Bár szívesen megmutatta volna, mennyivel jobban vezet, mint egy gép, mégis jólesett útközben átgondolni a helyzetet.

Hamarosan véget ér a küldetésük, merengett, és ha a többi csapat is tette a dolgát, már nem sok feladatuk marad. Viszont fogalma sem volt, mi történik, ha ők végeznek. Az utasítás szerint Anikót és Danit a kapitány körzetével határos peremkerületbe kellett vinniük. Ott, egy lakótelepi pincében várták őket.

Amíg a szegediek a lányt és a fiút menekítették, három másik csapat összeszedte az addig elkülönítve tevékenykedő informatikusokat. Az ő biztonságuk is kulcskérdés volt, a peremen senki sem értett elég jól a gépekhez, mivel az eszközökhöz alig, az oktatáshoz pedig egyáltalán nem fértek hozzá.

A tárolónál már várni fogja Anikót és Danit az országos rendőrfőkapitány, aki onnantól átveszi az irányítást, beavatja a fiatalokat a feladatukba, Kata és Zoli pedig talán végre hátradőlhet.

Budapestig sima útjuk volt, járművel is alig találkozottak. Kísértetiesnek tűnt a kihalt autópálya, de a városba érve szintén üres utcák fogadták őket. Az emberek nem mertek kimenni a lakásból.

A peremen Zoli nem számított rendfenntartókra, úgyhogy alaposan meglepődött, amikor a megadott címtől néhány méterre rendőrségi sorfalba ütközött. Először azt hitte, a főkapitány és a mellettük álló, lázadó rendőrök azok, de aztán meglátta az android-csapatot Dongó hadnaggyal az élén.

– Maradj a kocsiban, elintézem! – mondta Zoli, amikor megálltak a sorfal előtt. A férfi próbált higgyen maradni, de a lába kicsit remegett, ahogy kiszállt az önjáróból.

– Engedjen át, Dongó, fedett akcióban vagyok!

– Sajnálom, kapitány, de az önök útja itt véget ért – felelte magabiztosan a hadnagy.

– Hívja fel a főkapitányt, ha nem hisz nekem, de siessen, mert késésben vagyok! – morogta Zoli.

– Igenis, uram! – válaszolta Dongó gúnyosan, majd feltúrta a zubbonyát, és hívni kezdte a főkapitányt. Valahonnan az androidok mögül halk pittyegés hallatszott. Zoli a hang irányába nézett, és a hadnagy készségesen félreállt, hogy a felettese megláthassa a hang forrását. A főkapitány az egyik autónak dőlve feküdt, az egyenruháját vér áztatta.

– Ez lázadás, Dongó! – ordított Zoli, aki remélte, hogy még mindig mentheti a helyzetet. – Android-egység, azonnal bilincseljék meg a hadnagyot! – utasította a gépeket, de azok nem reagáltak.

– Csak nekem engedelmeskednek, uram.

– Mit jelentsen ez?

– Azt már napok óta sejtem, hogy ön az ellenállás kémje. A belső elhárítástól engedélyt kérve lenyomoztam a jeladóját, és feltűnő peremaktivitást mutatott az elmúlt hetekben. Az adatai szerint akkor is

ott tartózkodott, amikor a jelentések alapján az irodájában ült.

– Fedett akció, már mondtam.

– Eleinte én is ezt hittem. Mindenesetre a főkapitány elé tártam az ügyet, aki önhöz hasonlóan ordított velem, szintén valami ködös akcióra hivatkozott, és megfenyegetett, hogy ha nem állok le, közlekedési rendőrt csinál belőlem. Hivatalosan tehát ejtettem az ügyet.

– Nem bírta elengedni, igaz? – kérdezte Zoli, aki már sejtette, hogyan folytatódik a történet.

– Nem, uram. Követtem a főkapitányt, bevon-
tam az akcióba néhány megbízható emberemet is,
és gondolhatja, mennyire meglepődtünk, amikor
rajtakaptuk a főnököt, ahogy a lázadóknak juttat
a fegyverkészletünkből. Nem mertem azonnal raj-
taütni, inkább tovább követtem. Egészen az elmúlt
órákig abban bíztam, hogy ez egy nagyobb terv része,
és én tévedek.

– Mi változott?

– Nemrég kihallgattam, ahogy a főkapitány a bel-
ügyminiszterrel beszélt. Azt mondta, várjon a tan-
kokkal, meg tudják oldani a helyzetet. Szerintem csak
időt akart nyerni a lázadóknak.

– Tankok?

– Persze, a szomszédos országok dróntankjai. Ké-
szenlétben állnak az északi és a nyugati határon is,

velük van egy-egy század android és két-két bom-
bázó helikopter. Délen, a határ túloldalán egy há-
romszáz fős EKV-hadsereg állomásozik, a feladatuk
kizárólag Szeged felszabadítása. Láttunk már olyat,
hogy Szegedről döntik meg a hatalmat, nem kockáz-
tatnak. Ha kell, két órán belül véget vetnek ennek az
egésznek – magyarázta Dongó.

Zolit meglepte a környező országok kemény fellé-
pése. Évek óta alig hallott valamit az EKV-ról, az álla-
mi média legfeljebb annyit közölt, hogy a tagállamok
között Magyarország kiemelkedően teljesít, a nyuga-
tiak régi dicsősége pedig évtizedek óta hanyatlóban
van. A magyar miniszterelnök nyilván nem akarta,
hogy a többi állam gyengének lássa, ezért nem hívta
még be az idegen csapatokat.

– Mikor láttam, hogy ön a koordinátái szerint
pont ide tart – folytatta Dongó –, gondoltam, miért
ne vinnék be rögtön két hullát is a belügyminiszter
úr irodájába – vigyorgott eszelősen a rendőr.

– Ha halottakkal megy be az épületbe, nem hi-
szem, hogy eljut a miniszter irodájáig.

– Más bizonyítékaim is vannak.

– Például?

– Levelek, útvonalak, fül- és szemtanúk.

– De lázadót egyet sem fogott, igaz? – kérdezte
Zoli, és ettől a hadnagy fölénye egy pillanatra meg-
ingott.

– Ott ül egy, maga mögött a kocsiban – mutatott Dongó a nőre.

Zoli egy pillanatra megnyugodott. Lehet, hogy őt megöli a bosszúszomjas férfi, de Katát, Anikót és Danit meg fogja kímélni. Szüksége van tanúkra. Ráadásul az informatikusokat sem találta még meg, legalábbis a beszámolója alapján fogalma sincs, hogy a közelben lehetnek. Ha ő el is bukik, az ellenállásnak még van esélye. Remélhetőleg van más is a főkapitányon kívül, aki tudja, mi a következő lépés.

– Akkor most mi lesz? Le fog löni, mint a főkapitányt? – kérdezte Zoli, bár nem igazán akarta siettetni a dolgot.

– Arra gondoltam, a nőt lövöm le, ha nem mondja meg, miért itt kellett találkoznia a főkapitánnyal – felelte Dongó, majd utasította az androidokat, hogy vigyék elé Katát.

Zoli erre nem számított. Dongó mindig is kegyetlen volt, de a ravaszság nem volt rá jellemző. Gyorsan végigjátszott néhány lehetőséget a fejében. Ha neki-megy a hadnagynak, valószínűleg azonnal megölik. Viszont akkor sem garantálja semmi, hogy a nőt nem kínozza meg az információkért. Vagy a lányt és a fiút, ha megtalálta őket. Gondolkodni próbált, de nem jutott eszébe semmilyen megoldás. Közben Kata már ott állt mellette.

– Sajnálom – nézett rá Zoli bűnbánón.

– Ne legyél már ennyire színpadias! – húzta fel a jobb szemöldökét a nő. – Meg fogjuk úszni – közölte jól hallhatóan, majd lenyomta a hüvelykujját, és az androidok összecsuklottak.

A hadnagy csak állt és nézte, ahogy a robotrendőrök tehetetlenül a betonnak vágódnak, de Zoli azonnal kihasználta a helyzetet. Egy ugrással a meglepett Dongó előtt termett, és a csizmájából előrántott késsel szíven szúrta a férfit. A férfi az arcára fagyott döbbennel rogyott össze.

– Hogy iktattad ki az androidokat? – nézett szét Zoli az összerogyott robotokon.

– Mindig van nálam egy kis hatótávolságú, elektromágneses impulzusgránát – vonta meg a vállát Kata.

– Nyilván – meredt rá hitetlenkedve a férfi.

– Az ember legyen felkészülve, ha tiltott áruval kereskedik. Eddig soha nem használtam, mert tönkreteszi a karomban a képernyőt meg a kocsimat is. Mindkettő egy vagyomba került. Ne húzzuk tovább az időt, hozd inkább a kölyköket! Gyalog kell továbbmennünk, és a búvóhely még legalább ötszáz méter – sürgette a nő.

Zoli mindig úgy hitte, hogy Kata az erejét a nagy hatalmú politikusok üzletfeleiből és a pénzéből nyeri. Ki tudja, mi mindent rejteget még előle.

A tárolót könnyen megtalálták, és amikor bejutottak, megnyugodva látták, hogy az informatikusok időben odaértek, és munkához láttak.

– A főkapitány meghalt – jelentette Zoli a bunker vezetőjének. – Fogalmam sincs, mi volt a feladata. Hogyan tovább?

– Nagyon sajnálom. De ne aggódjanak, mindig van egy B terv! – felelte higgadtan a fiatal nő, aki az akciót vezette. A rövidre nyírt, vörös haját tüskékbe zselézte, amitől a feje úgy nézett ki, mint egy rozsdás buzogány.

A nő röviden vázolta a terv további részleteit. Felidézte, hogy a közösségi oldalak néhány évtizeddel korábban képesek voltak az élő közvetítésre a fiókokon keresztül. Amikor az EKV-t létrehozták, és nemzetenként bevezették az Egységes Felhasználói Fiókokat, ezt az funkciót nagyon sok tagállamban megszüntették, ezzel is csökkentve az ellenőrizhetetlen információáramlás lehetőségeit. Az EKV megalapítása után az egyes kormányok titkosszolgálatai az összes EFF-en át küldött üzenetet elolvasták, és így teljes kontroll alatt tarthatták a lakosságot. Az informatikusok azonban írtak egy programot, amivel minden EFF-hez hozzá lehet rendelni az élő közvetítést. Azt is megoldották, hogy egy-egy adást minden képernyőn láthatóvá tegyenek, ahhoz

hasonlóan, mint amikor a kormány adja közre a fontosabb üzeneteit. Emellett létrehoztak egy közös chatfalat is, amire minden magyar EFF-felhasználó, vagyis bárki, aki elég idős hozzá, hogy legyen fiókja, írhat majd. Az egész bárhonnan, még a panelház tárolójából is aktiválható. Azonban a terv végrehajtásához szükség van hozzáférésre az emberek fiókjaihoz. Ehhez pedig a legmagasabb szintű engedélyre van szükség, ami csak a honvédelmi miniszternek, a belügyminiszternek és az országos rendőrfőkapitánynak van.

– És mi a B terv? – kérdezte Zoli.

– Az, hogy ideiglenesen átveszi a főkapitányi pozíciót. Ha sikerül, onnan már csak az ujjlenyomatára lesz szükség.

– Menjünk vissza a főkapitány holttestéért, nincs messze, és használjuk az ujját! – javasolta Zoli, de a nő a fejét rázta.

– Ha meghalt, automatikusan elveszíti a hozzáférést, pont amiatt, hogy ne legyen ezzel visszaélés.

– De még hetekbe telik, mire kineveznek valakit, és nem hiszem, hogy az első helyen leszek a jelöltek listáján.

– Hivatkozhatna a vészhelyzetre, elvégre egy polgárháború közepén vagyunk. Elég, ha ideiglenes főkapitányi rangot kap.

– Ehhez akkor is olyan embereknek az engedélye kell, akiket nem vagy alig ismerek – mondta Zoli.

Kata egy darabig türelmesen hallgatta a beszélgetést, de ezen a ponton már idegesen szólt közbe:

– Miért gondolod, hogy egyedül kell megoldanod a problémát? Van itt olyan informatikus, aki képes életet lehelni a karomba ültetett képernyőbe? El kellene intéznem néhány hívást. És Zoliét is meg kéne javítani. Ha bejön a tervem, szüksége lesz rá.

Amíg a nő képernyőjét szerelték, az akcióvezető Anikóhoz és Danihoz lépett.

– Jól ki vagy pattintva – nézett végig a lányon. – Nem akarsz a gimi után beállni a csapatomba? A győzelem után is szükség lesz jó katonákra – ajánlotta.

– Inkább egyetemre mennék – felelte óvatosan Anikó.

– Ahogy gondolod. De az ösztöndíjad valószínűleg akkor is elúszott már, ha mi nyerünk – vont vállat a nő. – Gondold meg, lesz időd azután is, hogy leváltottuk a kormányt!

– Kire? – kérdezte Dani.

– Hogy érted?

– Ki lesz az új?

– Ezt nem tudom. Azt a részletet valaki más ismeri – vont vállat a nő.

– Mi lesz a feladatunk pontosan? – érdeklődött Anikó.

– Ha végre hozzáférünk az összes EFF-hez, ti fogtok először előben beszélni. Van egy előre megírt beszéd arról, hogy ti rajzoltátok a képregényt, támogatjátok a lázadást, ilyesmi, hamarosan odaadom. Csak fel kell olvasnotok. Még arra is figyeltünk, hogy Daninak csak időnként kelljen közbeszúrnia valamit. Ha készen vagytok, a szerepetek véget ér, és kezdhettek imádkozni, hogy mind megússzuk ép bőrrel – mosolygott a nő, de sem Anikó, sem Dani nem viszonzta.

Katának valóban csak néhány hívásra volt szüksége. Akadt, akivel kedvesen beszélt, másokkal finoman flörtölt is, amitől Zoli gyomra émelygett, de volt, akit halálosan megfenyegetett. Másokat csak emlékeztetett egy-egy régi, viszonzásra váró szívességre. A férfi nem értett mindent, amit hallott, azonban hamarosan ő is kapott egy hívást. Egy ismeretlen hangú férfi közölte vele, hogy tizenkét órára ideiglenes rendőrfőkapitánnyá nevezik ki, amely azonnal hatályba lép. Amint letették, az akcióvezető egy munkaállomáshoz vezette Zolit.

– Csak nyomja bele a hüvelykujját abba a négyzetbe, és mondja azt, hogy „szabad akaratomból!”.

A szoftverben hazugságvizsgáló is van, hogy kiszűrje, ha kényszerítik – darálta, mit sem törődve Zoli megtört tekintetével. A férfi tudta, hogy amint elérte a pályája csúcsát, már el is árulta a hivatalát.

Amint Zoli megadta a hozzáférést, a vörös hajú nő félrelökte, és az informatikusoknak kezdett magyarázni.

– Végeztünk? – zökkentette ki Kata a férfit.

– Úgy tűnik – bólintott szomorúan Zoli. – Innentől Anikó és Dani jön – mondta, de a vörös hajú újra előtte termett.

– Van még egy dolog, ami sokat segítene.

Anikó és Dani egy fehér fal előtt ültek. Oldalról és szemből lámpák világították meg őket, a szemük csak nehezen szokott hozzá. Pislogva próbálták visszanyerni a látásukat, miközben mindenfelől utasítások jöttek. Sokszor azt sem tudták, melyikükhöz szólnak.

– Kicsit balra a fejed, köszi!

– Felém nézz, a kamerába!

– Itt látjátok majd a szöveget, amit fel kell olvasni.

– Tartsunk próbát? Várjatok, nincs idő, észrevették az EFF-be ültetett kódot.

– Felvétel húsz másodperc múlva.

– Ne mosolyogjatok, ez nem propaganda-film!

– Vágjatok komoly képet!

– Ne ennyire, inkább szomorút!

– Hagyjuk, legyen természetesebb!

– Csak lazán.

– Felejtsetek el mindent, amit mondtam, elég, ha felolvassátok a szöveget!

– Rendben, minden képernyő a miénk, az egész ország ránk figyel!

– Felvétel 5... 4... 3... 2... 1... Rajta!

Anikó kezdett. A lány annyira zavarban volt, hogy majdnem az utasítást is felolvasta: *Anikó része*. Végül csak azért nem, mert egyáltalán nem tudott megszólalni. Dani megszorította a kezét, és mindenki meglepetésére, beszélni kezdett.

– Holdak. A falakon. Képregények. Mi voltunk – kezdte.

A háttérben az akcióvezető nő fehérre vált arccal nyomogatta a saját képernyőjét, azt keresve, mit olvashat Dani, de sehol nem találta ezt a részt.

– Improvizál – suttogta kétségbeesetten a mellette álló Zolinak.

– És milyen jól teszi – mosolygott a férfi, és a nap folyamán először egy kicsit engedni kezdett a gyomrában a görcs.

Dani pedig folytatta:

– Saját történeteink.

– És segíteni akartunk vele – vette át a szót Anikó, akinek megtetszett, hogy figyelmen kívül hagyják a forgatókönyvet. – Szerettük volna, ha mások is megtudják az igazságot a tudósokról, a lepárlókról, a kormányról, a peremen élőkről, a vízhiányról.

Dani rengeteg mindent el akart mondani még. Hogy becsapták őket, az állam felbérelt besúgója, akit a barátjuknak hittek, elárulta őket, hogy az országhatáron dróntankok és androidok állomásoznak, hogy hónapok óta bizonytalanságban élnek, alig mernek egymáshoz szólni, hogy csak haza szeretne menni, és végre másik képregényt rajzolni, hogy csak túl akar lenni ezen az egészen.

– Az ellenállással vagyunk. Vállaljuk! – mondta végül.

Zoli látta, hogy az improvizáció megfeneklett, és mielőtt kínossá vált volna a jelenet, félretette a saját beszédét, amit nemrég nyomtak a kezébe, és a fiatalok mögé lépett.

– Fekete Zoltán vagyok, ideiglenes országos rendőrfőkapitány. Ellenálló vagyok. A rendőrfőkapitány maga is lázadó volt. Most az utcán hever a holtteste, a saját hadnagya lőtte agyon. A peremen beépített ügynökként az volt a feladatom, hogy az ellenállást felszámoljam. Azonban egyre világosabbá vált, hogy

az ott élő emberek nem a központi lakók adójából eltartott ingyenélők, hanem ártatlanul börtönbe zárt emberek. Annyit akarnak csupán, hogy a tehetségük, a kitartásuk és a munkabírásuk szerint ítéljék meg őket is, nem pedig aszerint, hogy hová születtek – közölte. Katára nézett, de a nő a fejét rázta. Ha létezett is az a pénz, hogy ő a kamerák elé álljon, az ellenállók biztosan nem tudták neki megfizetni.

Szerencsére az akcióvezető közben összeszedte magát, és új parancsokat kezdett osztogatni.

– Jó lesz, így is jó lesz – hajtogatta, és egy rövid levéllel elindított egy üzenetláncot.

Leállt a felvétel. Az adást innentől az egyik kivetítőn követték. Ismerős és ismeretlen arcok jelentek meg rajta.

– Gondos József alezredes vagyok, a katonaprogram vezetője. Ellenálló.

– Szikár Gabriella vagyok, az Országos Szeletfejlesztő és Gyártó Társaság vezérigazgatója. Ellenálló.

Sorra jelentek meg gazdag üzletemberek, elismert orvosok, környezetvédelmi szakemberek, tudósok, tanárok. Amikor véget ért, egy chatfal jelent meg az adás helyén. Egy, a tetejére rögzített üzeneten az állt: „Ha az ellenállók ügyét támogatod, ne félj jelezni!”

Percekig nem írt senki, majd lassan megérkeztek az első üzenetek:

*Faragó Antal vagyok, építészeti robotszakértő,
ellenálló.*

Molnár Noéminak hívnak, matematikát tanítok.

Ellenálló vagyok.

Kovács Richárd önjáró-összeszerelő, ellenálló.

Tucatnyi ember. Hamarosan százak, majd ezrek. Követni sem lehetett.

Zoli megkocogtatta Dani vállát. A nagybátyja a karjába épített monitoron egy üzenetet mutatott, ami a fiú anyjától jött. Egy screenshot volt, a chatfal felsorolásából: *Arany Bálint és Fekete Nóra ellenállók.*

– Nahát! – Még mindig mérges volt a szüleire, de jólesett neki, hogy most mellé álltak. – Végre figyelnek – jegyezte meg, de Zoli ezt már nem hallotta meg.

A helyiségben mindenki a kivetítőt bámulta, ahonnan hirtelen eltűntek az üzenetek.

– Visszavették az irányítást – mondta ki az egyik informatikus a nyilvánvalót.

A fiókok még mindig össze voltak kötve, továbbra is ugyanaz látszott minden képernyőn, de ezúttal a miniszterelnök jól ismert asztala jelent meg rajtuk. A férfi egyelőre hiányzott a székéből.

Mindenki feszülten várta a folytatást.

Hamarosan megjelent az elnök, de a szokott eleganciája helyett az öltönyét épphogy magára kapta, sem a sminkkel, sem a hajával nem törődött.

– Csalódott vagyok – kezdte fáradtan. – Csalódott, mert Magyarország polgárai hagyták magukat félrevezetni. Csalódtam magamban, mert nem láttam előre, mi készül. Csalódott vagyok, mert idegen tankok várják a parancsaim az országhatáron. Csalódott, mert miután leverjük ezt a méltatlan, aljas, a józan ész eláruló lázadást, nem lesz ugyanolyan az élet Magyarországon, mint eddig – közölte, és nagyot sóhajtott. Épp folytatni akarta, de aztán elfordította a fejét a kamerától, és döbbenet meredt valaki másra. – Ez árulás! – suttogta a beszéd folytatása helyett.

– Tegye a kezét a feje fölé, és legyen kedves, adja át a helyét! – hallatszott egy megnyugtató, szinte kellemes férfihang.

A miniszterelnök felemelte a kezét, és lassan felkelt a székéből. A kivetítőn csak az látszott, ahogy két maszkos lázadó kíséretében elhagyja a színteret. Néhány másodperccel később a környezetvédelmi miniszter jelent meg a helyén. Leült az elnöki fotelba, és egy pisztolyt helyezett az asztalra.

– Mindig hittem – kezdte. – Mindig hittem Földi Anikóban és Arany Dánielben, attól a perctől kezdve, hogy a kórházban találkoztam velük. Hittem, hogy valami nagy dologra hivatottak. Mindig hittem Magyarország polgáraiban, akik nem hagyják, hogy félrevezessék őket. Mindig hittem, hogy eljöhet az idő, amikor nem kell többé hazugságban élnünk.

- Hazudik – közölte Dani.
- Szóval ez lesz a megoldás – felelte Anikó.
- Mi?
- Ő ül a helyére.

Sforza Kata lépett melléjük, a kezét finoman a lány vállára tette.

– Végül is logikus. Olyan ember, akinek az EKU többi elnöke elhiszi, hogy legfeljebb reformokat hoz, de az alapok a régiék maradnak. A tankok visszafordulhatnak. A lázadást segítő üzletemberek megkapják a jutalmukat az új elnöktől és annak új embereitől. A katonák mindkét oldalon hazamehetnek.

– Tényleg lázadó lenne? – csodálkozott a lány.

– Szinte kizárt. Talán csak élt a lehetőséggel. Esetleg nemrég szembesítették vele, mi fog történni, és rábeszéltek, hogy vegye át a hatalmat. Az ilyen embernek nincsenek elvei. Nem hiszem, hogy a lelkiismerete vagy a perembeliek sorsáért való aggodalom vezeti.

– Mit nyerünk vele? – kérdezte a fiú.

– A peremhatárokat felszámolják. Talán nálunk egyedül Kelet-Európában. De legalábbis először.

– És a víz?

– Az jó kérdés. Vízet fakasztani a környezetvédelmi miniszter sem tud.

XIX.

Rómában az EKU tagállamai egyhangúlag megállapodtak a következőkről:

A víz természetes körforgásának helyreállítása közös érdek. Az országok vezetői összehangolt akcióttervet készítenek, amihez a jövőben kötelesek tartani magukat.

Bevezetjük a tagországok közötti vízkölcsönt. Azok az országok, amelyek igénylik, a többi ország készleteiből tudják a kívánt mennyiséget lehívni. A visszafizetés is kizárólag ivóvízben lehetséges. A törlesztés ütemezése országonként külön megállapodás tárgyát képezi.

Azon tagállamok, amelyeknek egy vagy több másik tagállam felé kiegyenlítetlen vízhitelük van, nem hagyhatják el az Európai Környezetvédelmi Uniót a törlesztés végéig.

(A Római vízegyezmény. Részlet az EKU információs oldaláról)

Anikó és Dani egy ablak melletti bokszban foglaltak helyet. A programozható üveget kívülről elsötétítették, belülről pedig az utca valós látképét állították be.

A kávézóban kávé vagy teát egyáltalán nem lehetett kapni, a kávézó elnevezést csak a hangulat és a nosztalgia miatt tartotta meg. Ahogyan mindeütt, itt is legfeljebb vizet és szeleteket tudtak fogyasztani. Azonban automaták vagy robotok helyett a kávézóban emberek dolgoztak, a szeleteket festett porcelántányérban hozták ki, a vizet pedig múlt századi poharakban adták. A hangszigetelt boksok kialakításával nem is titkolták, hogy a randizni vágyó fiatalok a célközönségük, akik iskola után kettesben szeretnének lenni valahol.

Mindketten feszengtek. Dani tudta, hogy Anikó ezer éve el akart már ide jönni vele, de valahogy az események mindig mindent felborítottak. És értelmét sem látták korábban, a rendőrség drónjai ott köröztek volna valahol a fejük felett.

Ennek legalább vége. Hatalmas megkönnyebülésükre a drónok eltűntek, a róluk szóló hírek és adások megszakadtak. Egyre kevesebben ismerték fel őket az utcán, bíztak benne, hogy hamarosan el is felejtik az arcukat.

Anikó úgy bámult ki az ablakon, mint aki valahol egészen máshol jár. Nézte, ahogyan egy csapat a még kint maradt lepárlókat teherautókra pakolja. A nőkből és férfiaktól álló munkások néhány hónapja valószínűleg a peremen lakhattak, az arcuk

még mindig beesett volt a rossz minőségű szeletek miatt, amiket korábban kaptak.

– Beszélni akartál – törte meg a csendet a fiú. A hangja halvány volt, a torka is kapart egy kicsit. Idegesen bontogatott egy visszaváltható üveget. A pincérnő elfelejtette kinyitni. Dani nagy nehezen lecsavarta a kupakot, és mindkettőjük poharát teltöltötte. Anikóét rózsaszín hullámok és egy sárga nap díszítették, a fiú kék delfineset kapott. Mivel a lány nem reagált, Dani a flakon címkéjét kezdte olvasni. *Származási hely: Franciaország.* Belekortyolt, de nem érezte a különbséget a francia és a pesti víz között. A torkában viszont legalább enyhült a kaparás.

– Beszélni – ismételte meg valamivel hangosabban.

– Micsoda? – rázkódott meg Anikó. – Ja, igen.

A lány kész tervvel érkezett. Napokkal korábban lefoglalta az asztalt a kávézóban, de csak aznap reggel hívta fel a fiút, hogy beszélniük kell. A hangja furcsa volt, szinte hivatalos, Dani a képernyőn át próbálta kitalálni a gondolatait, de a lány arcáról semmit sem tudott kiolvasni.

A tavaszi szünet elején jártak. A szokásos szűk egy hét helyett, két teljes hetet kaptak a katonai szolgálatukért cserébe. Dani a hívás után sokáig töprengett.

Végül arra jutott, hogy ha a kávézóba mennek, az randi. Áron tanácsai jutottak eszébe, és ettől görcsbe rándult a gyomra. A fiút nem látta a pláza ostroma óta. Zoli mesélte nemrég, mi vár rá. Hadbíróság elé fog állni, de mivel fiatalos, és a szülei még mindig fontos diplomaták, komoly büntetésre nem kell számítani. Valószínűleg beiratkozik majd egy külföldi katonaiskolába, és ha végzett, belép az EKV közös hadseregébe, hogy egy távoli országban szolgáljon, ahol senki sem ismeri.

A pólót, amit annak idején Áronnal közösen vásároltak a mozizáshoz, inkább nem vette fel. Összehajtogatta olyan kicsire, amilyenre csak tudta, és abba a dobozba gyűrte, amelyikben az anyja az újrhasznosításra váró ruháit tartotta. Még mindig órák maradtak a délutáni találkozóiig, úgyhogy bekapcsolta a tükrön a vásárlást, és rendelt magának egy másik, hasonló fazonú pólót, valamivel élénkebb színben. Büszke volt magára, mert úgy érezte, jól néz ki benne, de amikor megérkezett a kávézóba, Anikó észre sem vette rajta az új ruhadarabot. A lány már akkor is csak bámult kifelé az ablakon. Amikor meglátta a fiút, a köszönetnél került a tekintetét, a mosolya szomorú volt, és a szokásos csók helyett csak a szája mellé adott egy halvány puszit.

Anikó nem halogathatta tovább, Dani most már feszülten várta, miért hívta ide. A lány összeszedte

magát, kiegyenesedett, úgy ült, mint akinek karóhoz igazították a hátát.

– Idén sem unatkoztunk – kezdett bele, és hirtelen nagyon hülyén érezte magát, amiért ez szaladt ki a száján. Remek beszéddel készült, de az egész szeretefoszlott, amint Dani szemébe nézett. A fiú naiv várakozással várta, mit akar neki mondani. Még új pólót is szerzett, vette hirtelen észre. Ha most nem mondja ki, ami a fejében van, talán soha nem lesz rá képes.

– Nem szoktunk – felelte Dani.

– Gondolkodtál már, mi lesz ezután? – folytatta a lány.

– Nyugalom. Rajzolunk, ilyenek – vont vállat a fiú.

– Igen, én is ettől tartok.

– Tartasz?

– Nagyon sokat gondolkodtam a forradalom óta. Azt hiszem, hogy akkor voltam igazán elememben, amikor pörögtek az események. Valami megváltozott bennem. Már nem az a félős kislány vagyok, aki elbújt a környezetvédelmisek elől az apja üvegházában.

– Erős vagy – mutatott Anikó karjára a fiú.

– Igen, de nem csak erről van szó. Hetek óta csak arra az izgalomra vágyom, amit átéltünk. Az események középpontjában akarok lenni.

– Elég stresszes – vetette közbe Dani.
– Igen, és pont erről szeretnék veled beszélni.
Nem olyan rég újra találkoztam Katával. Amikor elbúcsúztunk a bunkerban, megadta az elérhetőségét. Azt mondta, jól jönne neki valaki, aki segít neki az üzleti ügyeiben.

– Bűnöző – vont fel a szemöldökét a fiú.
– Én nem látom annak. És szerintem Zoli sem. Bár az ő viszonyukat nem teljesen értem, főleg, amióta Zolit hivatalosan is kinevezték országos rendőrfőkapitánynak. Mindegy. Kata azt ígérte, délutánonként edzeni és tanítani fog a gimi végéig, és azután csatlakozni szeretnék hozzá.

– És a rajzolás? Az egyetem?
– Nem hiszem, hogy a Környezetvédelmi Egyetemre fogok járni. A gimnit elvégzem, azt szinte muszáj, anyáék belehálnának, ha érettségig sem szereznék. De azután Katával megyek. A rajzolást pedig hónapok óta csak miattad csinálom – hadarta el az utolsó mondatot. Innentől nem volt visszaút.

– Az kötött össze – mondta Dani fáradtan.
Mindketten hallgattak, egyikük sem akarta kimondani a nyilvánvalót. Anikónak izgalomra, pezsgésre, kalandokra volt szüksége, és ebben az új életben a fiúnak csak akkor lehetett helye, ha vele tart, és még akkor sem biztos bírná tempót, amit Kata diktál. Ráadásul a nő meghívása egy főre szólt.

Dani szeretett Anikóval lenni, minden percét élvezte, még akkor is, amikor az életükért küzdöttek, de számára mindennél többet jelentett, amikor békésen rajzolhatott, és teljes figyelmét az alkotásnak szentelhette.

– Szeretnék a barátod maradni – mondta Anikó, amikor látta, hogy már a fiúnak is egyértelmű, nem maradnak együtt.

– Mi van? – ocsúdott fel döbbenten Dani. – Most szakítunk – szögezte le. – Muszáj, külön utak. Nem akarok barátságot. A közelben leszel így is. Osztály. Órák. Mindennap. Iszonyú. Fájni fog – hadarta felindultan. Anikó még soha nem látta ennyire zaklatottnak. Ahogy mérgében felfújta magát, a fiú válla egészen kiszélesedett, a megfeszülő karján látszott az elmúlt év edzéseinek hatása. A gesztusai és a hangjai erős érzelmekről árulkodtak, úgy tűnt, mintha egy másik ember ült volna vele szemben. A lányt felzaklatta ez a változás: a legszívesebben visszaszívott volna mindent, átült volna Dani mellé, hogy megcsókolja, hogy elmondja neki, ezzel a vehemens, magáért kiálló férfival már el tudja képzelni a folytatást. Legbelül azonban tudta, hogy ez az egész csak néhány pillanatig fog tartani. Ahogy várta, Dani hamarosan a támlának dőlt, és fáradtan becsukta a szemét.

Eddig tartott – mondta magában Anikó, és nagyot sóhajtott.

Így ültek még egy darabig, majd amikor Dani újra kinyitotta a szemét, lassan összeszedték magukat, és hazaindultak. A kávézó ajtajában megölelték egymást, majd a fiú balra, a villamosmegálló felé, a lány pedig jobbra indult. A tűző nap ellenére a sétát választotta a vasútállomásig.

XX.

Egy évvel később

A Magyar Környezetvédelmi Párt vezetői önvizsgálatot tartottak. A zárt ülésen a következőkről határoztak:

- *a peremet meg kell nyitni, az ország egységét minden téren meg kell teremteni;*
- *olyan reformcsomagot kell létrehozni, amely az élet-színvonalat a peremen a központival egyenlővé teszi;*
- *ennek kezdeteként szeptember elsejétől minden tizenhat éven aluli polgár számára kötelezővé és elérhetővé válik az oktatás;*
- *még ebben az évben elindul a Nincs Perem Program, amelynek keretében iskolák, kórházak és új lakások épülnek az egykori peremek területein.*
- *A párt minden tagját független testület világítja át, és azokat, akiknél a hatalommal való bármilyen visszaélés gyanúja beigazolódik, bíróság számoltatja el.*

(Részlet a Magyar Környezetvédelmi Párt megújult programjából. Megjelent minden híroldalon 2053. május 1-én)

Zoli alaposan átnézte a helyiséget, így teljesen biztosak lehettek benne, hogy nincsenek titkos kamerák vagy lehallgatók a szobában.

Az alföldi tanyát, ahol találkoztak, az egyik ellenállótól kapták kölcsön. Az épülettel évtizedek óta nem törődtek: a tetejét kikezdte az időjárás, a falakon hosszú repedések húzódtak, a bútorokat belepte a por. A konyha valamelyest ép maradt, ott rendezkedtek be. A találkozón a szokásos öt fő vett részt: Zoli az asztalfőn foglalt helyet, a jobbján ült a Főnök Kecskemétről, a balján a szegedi vezér anyja, szemben Kata, szorosan mellette pedig Anikó.

– Azt hittem, egy évvel a perem felszámolása után legalább annyit elérünk, hogy ne ilyen helyeken lásuk viszont egymást – dohogott a Főnök, amikor Zoli végzett a poloskák utáni kutatással.

– Hivatalosan ugyan mindenkit rács mögé dugtak, de azért nem árt az óvatosság – emlékeztette Zoli. – Elvégre a környezetvédelmi miniszterből is egy csapásra miniszterelnök lett, ráadásul az átvilágítás során mindent rendben találtak nála. Márpedig az ő ártatlanságában nehezen tudok hinni – tette hozzá.

– És hogy viselkednek az új barátai, kapitány? – kérdezte a szegedi hölgy.

Zoli szomorúan ingatta a fejét. Egy év eltelte után is nehezen viselte az országos rendőrfőkapitány

rangot és a vele járó feladatokat. Az új belügyminiszterrel való heti találkozókra folyton azt érezte, valójában nem jelentést várnak tőle, csak a hűségét tesztelik.

– Titkolóznak, ahogyan eddig is – felelte. – Látványosan teljes átalakulás történt a pártban, és kiválóan működnek a reformok. Felhúztak több ezer új lakást a régi panelek helyén, az építkezések pedig munkát adnak az egykori peremen élőknek. Legalábbis nekem ezt mondja a miniszter. Nem többet, mint amit a média is közöl nap mint nap.

– Szegeden azért még sokan élnek a régi tömbházakban – szólt közbe a nő. – A vízért, a gázért, a villanyért már teljes árat kell fizetniük, az állami támogatás megszűnt a peremhatárokkal együtt, viszont munka még nem jutott mindenkinek. A tél enyhe volt, átvészelték, de sokan tartanak tőle, hogy nagyobb szegénység vár rájuk, mint a régi időkben.

– Kecskeméten is hasonló a helyzet – csatlakozott a Főnök. – A fiatalok nagy része ráadásul az egykori központokba költözött, ahol a robotoknál is olcsóbban vállalnak kétkézi munkát. A gyerekeik iskolába járnak, a tananyag ingyenesen elérhető, még képernyőket is biztosítanak, azonban rendes ruhába akarják járattatni őket, hogy ne tűnjenek ki annyira a pénzesek között.

– Időbe telik, mire beállnak az új viszonyok, gondolom – tűnődött Zoli, de maga sem volt biztos a szavaiban.

– A fekete piac viszont élénkebb, mint valaha – mondta Kata. Rajta nem látszott, hogy aggódna bármi miatt is. Valójában semmilyen érzem nem tükröződött az arcán.

– Mik mennek? – érdeklődött Zoli.

– Peremcuccok. A pénzesekben feltámadt a nosztalgia a húszas évek iránt. Ráadásul azt gondolják, ezzel támogatják a perembelieket. Mintha a lelkiismeretfurdalásukat enyhítenék az elmúlt évtizedekért, halomokban veszik a kacatokat.

– Mi lehet nekik onnan? – lepődött meg a Főnök.

– Szinte bármi. Könyvek, bútorok, étkészlet, asztali lámpa, működésképtelen mobiltelefonok, csupa olyasmi, amit már rég nem használnak.

– De még emlékeznek rá a gyerekkorukból – bólintott az idősebb nő. – Olyan, mintha egy-egy darabbal vissza tudnának idézni valamit abból a világból.

– Biztosan így van – vont vállat Kata. – Nekem kevés jó emlékem maradt a gyerekkoromból. Ha van tárgy, amihez azóta is kötődöm, az legfeljebb a pilangókésem – tette hozzá.

A hirtelen beállt, kínos csendet Zoli törte meg:

– És veled mi a helyzet? – nézett Anikóra. A lányt

mintha kicserélték volna az elmúlt évben. Már nem szólt közbe, ha beszéltek körülötte. Figyelmesen hallgatott, és a kapott információkat elemezte. Nemcsak az elhangzottakat, hanem a többiek testbeszédét, arcjátékát, hanghordozását is. Bár az iskola miatt csak délutánonként és hétvégén találkoztak Katával, már így is rengeteget tanult a tőle.

– Haladok a terv szerint – felelte tömören a lány, majd a mentorára nézett, aki bólintott, hogy folytassa nyugodtan. – Továbbra is osztályelső vagyok a Környezetvédelmi Gimnáziumban. Amióta a katonaprogramot leállították, és visszatértek az unalmas testnevelésórák, nehezebb megoldanom az edzést, de Kata sokat segít.

– Ezek szerint tudtok eleget találkozni. Ez jó – erősítette meg a Főnök. – Jelentkezel végül egyetemre? Vagy csempésznek állsz Kata mellé?

– Az ügyünk szempontjából sokkal fontosabb, hogy legyenek elhivatott belső emberek. Környezetvédelmi szakra fogok menni, az új miniszter megújította az ösztöndíjamat, hogy jó pontot szerezzen az emberek előtt. Ha végeztem az egyetemen, úgy szeretnék elhelyezkedni, hogy minél magasabbra jussak az ország irányításában.

– És ehhez meg is kapsz minden segítséget, amit adni tudunk – mosolygott jószágosan a szegedi hölgy. –

Egyre több emberünk van, akik hozzá tudnak juttatni a megfelelő pozíciókhoz.

Zoli eltűnődött egy pillanatra. Hová tűnt az a kedves, naiv kislány, akit néhány évvel ezelőtt megismert? Mikor vált ilyen szenvtelené és magabiztossá. És vajon mit gondol Daniról? Tudja egyáltalán, mi van vele?

Miután mindenki végzett a jelentésével, megbeszéltek a továbbiakat. A titkos tanácsukat bővíteni kell, hogy az ország minél több területét képviselje valaki. Együtt már tudnák ellenőrizni, hogy a kormány betartja-e az ígéreteiket, és ha kell, újabb ellenállást lehet szervezni.

Amikor felálltak az asztaltól, Zoli félrevonta Katát.

– Ráérsz ma este? – kérdezte reménykedve.

– Egy darabig biztosan Pesten maradok. A lány mellett akarok lenni, hogy folytassam a kiképzését – mondta a nő, majd belekotort a táskájába. – Ezt neked csináltattam – adott át egy kártyát.

– Lakáskulcs?

– Persze. Nem vagyunk már kamaszok, hogy állandóan egyeztetni kelljen. Akkor jössz, amikor akarsz. Felőlem be is költözhetsz – vont a vállát Kata. Lazának akart tűnni, de a hangja bizonytalanságot sugallt.

– Oké – bólintott a férfi.

– Ennyi? Oké? – döbbsent meg a nő.

– Ennyi. Ezt pedig elteszem, mielőtt meggondolod magad – vette el gyorsan a kártyát Zoli, majd Katára mosolygott, és az önjárójához sietett. – Akkor este találkozunk otthon – kiáltotta még a kocsi ablakán kihajolva.

Kata mélyet sóhajtott. A távolból figyelő Anikó azon tűnődött, ez vajon a megkönnyebbülés jele vagy az aggodalomé. A két felnőtt évődéséről Dani jutott eszébe. A szakítás után a fiú másik iskolába ment, azóta nem is találkoztak. Dani elég egyértelműen az értésére adta, hogy fájdalmas volna, ha barátokként tartanak a kapcsolatot, így bár ezerszer meg akarta kérdezni tőle, hogy van, tartotta magát, és békén hagyta. Még Zolit sem faggatta, bár ezt a kiképzése miatt sem tette. Kata előtt keménynek akart mutatkozni. A nő egyébként többször is az értésére adta, hogy bármikor kiszállhat, illetve azt is, hogy nem várja el tőle, hogy egyedülálló legyen az edzések alatt. Anikó számára azonban mindenben Kata volt a minta, és amennyire tudta, a mentorának senkije sem volt, amikor annyi idős volt, mint ő. Egyébként sem talált volna helyet egy másik ember számára. Az időbeosztását nappal az iskola, délután a kiképzés, este a regenerálódás, esetleg tanulás töltötte ki. Néha pedig csak régi rajzokat nézegetett, amiken virágok, bolygók, kitalált történetek elevenedtek meg.

Az egyetem nagyelőadója zsúfolásig megtelt érdeklődőkkel. Dani az egyenletesen rövidre nyírt hajával és az egyszínű ruhájával teljesen kilógott a sorból. A teremben élénk minták, a rövid hajba borotvált szimbólumok, feliratok, karokon megvillanó tetoválások köszöntek vissza rá. Már nem volt szokatlan a számára a közeg, pedig a Környezetvédelmi Gimnáziumban a látottaknál kevesebbéért is behívták volna a szüleit. Azonban a kormányváltás elsöpörte a gimnázium külön szabályait, és így Dani a következő szeptembert már egy művészeti szakközépben folytathatta. Nem csak az új órák vonzották a másik iskolába, így Anikóval sem kellett találkoznia.

Akkor is átvették volna, ha nem kiváló tanuló, a tanárok örömmel fogadták a híres képregényrajzoló. Ők nem felejtették el Danit, hiába került ki a híradásokból. Persze mindenki sajnálta, hogy Anikó nem tartott vele, de szerencsére ezt egy idő után már nem hozták fel előtte. Az Összművészeti Egyetem a következő évre tervezte a nyitást, és ez pont jól jött Daninak. A tanári kart az ország minden pontjáról toborozták, a központokból és a peremről egyaránt vártak előadókat. Az egyes szakokon meghirdettek érettségihez nem kötött, ösztöndíjas helyeket is, kimondottan a hátrányból induló, de tehetséges

diákok számára, akik a peremen nem kaphattak megfelelő oktatást.

Dani nagyon várta már, hogy a nyílt napra meheszen. Még sohasem járt egyetemen, és bár nagyjából tudta, hogy néznek ki belülről, a pántja segítségével virtuálisan már többször is körbejárhatta, azonban bent ülni, és várni a tájékoztatót egészen más volt. Az egész helyet átjárta valami reménykeltő várakozás, ami még őt is képes volt izgalomba hozni.

– Szia, Dani! – huppant le mellé egy lány az üres helyre.

A fiú nem hitt a szemének, még köszönni is elfelejtett. Csak bámulta, ahogy a másik a legnagyobb természetességgel pakol ki a táskájából a padra. Kivett egy tabletet, egy félig megrágott szeletet, egy üveg vizet, rúzszt, körömlakkot és egy fonott karkötőt.

– Basszus, nem hiszem el, hogy nincs meg! Nem találom a lakáskulcsom – nézett segélykérően Danira, hátha ő tudja, hol lehet.

– Zsebek – nyögte ki nagy nehezen a fiú. – Én mindig oda.

– Zsebek – ismételte a lány, és tapogatni kezdte a könnyű vászonnadrág oldalát. – Megtaláltam! Egy zseni vagy, köszö! – nevetett lelkesen. – Ugye emlékszel rám? – bizonytalanodott el a másik zavart tekintete láttán.

– Emlékszem, Ali – bólogatott Dani.

Ali sokat változott, amióta Dunaújvárosban találkoztak. A fiú nehezen tudott betelni a látvánnyal. A lány azonnal észrevette, milyen hatást váltott ki.

– Te sem vagy már az a nyeszlett srác, aki voltál – kacintott Danira, mintha a gondolataiban olvasna. – A csaj, aki miatt a legutóbb elrohantál, megvan még?

– Szakítottunk. Tavaly.

Ali csak bólintott, mint aki azt hallotta, amit akart.

– Melyik szak? Gondolom, rajzolni fogsz – faggatta tovább a fiút, de most már mosolyogva.

– Szeretnék.

– Én fényszobrászatra jelentkeztem.

Dani szíve a torkában dobogott. Annyi mindent meg akart kérdezni, el szeretett volna mesélni, de a szavak szokás szerint cserben hagyták. Nem mert megszólalni, nehogy nevetségessé tegye magát a lány előtt.

Egy kedves arcú, alacsony nő lépett be a terembe. Az érkezésére az előadó szinte azonnal elnémult. A tanár rózsaszín zakót viselt fehér pólóval és farmernadrággal. A zakó két oldalát egy-egy hatalmas pávatollminta díszítette.

– Üdvözlöm önöket az Összművészeti Egyetem nyílt napján! – kezdte meg a beszédét.

Dani alig tudott figyelni rá. Úgy érezte, ez már túl sok inger egyszerre. Hátradőlt, hagyta, hogy az információ egy része eljusson hozzá, egy része pedig

csak elmenjen a füle mellett. Úgyis fenn lesz minden az egyetem oldalán, amit tudnia kell. Ide most csak élményeket szerezni jött.

Azon törte a fejét, hogyan vesse fel Alinak, hogy beszélgessenek még a nyílt nap után. Pedig ezen kár volt aggódnia. A lány azóta tervezte a találkozást, amióta az esemény oldalán meglátta a fiú nevét a résztvevők között.

**Olvass bele
Mészöly Ágnes
FEKETE NYÁR
című könyvébe!**

II.
BUDAPEST,
2020. 04. 20., hétfő, 10:46

– Pamuk Fanni! Válthatnék veled négyszemközt néhány szót?

Grünwald tanár úr keze már a kilincsen volt. Úgy fordult vissza, mintha hirtelen jutott volna eszébe valami, de a tizedik b-sek túl jól ismerték a töri–hittan szakos tanárt. Az óra első percétől tudták, hogy mire készül, hogy Fanni ezt a húzását nem úszhatja meg, legfeljebb az volt a kérdés, hogy Grünwald a kivégzéssel felérő nyilvános megszégyenítést választja, vagy az inkvizíciós kínzásnak megfelelő privát beszélgetést.

Fanni mindkettőre felkészült. Az utóbbi majdnem két évben megtanulta, hogyan élje túl az egyiket, és hogyan bírja ki a másikat. Az első pár alkalommal még megszeppent, amikor az igazgatóiba hívták, vagy mikor az egész osztály előtt olvastatták fel vele a házirend épp megsértett részeit, de aztán rájött, hogy a tanárok ugyanolyan tehetetlenek vele szemben, mint a szülei.

És onnantól kezdve nem izgatta a dolog.

Az osztálytársai egy idő után az örülteknek kijáró tisztelettel és távolságtartással kezelték őt. Senki nem akart különösebben barátkozni vele, de őt ez nem zavarta.

Egyáltalán nem vágyott új barátokra, tökéletesen elvolt a régi csapattal. Azokkal, akikkel általánosban csiszolódtak össze, akikkel együtt vívták meg az első csatákat a szülők ellen folytatott háborúban, akikkel együtt csúsztak át a kisebb stiklikből a nagyobb botrányokba.

És akiktől azzal, hogy bekényszerítették ebbe a suliba, megpróbálták elválasztani.

Fanni egy percig sem gondolta, hogy az összes jelenlegi osztálytársa bigott szentfazék vagy anyuka kedvence jó kisfiú lenne. Sőt, néhányan egész jó arcnak tűntek. Mégis távol tartotta magát tőlük. Így sokkal könnyebb volt kitartóan utálni az egész sulit (tanárokkal, épülettel, reggeli áhítattal és a kötelező istentiszteletekkel együtt), mint ha kiderült volna, hogy ide is normális emberek járnak.

Az egyetlen dolog, amit Fanni nem gyűlölt a Baranyi Géza Ökumenikus Gimnáziumban, a gondnok fekete macskája volt. És talán a melegszendvics az alagsori büfében, amit minden harmadik szünetben megvett magának abból a háromszáz forintból, amit az anyja reggelente az előszobaszekrényen hagyott.

És amiről most, nagyon úgy tűnt, le kell mondania, hiszen Grünwald tanár úr négyszemközti beszélgetései nem szoktak véget érni néhány perc alatt.

Fanni feltápáskodott a padjából (komoly harcok árán sikerült megszereznie az utolsó padot és a jogot, hogy egyedül üljön), magához vette a tornacuccát, és

elindult az ajtó felé. A szeme sarkából észrevette, hogy Polanszki Sára csuriba rakja az ujját, és rámosolyog, erre zavartan elhúzta a száját. Éppúgy tűnhetett fél-szeg mosolynak, mint groteszk grimasznak a reakciója, de nem kellett félnie, hogy megbántja Sárát. A vékony, szeplős, vörös csaj mintha rózsaszín szűrőn keresztül nézte volna a világot (vagy mintha beszorult volna egy szivárványpónis alternatív valóságba), egyszerűen képtelen volt bárkiről rosszindulatot feltételezni.

Fanni időnként titkon irigyelte ezért. De most nem volt ideje Sára világlátásán elmélkedni.

– Igen, tanár úr? – kérdezte, ahogy kilépett Grünwald után a folyosóra.

– Gondolom, sejtet, miért szeretnék beszélni veled – sóhajtott a tanár, és komótosan elindult a tanári felé.

– A hajam miatt? – kérdezte Fanni ártatlan képpel.

– A múltkori alkalomból kiindulva felételezem, hogy pontosan tudod, mi áll a házirendben a hajfestésre vonatkozóan.

– „A tanulók kerüljék a haj, az ajkak, a szem és a kör-mök hivalkodó festését!” – idézte Fanni a vonatkozó passzust. – Tanár úr, szerintem ez a hajsztin egyáltalán nem hivalkodó. Az előző durvább volt. A fekete természetesebb, mint a türkizkék melír.

– Nos, ebben, úgy látom, nem egyezik a véleményünk. A múltkori átalakulásod sem tetszett, de ez most, úgy gondolom, több a soknál. Az iskola szellemiségével nem egyezik...

– A fekete haj? – vágott közbe Fanni.

– A hajfestés úgy általában – jelentette ki a tanár, és mivel közben odaértek a tanári előtt kialakított pihe-nőhöz (aminek azt a benyomást kellett volna keltenie, hogy itt kellemesen elcseveghet bárki, de a kiszuperált székek és a rogyant IKEA-s kanapék inkább idézték egy lomtalanítás hangulatát, mint egy menő romkocs-maét), rámutatott az egyik asztal mellé tolt ülőkére.

Fanni engedelmesen leült, rákönyökölt az asztalra, a férfi pedig odahúzott magának egy bumfordi karos-széket, letette mellé az aktatáskáját, és letelepedett vele szemben. Így a lány már semmit nem látott a folyo-sóból, választania kellett Grünwald tanár úr ájtatos képe és a tanári folyamatosan nyíló-csukódó ajtaja (valamint a rajta ki-be járó tanárok látványa) között.

– Tudom, hogy számodra nem sokat jelent a házi-rend, de szeretném, ha megértenéd, hogy nem ok nél-kül hoztunk az iskolában szabályokat. Mi itt egy több ezer éve fennálló értékrendet képviselünk, és én sze-mély szerint fontosnak tartom, hogy ezt minden tanuló megértse és elfogadja. Megpróbálom tehát elmagyaráz-ni. Isten adott neked egy testet, egy egészséges testet...

Fanni meg sem próbált figyelni. Elengedte a hittan-tanár szavait a füle mellett, ahogy az összes olyan pré-dikációt, amiben megjelent az Isten nevű kollektív kép-zelt barát.

Amiből ebben az iskolában azért elég sok volt.

© Orchard Literary Agency